

CAPITOLUL 1

CUM SE FURĂ UN SURÎS

În oglinda ovală, așezată între două sfeșnice, tocul subțire, cu incrustații emailate, alerga ușor, înșirînd litere rotunde și egale. Mai sus, lîngă trandafirii bătuți în rama de argint, motanul adormise. Părea o pălărie neagră uitată pe raft.

... Întrucît ușa de la apartamentul familiei Walter se deschide în afară (vedeți fotografiile publicate în presă) broasca putea fi forțată numai din interior. În consecință, consider că asasinul este numitul Samuel R., nepotul victimei. Primiți, vă rog, asigurarea deosebitei mele considerații, al dumneavoastră, Abatele Brown.

Capul mic, plin de bucle albe, al Melaniei Lupu se ridică. În ochii albaștri, palizi, stăruia o scînteie de rîs. Glasul pîlpîi ca o flăcăruie în odaia goală:

— Sînt convinsă, draga mea, că nici de astă dată nu te-ai înșelat. Criminalul este fără îndoială băiatul acela cu obrazul pistruiat.

Scoase plicul de sub aparatul de fotografiat, muie din nou tocul în călimară și caligrafie apăsă: "Domnului inspector Bernard Stanley — Londra-Anglia".

Pendula bătu de unsprezece ori. Clinchetul delicat broda o melodie pastelată cu peisaje vechi.

... Străzi pustii de provincie, grădini sleite sub soarele greu al amiezii, scaune de răchită și o păpușă de cîrpă uitată într-un tufiș, un flașnetar șchiop abia cărîndu-și cutia. Pe trotuare, frunzele strivite își îngropau în praf sigiliul galben, ud...

— S-a făcut tîrziu, observă bătrîna.

Ploua mărunț, cerul de octombrie plin de apă și funingine părea gata să cadă. O umbrelă roșie traversă strada și Melania Lupu se înveseli.

— E ca un mac ud... Știu, fetiço, adori macii. Pe o florentină sau la o rochie de curse, firește! Dau o înfățișare extrem de proaspătă. Totdeauna am afirmat că după război femeile au uitat să se îmbrace... Acum însă trebuie să te grăbești, draga mea. Într-adevăr, e o vreme dezagreabilă, ai fi preferat să tricotezi, dar n-ai încotro. Din fericire, ești singura doamnă din cîte cunoști care nu se stropește pe picioare.

Îmbracă trenciul căptușit cu o blană subțire apoi, cu mișcări iuți și îndemînatice, își înghesui buclele sub toca neagră. Motanul proptit pe labele din față se amuza jucându-se cu aparatul de fotografiat.

— Fii cuminte, Mirciulică! Înțeleg că te plictisești singur, dar, crede-mă, sînt o-bli-ga-tă să ies. Trebuie să pun scrisoarea la poștă. Și apoi, azi e parastasul bunilor noștri prieteni, domnul Popa, biata Valerica și profesorul Panaitescu. Nu poți pretinde că ai uitat!

Motanul își arcui spinarea neagră. Ochii verzi nu părăseau chipul femeii. Melania scoase filmul din aparat și-l băgă în poșetă.

— Mă întorc repede, Mirciulică, și vom pălăvrăgi împreună toată după-amiaza. Tu ai să bei un lapte cald cu rom, iar eu... Ia să vedem! Cred că aş avea poftă de niște cornulețe cu frișcă. Cunosco o cofetărie pe Calea Moșilor unde le prepară admirabil. Diseară... Ei bine, diseară o să ne uităm la televizor, iar înainte de culcare am să-ți povestesc Scufița Roșie. Crede-mă, vom petrece de minune!

Cățărat pe pervazul ferestrei, Mirciulică urmărea silueta grațioasă a Melaniei Lupu. În capătul străzii, bătrîna își flutură discret degetele în dreptul buzelor, apoi dispăru. Motanul rămase neclintit, statuie de catifea cu ochi transparenți agățați de geamul ud.

*

În birou mirosea a cafea și a tutun Virginia.

Inspectorul Stanley de la Interpol puse ceașca pe birou. Avea un obraz roșcovan, bătut de vînt, trăsături osoase și o privire extrem de fixă. Mustăța blondă camufla buza de sus. Cea de jos, răsfrîntă, îi dădea un aer senzual și capricios.

"Impresie falsă", gîndi maiorul Cristescu. Avusese prilejul să-l cunoască destul de bine în ultimele săptămîni. Colaboraseră la detectarea unor traficanți de stupefiante pe care Interpolul îi căuta de trei ani. Se aciuaseră în Constanța... Acum, asculta puțin distrat mulțumirile lui Stanley.

— Ar mai fi ceva... Inspectorul părea să-și caute cuvintele, pe buze îi tremura un zîmbet ciudat. Din cînd în cînd primim scrisori din România. Pe adresa noastră, a Scotland Yardului, sau în Quai des Orfevres...

Cristescu își subție privirea.

— Ce fel de scrisori?

— Interesante și extrem de prețioase, vă asigur. Cineva ne ajută să rezolvăm cele mai complicate cazuri. E o poveste care durează de cîțiva ani.

— Nu înțeleg...

— Am să vă explic. De pildă, se comite un asasinat la Glasgow sau la Paris. Presa relatează cu lux de amănunte împrejurările crimei, publică fotografiile victimei, ale martorilor, depozitiile acestora etc: Desigur, detaliile cheie rămîn în manșeta noastră. Înainte ca Poliția să facă primul pas pe una sau alta din piste, sosește cîte o scrisorică din România — rețineți -în care autorul, cu o adresă uimitoare, îl

desemnează pe criminal. Trebuie să spun că nu s-a înșelat niciodată.

— Interesant, zîmbi maiorul. Cum iscălește?

— Invariabil, abatele Brown. Cunoașteți, desigur, personajul lui Chesterton. Ne-am întrebat mereu de ce își ascunde identitatea. Prin intermediul ziarelor i s-au adresat mulțumiri și, totodată, rugămintea de a-și scoate masca.

— E prima oară când aud povestea asta.

Inspectorul îl privi circumspect:

— Hm, ne-am imaginat că trebuie să fie unul din oamenii dumneavoastră. Aș fi pariat că doamna lucrează în Poliție...

— Doamna?!

— Expertiza grafologică a arătat că autorul scrisorilor e o femeie în vîrstă.

Cristescu îi examinează cîteva clipe obrazul și brusc începu să rîdă.

— Cred că știi despre cine e vorba. Abatele Brown! O idee care-i seamănă!...

*

Maiorul așteptă ca stopul să-și schimbe culoarea și apăsă pe accelerator.

— Mărturisesc, spuse Stanley aprinzînd o țigară, că sînt extrem de curios s-o cunosc. A cîștigat toate concursurile de enigmistică lansate de revista *PAC* fără să-și reclame o singură dată premiile. La Interpol s-a creat o adevărată legendă în jurul misteriosului abate. De fapt cu ce se ocupă?

— E pensionară. Trăiește singură împreună cu un motan, care se dă în vînt după basmele lui Grimm. Nu, nu e o glumă, bătrîna îi spune cîte o poveste în fiecare seară, stau la televizor, discută, mănîncă dulciuri și pun la cale năzdrăvăanii.

— Extraordinar!

— Are o fantezie fantastică și se recrează cu exerciții de tembo-habe.

— Asta ce mai e? Un fel de jiu-jitsu?

— Nu. Un dialect african. Maiorul rîse încetișor: Am să vă povestesc cum am cunoscut-o...

Parcă în fața cimitirului. La poartă, o bătrîna vindea lumînări și iconițe, alături o țigancă tînără lega buchete de crizanteme și tufănele.

— Mi-a dat mult de furcă, rîse Cristescu. Ca să fiu foarte sincer, m-a făcut knock-out.

— Infractoare?

— În sens strict legal, fără îndoială. De fapt, nu știu ce calificativ i s-ar potrivi exact. Ai impresia că se joacă. La prima privire ți se pare imatură, insuficient pregătită pentru viață, îți vine s-

o mîngîi pe creștet, s-o întrebi cum se simte păpușa bolnavă și în același timp îți dau lacrimile pentru că nu te poți împiedica să-i vezi ridurile și părul alb. Ai impresia că apetiturile nu i-au evoluat. Le păstrează undeva, într-o cofetărie sau într-o cutie cu jucării.

Cristescu zîmbi. Mai încolo, o femeie plivea buruienile de pe un mormînt.

— Acum cîteva luni, reluă, locuia într-o vilă împreună cu alți șase locatari. La un moment dat, găsesc într-un scrin — simplă întîmplare, scrinul zăcea în hol de treizeci de ani — două tablouri: un Goya și un Rembrandt.

— Oho!

— Nu intru în amănunte. De ajuns că amicii se hotărăsc să le comercializeze și să împartă banii. La numai cîteva ore, oamenii încep să moară.

— Criminală?

— Nu, nu ea i-a ucis. Pentru a nu declanșa însă o anchetă care ar fi dus la descoperirea pînzelor, înscenează pentru prima victimă o sinucidere, pentru a doua...

Maiorul se opri rîzînd încetișor. Rîsul cu ochi subțiați și lucioși îl făcea să pară dintr-o dată foarte tînăr.

— Spuneți-mi, cum ați ascunde un cadavru într-o locuință ce urmează să fie percheziționată de Miliție?

— A recurs bănuiesc la chimie, opină Stanley zornăindu-și mărunțișul din buzunar. Am avut un caz asemănător la Copenhaga în '57.

— Doamna Melania Lupu nu este ceea ce aș numi eu o tehniciană. Preferă soluții mai casnice. În speță, a îngropat ambele victime o dată.

Stanley se opri.

— Adică?!

— I-a băgat în același sicriu unul peste celălalt, iar deasupra a aranjat o grădină de flori. Trebuie să precizez că am asistat și eu la înmormîntare.

— Remarcabil!

— După două zile, moare al treilea "coproprietar" al tablourilor. Mi-am închipuit întotdeauna că oricine s-ar fi descurajat în fața unei astfel de situații.

— Nu și abatele Brown presupun, rîse Stanley. Încerc să ghicesc cum s-a descurcat.

Maiorul îl privi fix:

— L-a făcut statuie.

— Statuie?!?

— Îhî. L-a turnat în ghips și l-a scos în curte.

— Fantastic!

— Așa ni s-a părut și nouă. Din păcate, n-am avut nici o probă. Repet, era complice voluntară, acționa din proprie inițiativă și independent de autorul crimelor. Unicul martor care ar fi putut vorbi e acum într-o casă de sănătate. Nervii nu i-au rezistat. Nu m-ar mira să fie tot opera ei.

— Ce vîrstă are?

— 62.

— A mai avut de-a face cu Poliția?

— Nu, din cîte știu eu, dar asta nu înseamnă mare lucru.

Rectifică: Sau dimpotrivă, înseamnă foarte mult. Azi face parastas pentru foștii vecini. Firește, m-a invitat la ceremonie. Înțelegeți? Mi se pare că asta numiți dumneavoastră umor negru. N-aveam de gînd să vin, dar am ținut s-o cunoașteți. E un prilej minunat pentru ea de-a evolua cu toate pînzele sus.

— Devin din ce în ce mai curios.

— Aveți și de ce, vă asigur.

*

Melania Lupu întoarse încet capul. Lîngă picioare avea o sacoșă cu sticle de vin, pînză și pahare din plastic.

"E chiar domnul maior Cristescu, draga mea, deși puteai să juri că n-o să vină. Te înșeli cam des în ultima vreme și doar te-am rugat să fii a-ten-tă."

Se aplecă îndreptînd crizantemele de pe mormîntul Valericăi Scurtu. O femeie în vîrstă trecu pe alee, salutînd-o mecanic. Melania Lupu răspunse amabilă. Ținea mîinile împreunate pe poalele treniului.

"Mai e cineva... Nu, nu-l cunoști, dar poți fi convinsă că-i polițist. E de-ajuns să-i vezi ochii și felul cum merge. Poți paria că e englez! Obrajii aceștia roșcovani n-ai să-i întâlnești prea des pe Calea Victoriei, fumează pipă și pentru nimic în lume nu și-ar scoate mîna dreaptă din buzunar. Hm! Ce s-ar face englezii fără buzunare?! Acum, Melania, și numai acum, poți să te întorci spre ei."

— Oh, domnule maior, cîtă amabilitate din partea dumneavoastră. Nu îndrăzneam să-mi închipui că veți avea timp...

Îi întinse mîna cu un zîmbet tremurat.

— Mi-am îngăduit să vin cu un prieten. Îl interesează obiceiurile noastre... Inspectorul Stanley de la Interpol.

— O idee fermecătoare... Biata Valerica și domnul Panaitescu vor fi extrem de mișcați. Chiar și domnul Popa, deși, dacă vă amintiți, era puțin morocănos... Nu din cale afară de sociabil. Dar mă tem că nu sînt prea politicoasă, căci desigur dumnealui nu înțelege un singur cuvînt din ce pălăvrăgesc eu.

Continuă într-o engleză poticnită:

— Mi-ați face o mare plăcere, mister Stanley, dacă ați accepta să luăm ceaiul împreună. Sînt sigură că în scrinul meu se mai găsesc cîteva biscuiți și o felie de cozonac. Domnul Cristescu ne va însoți, fără îndoială.

Maiorul începu să rîdă.

— Din nefericire, mister Stanley se grăbește. Are avion peste două ore. A dorit însă să vă cunoască.

— Oh! Melania Lupu roși convingător: Lucrurile acestea le spuneți ca să faceți plăcere unei biete bătrîne. Oricum, apreciez amabilitatea.

Inspectorul își desprinsese în sfîrșit privirea de pe chipul femeii.

— Domnul Cristescu nu exagerează. Am ținut într-adevăr să vă fiu prezentat. Nu e un prilej de fiecare zi să-l întîlnești pe abatele Brown.

Melania Lupu își flutură pleoapele. Pe obrazii emailați apărură două pete.

"Au aflat! Nu, cel mult presupun, draga mea, și fii convinsă că asta-i ideea prietenului tău, maiorul."

— Abatele Brown? Dar vă înșelați! Noi sîntem ortodocși. Părintele Sachelarie de la Trisfetite va ține slujba... Își mușcă buza și adăugă după o pauză: Am impresia că e o confuzie.

Stanley se uită la maior. Acesta explică amuzat:

— Dumnealui se referă la misteriosul abate Brown, colaboratorul Interpolului prin corespondență...

— L-ați invitat aici? Un gest într-adevăr delicat.

— Ne-am permis să ne imaginăm că dumneavoastră sînteți autoarea scrisorilor și că, din modestie, ați apelat la un pseudonim.

— Serios? Puse mîna pe brațul inspectorului: Oh, mister Stanley, nici nu știți ce rău îmi pare că v-am dezamăgit.

Inspectorul se înclină amabil.

— Apreciez discreția tot atît de mult ca și modestia.

— Nu sînt deloc sigură că înțeleg ce vreți să spuneți. Faceți-mi plăcerea, mister Stanley, și acceptați o mică amintire. Așa se obișnuiește la noi cînd îi pomenești pe cei dragi.

Se aplecă sprintenă spre sacoșă. Inspectorul se trezi brusc în brațe cu cîteva metri de americană, două pahare de plastic albe și o farfurie de colivă vîrfuită cu o ploaie de bomboane colorate.

— Nu, domnule maior, nu mă puteți refuza nici dumneavoastră. Aveți aici un ștergar brodat. Bieteii Valerica îi plăcea atît de mult să coasă! O adevărată maestră... Să nu uit, mister Stanley! Cînd mai veniți în București nu mă ocoliți. Sînt totdeauna încîntată să ofer o ceașcă de ceai prietenilor mei.

— Nu ne-ați spus noua dumneavoastră adresă, rîse Cristescu.

— Dumnezeule! Mi-e greu să-mi dau seama de ce am fost

convinsă că o cunoașteți. Am o garsonieră pe Strada Toamnei 16-B. Acum, vă rog să mă iertați. A început slujba.

Înșfăcă sacoșa și intră în capelă. Maiorul se întoarse spre inspector.

— Ei, cum vi se pare?

— Hm, cred că, într-adevăr, l-am cunoscut pe abatele Brown. Și mai cred că e... fermecător!

Cristescu îi căută privirea. Ai fi zis că pentru bărbatul acesta înalt, cu mustață blondă, Melania Lupu n-avea vîrstă. Expresia din ochi i-o amintea pe cea a olandezului Van der Hoph.

*

Aprinse lampa cu abajur de mătase bleu și trandafiri mici din catifea. Din patul de bronz, pictat cu îngerași, te așteptai să răsară o scufiță cu panglici și dantele. În bufetul vienez cu două vitrine, modern prin anii '80-'90, un instantaneu al epocii ar fi surprins sticle de apă de *Vichy*, flacoane de colonie *Cuir de Russie*, pastilele întăritoare ale doctorului Blow sau elixirul bunicilor *Cristal de munte*. Berzele de argint susțineau cîndva o tîpsie unde tineri domni de acum o jumătate de veac își lăsau cărțile de vizită, pendula anunța orele de bal sau de primire, în oglindă, îngălbenită acum, se reflectau chipuri gingașe într-o cascadă de bucle, zuluși, pene și flori, umeri goi, coborîți după cum cercau canoanele frumuseților contemporane cu Eugenia de Montijo. În scrinul de cireș lustruit, lenjeria delicată, lucrată în mînăstiri, emana arome dulci, mitenele fine de antilopă albă adăstau alături de dantela scumpă Valenciennes ori mai modestă de Bruxelles...

Melania Lupu trase mînerul de bronz și scoase o jumătate de cozonac, un borcan de dulceată și cîteva pastile de ciocolată pe care motanul le prinse din zbor.

— Ai răbdare, Mirciulică, șopti bătrîna. Am să-ți povestesc totul. Preparăm doar ceaiul și pun un capot pe mine. E o vreme oribilă...

Se întoarse peste zece minute din chicinetă aducînd un platou marc. Așeză în fața motanului o ceașcă de lapte, în care picură un deget de rom, apoi își turnă ceaiul. Adăugă o lingură de frișcă și începu să muște din felia groasă de cozonac. Frigul și ploaia îi coloraseră obraji cu o nuanță delicată de roz. Capotul alb se închidea sus, sub bărbie, cu o camee ovală.

— Da, draga mea, o camee! Nu văd nici un motiv să nu fii elegantă la tine acasă. M-am străduit totdeauna să înțeleg femeile pentru care oglinda nu înseamnă nimic altceva decît strada sau o vizită. Trebuie să-ți faci plăcere să te privești.

Sorbi din ceașcă, o umplu din nou cu frișcă, apoi ciuguli o

stafidă din miezul pufos.

— N-ai idee, Mirciulică, pe cine am cunoscut astăzi! Nu, oricât te-ai strădui, asta n-ai s-o reușești. Închipuiește-ți, chiar pe mister Stanley căruia i-am scris de-atâtea ori. Dacă nu mă înșel, ultima scrisoare se referea la crima din Rue Lagrange... Un domn destul de prezentabil, plin de distincție. Seamănă puțin cu fostul nostru lăptar.

Își îngroșă vocea:

— "Nu-i un prilej de fiecare zi să-l întâlnești pe abatele Brown..." Fii liniștit, nu m-am pierdut cu firea. Nici nu mi-a trecut prin gând. Desigur, ideea aparține domnului maior Cristescu. Doar el putea să-l pună pe urmele mele. N-am recunoscut nimic. Nu, nu, Mirciulică, jur că nimic! Ei nu trebuie să cunoască micile noastre năzdrăvănii. Și asta, mai ales acum, când punem la cale o combinație... Cum zicea bietul Lupu, deși el n-a fost niciodată un bărbat prea isteț: "Dragă Melania, dacă ai de gând să înșeli pe cineva, nu i-o trînti în față". Ți-am spus doar, n-avea cine știe ce spirit... Încă o linguriță de rom? Încep să cred cu adevărat că exagerezi.

Apucă sticluța și turnă în ambele cești.

— În realitate, nu are cum să-mi strice o picătură, mai ales după umezeala de afară. Când am intrat în casă, mâinile îmi erau mai reci decît o bucată de gheață. Vrei un pișcot? Atunci putem strînge masa.

Mirciulică rămase în fotoliu privind țintă un tablou cu cale. Vasul de argint se strîmta la gît. Potirele albe înfloreau pe o draperie de un roșu stins.

Melania se întoarse din chicinetă aranjîndu-și părul.

— Un tablou de la bunica, dragul meu. E plin de atmosferă, nu găsești? Acum însă avem treabă. Exact, chestiunea care am mai discutat-o.

Luă motanul în brațe. Degetele sidefii, cu un singur inel subțire, mîngîiau blana neagră. Ansamblul sugera claviatura unui pian.

— Am reflectat mult, dragă Mirciulică, oftă bătrîna. Avem toate șansele ca de data aceasta să cîștigăm. Ne trebuie însă cineva care să ne ajute. Nu mai sîntem prea tineri și găsesc că e o calitate să recunoști amănuntul ăsta la timp. Știi la cine m-am gîndit?

Pendula își începu clinchetul și Melania Lupu se întrerupse brusc. Ascultă zîmbind:

— Ce melodie fermecătoare! N-o să mi se pară niciodată că am auzit-o îndeajuns... Da, m-am gîndit la domnul Raul Ionescu, o persoană pe care tu n-ai avut încă ocazia s-o cunoști. Un domn tînăr, dragul meu, plin de ceea ce numesc cu în general bărbăție. E hotărît și îndemînatic. Apreciez aceste însușiri enorm. Mi-amintesc de bietul Lupu... Nu era în stare să bată un cui fără să-și strivească două degete și uneori toată mîna. În schimb, jucă admirabil bridge, iar lucrul are importanța sa. Vom apela deci la domnul Raul. Evident,

mai am în vedere două persoane... Mă ascuți, Mirciulică?

Motanul scotea zgomote ciudate, pendulându-și coada subțire. Bătrîna îl alungă din poală.

— Te-ai amețit! Stau și mă întreb de unde ai împrumutat atîtea obiceiuri vulgare. Hm! Mă îndoiesc că pisicuța Vasileștilor a primit cea mai bună educație...

Pe figura senină, cu trăsături mici, încremenise un zîmbet palid. Clătina din cînd în cînd capul, buzele se mișcau încet.

— Trebuie să-ți construiești o personalitate, draga mea, pentru ca ei să nu te recunoască niciodată. Vei fi aspră și caustică. Detești genul, dar de data aceasta e imperios ne-ce-sar! Vei proceda, în general, contrar obiceiurilor tale. Deci dură, intransigentă și cu vocabularul doldora de expresiile acelea îngrozitoare.

Se privi în oglindă netezindu-și sprîncenele.

— Te simți în stare să-i vorbești? N-ai nevoie decît de puțin curaj și atenție. El va cădea cu siguranță în plasa ta căci este îndeajuns de inteligent ca să înțeleagă că altfel nu are nici o șansă. Hai, fetița mea, ia carnetul unde ți-ai notat numărul lui de telefon. După aceea, te vei simți extrem de ușurată. Și... pot să jur că în scrin mai sînt trei marțipane. Două cu fistic și unul cu migdale. Dar asta nu înainte de a fi vorbit la telefon.

Degetele îi tremurau de emoție. Fiecare rotire a discului o apropia de locuința tînărului și Melania își imagina fenomenul plastic, ca și cum ar fi parcurs drumul într-o mașină. A patra, a cincea, a șasea cifră... Prin fața ochilor i se perindară statuia Pache, Foișorul, străduța îngustă cu o cofetărie mică pe colț, în sfîrșit garsoniera unde se ascundea Raul Ionescu și pe care și-o închipuia în dezordine, plină de ziare și reviste, cu haine agățate pe scaune și poate fotografia unei fete înfiptă în vitrina șifonierului.

— Mda...

— Domnul Raul Ionescu?

— Greșeală!

— Încă o greșeală ești pe cale să comiți dumneata!

— La revedere.

Melania Lupu formă încă o dată numărul.

— Te avertizez, domnule inginer, că la a doua mojiție...

— Cum îți permiți?!

— Pentru un individ care a furat un bloc de 12 etaje și este căutat intens de Miliție, întrebarea mi se pare ridicolă.

— Miroase a șantaj. Cît?

Bătrîna rîse sec:

— Lamentabil! Unde-ți e fantezia, băiete? Păreai mai isteț în chestia cu blocurile. Cîte doi centimetri furați din înălțimea fiecărui apartament... În loc de doi metri douăzeci, camerele duminale au doi

și optsprezece. La optzeci de blocuri, asta înseamnă o avere. O idee remarcabilă căzută, din nefericire, pe mâinile unui cârpaci.

— Domnișoară!

— Dacă te mulțumeai doar cu jumătate de centimetru, comisia de recepție n-ar fi sesizat escrocheria.

— În definitiv, ce vreți de la mine?

— Să-ți dau o mână de ajutor, deși mă îndoiesc că o meriți. Îți ofer posibilitatea să părăsești țara.

— Câtă mărinimie! Și ce doriți în schimb?

— O scurtă colaborare.

— În ce problemă?

— Aceasta o vom discuta mai târziu.

— Cine mă asigură că nu e o provocare?

Inginerul auzi un scrîșnet, apoi vocea femeii mocnită:

— Mă întreb dacă nu e cazul să mă răzgîndesc. Nu suport dobitocii! Cine și-ar bate capul să provoace un individ a cărui unică perspectivă este ștreangul?

— Presupun că aveți dreptate. Unde pot să vă întâlnesc?

— Mîine la biserica catolică. Mă vei aștepta la primul confesional de la intrare.

— Hm, seamănă a film de groază. Cred că e un bluff...

— Nu mă interesează ce crezi! Îți atrag atenția că, dacă încerci să mă vezi, propunerea mea cade.

— Am să reflectez.

— Mă îndoiesc! Femeia rîse disprețuitor: N-o să închizi bine telefonul și ai să te repezi la morfină. O să te crezi împăratul Chinei sau șahinșah în nu știu ce trib și totul va fi O.K.

Inginerul înghiți în sec.

— De unde...

— Îmi provoci decepție după decepție! Cârpaci, candid... și mai ce?

— S-ar putea să mă enervez, domnișoară!

— Ți-ar plăcea, dar nu-ți dă mîna. Pe mîine.

Bătrîna puse receptorul în furcă. Umerii mici i se zguduiau de rîs.

— Bietul prostuț! Cu ce gogoriță își închipuie că a discutat! Dar va veni. Fii convinsă, draga mea. Va veni! Va veni! Va veni!

Luă sticla cu apă fierbinte pregătită în bucătărie și urcă în pat. Motanul adormise în fotoliu.

— Ce să-ți fac, dragul meu, dacă bei... Am să-ți povestesc mîine Scufița Roșie. Eu voi citi puțin din Loti... Pêcheur d'Islande. Are pagini a-do-ra-bi-le.

Deschise cartea și cu un suspin începu să citească. Pe noptieră erau pregătite, într-o farfurioară, trei marțipane.

*

Ocoli băltoaca și se opri la vitrina unui magazin de încălțăminte. O fetiță cu funde mari albe, agățate la codițele firave și sîrmoase, privea cu ochi cășcați de admirație niște pantofi roșii.

Își lipise fruntea de sticlă apăsînd ochelarii la rădăcina nasului cu un deget murdar de cerneală. Melania Lupu zîmbi.

— Îți plac, draga mea?

Fetița o privi surprinsă. Înclină capul răspunzînd serioasă:

— Foarte mult, doamnă.

Bătrîna o mîngîie pe obraz și-i strecură în buzunar trei bancnote de 25 de lei.

— Cumpără-i!

Își continuă drumul urcînd strada îngustă. "Copiii cu ochelari au un aer dramatic. Te înduioșează..."

Îmbrăcase o haină neagră, strîmtă care-i accentua suplețea. Voaleta îi cădea pînă în dreptul buzelor. Își privi ceasul: 5.

"E foarte bine, draga mea. Dacă intenționează să te privească, va veni cu cel mult o jumătate de oră înainte. Tu îți vei petrece vremea închinîndu-te Sfîntului Anton de Padua. Oricine își va imagina că te rogi pentru ca nepoata, sau chiar fiica ta să se mărite."

Pătrunse în catedrala aproape pustie. Cineva exersa la orgă pe un motiv de Bach. Melania Lupu își muie degetele în apa sfințită și se închină.

"Desigur, acesta este un obicei catolic, dar e bine, draga mea, să-ți asiguri prieteni pretutindeni."

"El este, fetițo! Puteai să juri că va veni și iată că nu te-ai înșelat."

Ochii Melaniei Lupu poposiră cu satisfacție pe silueta bărbatului. Avea cam 35 de ani și părea extrem de degajat.

"Siguranța! Asta am apreciat cel mai mult la un domn. Îmi place și cum e îmbrăcat. Nimic strident, totul de excelentă calitate, și spune tu, Melania, dacă știi ceva mai rafinat decît un raglan gris souris la un costum gris fer și o cravată neagră cu picouri albe. Splendid! Fii convinsă, vă veți înțelege ad-mi-ra-bil."

Bărbatul ocoli capela. Se opri în dreptul statuilor simulînd curiozități artistice. Ochii duri scormoneau băncile goale, încercau să pătrundă întunericul ungherelor. În catedrală se afla o singură femeie. Stătea în prima bancă, nemișcată, ținîndu-și fruntea în palme. Nu întorsese capul cînd auzise pașii tînărului. Bărbatul ezită cîteva clipe și se apropie de confesional.

Sunetele orgii alunecau pe lîngă chipurile sfînte.

*

— Ești punctual.

Șoapta din spatele draperiei părea alterată de tutun și alcool.

"Hm, gândi Raul Ionescu, una din ororile alea care răsucesc tot felul de combinații prin baruri. Cu atât mai bine."

— Nu mă las niciodată așteptat de-o femeie.

Se simțea încolțit, avea impresia că se află în apropierea unui coșciug: "Niciodată n-am stat de vorbă cu cineva atât de aproape fără să-i văd chipul. Ciudat! În fond, de ce se ascunde?"

— Nu știu dacă o să cădem de acord, băiete, așa că prefer să nu mă cunoști. Îți propun o mică colaborare.

— Mă interesează în primul rînd care sînt riscurile, stimată domnișoară.

— Nu există riscuri.

— Îngăduiți-mi să mă îndoiesc. Însuși cadrul în care evoluează discuția noastră mă obligă să gîndesc contrariul.

— Ai încă timp să renunți.

— Ce înseamnă "încă"?

— Peste o jumătate de oră va fi prea tîrziu.

— Tîrgul e neleal. Mă obligați să accept sau nu înainte de a ști despre ce e vorba.

— Situația în care te afli te obligă, nu eu.

— Credeți? La urma urmelor, o condamnare de zece ani nu înseamnă cine știe ce.

— Uită oferta mea, și execută-i sănătos!

Melania Lupu își simți bătaile inimii:

"Nu-ți fie frică, fetițo! Nu va avea curajul să renunțe. E tînăr, frumos, femeile îl adoră... Va face orice pentru a evita pedeapsa."

— Cred că ați cîștigat, rîse Ionescu.

— Îți atrag atenția că orice fentă ulterioară te costă viața.

— Am să vă dau o veste bună. Sînt dintre aceia cărora nu trebuie să le explici de două ori un lucru.

— Nădăduiesc. Vom comite o spargere la Muzeul Chiusbaian. Bărbatul scoase un fluierat ușor.

— Ne aflăm într-o catedrală, băiete, și nu pe stadion!

Tînărul își înghiți eroic exclamația: "Sictir! Simți fruntea cum i se acoperă de sudoare. E nebună! Spargere la muzeu..."

— Aveți idee cum își păzesc domnii de acolo comorile?

— Sînt amănunte pe care le-am rezolvat înainte de a te deranja.

— Splendid! Ce vă interesează de la Chiusbaian?

— Un Goya. *Femeia cu evantai*.

Ionescu simți că-i vine amețala.

— Numai atât? Nu mergeți cu lingurița...

"Sigur că nu, zîmbi Melania Lupu. Ești o nebună, draga mea, și băiatul acesta, poți paria pe oricît, te crede schizofrenică. Surîsul ei

te obsedează. Îl vrei pentru tine, să-i atingi grumazul, să-i simți răcoarea evantaiului. Femeia *trebuie* să fie a ta."

— În momentul de față, una din aripi se află în renovare. Muzeul fiind închis, furtul va fi descoperit destul de târziu.

— O clipă! o întrerupse tînărul. Unde aveți de gînd să-l comercializați?

— Cu fiecare întrebare nu faci decît să mă decepționezi. Natural că peste graniță. De aceea am apelat la dumneata.

— Chiar și pentru străinătate nu mi se pare o marfă prea comodă. Statul român va reclama oricum tabloul.

— Problema este rezolvată. Pînza va intra într-o colecție particulară. Amănuntul reprezintă în același timp o garanție a onestității dumată, mai limpede, fără mine n-o vei putea negocia. Altceva?

— Care este beneficiul meu?

— Pînă acum te mulțumeai doar cu plecarea din țară.

— Stimată domnișoară, bunica mea avea o vorbă: Dacă nu vrei să dai și la vecini, taie porcul în casă.

— Era înțeleapta satului, presupun. Ai la dispoziție tot muzeul, poți alege orice! *Vînătorul* lui Rembrandt, Degas sau Monet. Clar?

— Sînteți generoasă...

— Practică! Te vor ajuta doi oameni.

— Doi gentlemen, bănuiesc! Cine sînt?

— O vei afla la timpul convenit. Să ne întoarcem la muzeu...

— Aveți cumva cheile?

— Ascultă! Nici bancurile, nici zicătorile dumată de familie nu mi se par de spirit!

Inginerul ridică din umeri.

— Simțul umorului e o floare rară.

— în schimb, prostia crește pe toate drumurile. Trage fermoarul, băiete!

— În regulă! Nu știu nimic despre Muzeul Chiusbaian, dar îmi pot imagina cum e asigurată paza: sisteme de alarmă, celule fotoelectrice, oameni...

— Adaugă și un grilaj de oțel. În spatele lui se află galeria de tablouri. Amănunt notabil, nici un om nu se află în muzeu. Paza este exterioară. Concluzia?

— Imposibil să te apropii!

— Nimic nu-i imposibil, drăguță! În 35 de ani încă n-ai aflat? Vei ocoli căile obișnuite de acces.

— Adică?

Melania Lupu făcu o pauză. Spuse abia auzit:

— Veți intra pe dedesubt.

— Tot nu înțeleg.

— Mă așteptam. În apropierea muzeului se află o vilă. Cei din cartier o numesc *Căsuța cu zorele*. Cîteva metri de pămînt despart pivnița vilei de canalul colector al unei foste întreprinderi, un laborator chimic, în prezent demolat. Canalul colector trece pe sub muzeu. Efortul vostru va consta deci în săparea a 8-10 metri de pămînt, din pivnița *Căsuței cu zorele* spre canal, și de la canal pînă la subsolul muzeului. În trei oameni, povestea nu vă poate lua mai mult de două ore.

Ionescu își lărgi puțin gulerul cămășii. Gămăliile de fosfor ale ceasornicului azvîrleau licurici: "E nebună! Nebună de-a binelea! Și totuși... Ideea mi se pare uluitoare".

— Sînteți convinsă că e vorba numai de 8-10 metri de pămînt?

— Am studiat planurile. Nu încap erori.

— Mda... Ați auzit vreodată ce înseamnă un canal colector?

— Mi s-a întîmplat. Veți avea la voi măști de gaze.

— Deci echipament de protecție, perfect! Admitem că am pătruns în muzeu. Cum evităm capcanele din interior?

— Vă pun la dispoziție un film unde sînt semnalate aceste capcane. Va fi un fleac să le neutralizați. Pentru grilajul care încuie galeria de tablouri veți avea o cheie.

— Mi se pare fantastic! Toată povestea e fantastică!

— Dar nu imposibilă. În ultimă analiză, chestiune de imaginație.

— Dumneavoastră, sînt convins, nu vă lipsește. Pentru cînd preconizați circul ăsta?

— Pentru luni seară. În aceeași noapte veți părăsi țara.

— Cum?

— Cu un avion sanitar.

Tînărul avu pentru o clipă sentimentul că se sufocă. Apoi un rîs îngrozitor îi gîlgîi în fundul pieptului. Simți cum i se umflă falcile, gata să plesnească: "E limpede! A fugit de la balamuc! Arc o logică în ce spune, de acord, dar..."

— Ai amuțit?

— Chestia asta cu avionul mi-a rămas în gît... Nu văd ce i-ar determina pe cei de la Aviasan să ne dea cadou un avion.

— Șantajul! Locatarii vilei sînt părinții pilotului. Doi oameni în vîrstă care seara primesc prieteni. Lunea, de obicei, se joacă poker. Între 5 și 7 fac o plimbare. Cînd se vor întoarce, vă vor găsi instalați în casă. Nu-i greu să ții la respect patru bătrîni cu un revolver.

— De unde arme?

— Unul dintre tovarășii dumitale se va însărcina cu aceasta.

— Aha! Deci ne jucăm de-a ostaticii. Mai departe?

— După ce puneți mîna pe tablouri veți telefona pilotului. Viața celor patru contra posibilității de-a părăsi țara cu un avion.

— Nu va fi niciodată de acord.

— Te înșeli, domnule Ionescu! Sîntem o națiune eminentemente sentimentală. Pilotul nu-și va sacrifica părinții.

— Va folosi toate trucurile de pe lume ca să ne împiedice.

— Cei patru ostatici constituie o garanție sigură. Vă vor însoți pînă la destinație.

— Care destinație? Îi cerem pilotului să ne ducă la Honolulu și ne debarcă în Sighetu Marmăției! Vedeți-vă de treabă!

— În regulă! Poți pleca.

Inginerul se foi neliniștit:

— Spuneți, domnișoară, credeți sincer în combinația asta? În cazul cel mai fericit, depășind cu succes toate etapele, vă dați seama că înainte de a ateriza statul român va alerta toate aeroporturile?

— Nimeni nu va ști de furtul tablourilor cel puțin cîteva zile. Veți ateriza pe un aeroport particular.

— Bun. Și răpirea de persoane vi se pare o ispravă mai dulce?

— Nu toate statele sancționează actele de terorism.

— Documentată sînteți, în orice caz. Apropo, cine mă asigură că dincolo nu voi fi păcălit?

Melania Lupu rîse:

— Tablourile vor fi la voi. Ce garanție mai dorești?

Inginerul rămase un timp pe gînduri.

— Bine, domnișoară, unde e filmul?

— Apleacă-te puțin și vei găsi în colțul din stînga un pachetel. Trebuie dezvoltat.

— Erați sigură că voi accepta.

— Firește. Altfel nu te-aș fi chemat. Ultimele amănunte și locul unde te vei întîlni cu tovarășii dumitale ți le voi comunica duminică seară. Și-acum, te rog să reții! Nu-mi plac cacealmalele. Știu că ai destui bani ca să nu te mai tenteze spargerea de la muzeu. Numai că fără surîsul *Femeii cu evantai* nu vei părăsi niciodată țara! Amintește-ți de treaba asta. La revedere.

— Un moment, domnișoară. De unde mă cunoașteți?

"Ce prostuț! zîmbi bătrîna. Cînd o să-i spun lui Mirciulică o să moară de rîs. Dar desigur, draga mea, amănunte n-ai să-i dai niciodată. Doar știi cît intrigă misterul, iar soluțiile prea simple în general dezamăgesc. Lasă-l să-și închipuie tot ce e mai complicat. Asta îți dă importanță."

— Domnule Ionescu, e timpul să te retragi.

CAPITOLUL II

ABATELE BROWN ÎȘI SCOATE MASCA

După ce înveli arma într-o cîrpă moale de diftină, o puse în

rucsac. Prin perdele se strecura o lumină udă. Nucu Scarlat pipăi buchetele brodate, destrămate pe alocuri.

"Cu ce-și poate pierde cineva timpul, Dumnezeuule! Și totuși era o femeie superbă... De obicei, astea bine făcute țin acul în mână de parcă ar fi un pește viu."

Le avea de la prima nevastă. O căsătorie care durase exact patru luni. Și peisajul în peniță de la Capri, tot de la ea îi rămăsese. O femeie frumoasă și ciudată... Îi plăceau cerceii lungi, parfumurile grele, rochiile decoltate, se fotografia totdeauna cu umerii goi. Își închipuiau că sînt îndrăgostiți pînă peste cap unul de celălalt. Poate că fuseseră... Oricum, nu s-au detestat după aceea. Se întîlneau cu plăcere pe stradă, odată, cu totul întîmplător într-o cofetărie mică. Se priviseră în ochi, zîmbindu-și luminos ca doi prieteni vechi. "Spune, atunci... De ce-ai plecat? Dacă poți să-mi spui." Își coborîse pleoapele viorii, cu gene lungi, rimelate: "De ce mă întrebi?" "Sînt curios."

Începuse să rîdă răsfirîndu-și șuvițele lungi, castanii în dreptul buzelor: "Mi-era teamă... Aveam sentimentul că dorm în același pat cu un gangster. Îmi strecuram degetele sub perna ta ca să găsesc stiletul... Aveam coșmaruri..." "Interesant. Aș fi jurat că sînt pe gustul tău." "Te înșeli, dragul meu. Nu-i suficient să te vopsești și să umbli pe jumătate goală ca să te dai în vînt după senzații tari. Ești fascinant, o cred și astăzi, dar nu într-atît încît să mă determini să dorm cu un revolver proptit în spinare."

Cînd se întorsese din străinătate se căsătorise a doua oară. "Trebuie să mai am fotografia ei printr-un sertar", gîndi Scarlat. Nu izbutea să și-o amintească altfel decît așa cum arăta pe bucata de carton. Îl scoteau din sărite aerele ei puritane, rochiile acelea cafenii lipsite de grație, părul adus după urechi și strîns bine la spate cu un șiret, fața ștearsă, fanată, cu gura mereu strîmbă. Își făcea o virtute din lipsa de farmec, din fustele și jachetele ei imposibile, exclama cu bărbia în vînt: "N-am avut în viața mea o singură cutie de pudră".

La 30 de ani era bătrînă. Se întrebese mereu ce-l determinase să se recăsătorească. Poate oboseala, senzația nedeslușită de panică pe care o încercase după 40 de ani. Ultima încurcătură, la Liverpool, îl dăduse peste cap. Pe vapor, în drum spre țară se simțise rău. Chipul din oglindă îl înspăimîntase. În barba nerasă se zăreau fire albe. Se însurase imediat, cu un sentiment tulbure de capitulare.

"Nenorocita! O creatură inventată să întunece totul în jurul ei."

Telefonul tîrîi o dată scurt și bărbatul tresări. Ridică receptorul, dar legătura se întrerupse. Se așteptase să audă glasul necunoscutului. Aprinse o țigară și trase scrumiera mai aproape. Streșinile plîngeau monoton, lumina devenise albăstrie.

"Ciudat." Femeia aceea știa totul despre el. Povești vechi de

douăzeci sau treizeci de ani, pomenise întâmplări, străzi, nume uitate... Joe, contrabandistul cu un singur ochi, banda lui Alessandro la Neapole...

"Ați fost locotenentul lui, domnule Scarlat. I-ați sedus amanta și v-ați refugiat în Statele Unite. La Atlanta ați deschis un magazin de antichități. Oamenii lui Alessandro vă urmăreau și, înspăimântat, v-ați îndreptat spre Sidney. Îmi amintesc cartea dumneavoastră de vizită: profesor de natație la un club de milionari. Ați colindat după aceea Asia împreună cu un circ și, în sfârșit, v-ați întors în Europa..."

E adevărat, se întorsese în Europa. Avea niște bani la Liverpool investiți într-un tripou. Poliția îl închisese de trei luni. Rămăsese lefter. Patru lire, cinci șilingi și zece pence. Claude i-a propus afacerea acolo, în restaurantul întunecos și umed din Victoria Station: "Niște plicuri, atât trebuie să duci la Madrid". "Coco?" "Nu. O chestie mai rentabilă: L. S. D. 25." Își plimbase ochii peste tăbliile cafenii care căptușeau localul. La tejghea, barmanul roșcovan cu mînele suflecate servea doi români. Vorbeau tare, siguri că nu-i înțelege nimeni. Femeia strîmba din nas: "O bere infectă!" Se întoarse spre Claude: "Nu-mi place povestea asta". Francezul ridicase din umeri: "*C'est à prendre ou à laisser*".

"Ați acceptat totuși." Vocea necunoscutei îi stăruia în urechi, era sigur că ar recunoaște-o totdeauna avînd de ales între o mie de voci. "Aveați nevoie de bani. Din nefericire, Poliția prinsese un om din rețea. Vă întrebați probabil și azi cum ați izbutit să scăpați. Trebuia să predați marfa într-un hotel modest din Caile de Jose Antonio..."

Nucu Scarlat stinse țigara și se întinse cu mîinile sub cap. Femeia cunoștea al dracului de multe...

"Ați da orice să plecați. Sînteți o fire sălbatică, nomadă, care n-a cunoscut niciodată liniștea. La 50 de ani însă nu te poți aventura cu palmele goale. Aveți nevoie de bani..."

"Mi se pare că nu vă înșelați."

"Banii aceștia vi-i voi pune eu la dispoziție. Mai mulți decît ați îndrăzni să sperați."

"În regulă. Accept oferta dumneavoastră."

"Să nu uit, domnule Scarlat! Luați și arma luni seară. Măștile le veți găsi în pivniță..."

Scarlat se ridică din pat și traversă elastic odaia. Ar fi dat orice să vadă chipul necunoscutei din confesional.

*

Melania Lupu zîmbi. Petalele delicate ale freziilor îi mîngîiau obrazul. Aspiră parfumul dulce și puse paharul de argint pe noptieră.

— Bărbații sînt atît de prostuți, draga mea... Din nefericire, s-au

născut prea puține femei care o știu. L-ai e-pa-tat pe bietul Scarlat! E o realitate, și n-ai de ce să te ascunzi. Poți pune rămășag pe ce vrei că acum îți zdrobește mintea ca să înțeleagă de unde știi atâtea lucruri despre el. Fetița aceea, Mioara, l-a iubit fără îndoială, dar iată că nu și-a putut ține gura. Cine și-ar fi imaginat acum cinci ani la Vatra Dornei, că poveștile ei din parc îți vor servi vreodată? Din păcate, a avut ghinion. Moașa nu-și cunoștea meseria... Scarlat i se destăinuise ca să o impresioneze. Și a izbutit. Când vorbea despre el îi străluceau ochii de mândrie. Ar fi luat-o poate și de nevastă. Oh, un accident cu adevărat nefericit! N-ai să uiți niciodată rochia aceea albastră cu margarete în care ai văzut-o ultima oară. Părea o madonă...

Bătrîna se privi în oglindă. Capul cuminte răsărea dintre dantelele capotului.

— Spune-mi, draga mea, cum izbutești să nu te înșeli aproape niciodată?

Sărută sticla argintată și roși brusc. Amenință cu degetul.

— Dumnezeu! Cîtă lipsă de modestie! I-nad-mi-si-bil pentru o doamnă!

Cotoiul miorlăi lugubru.

— N-am uitat, Mirciulică! Știu, e 7, 20 și vrei s-o vezi la televizor pe Mihaela.

*

Dascălu își dezbracă trenciul și-l agăță într-un cui, în spatele ușii. Se uită la Dincă zîmbind.

— Luni seară mă cărăbănesc.

Celălalt îl măsură lung, cu privirea subțiată.

— Ce a vrut de fapt?

— O chestie, la un muzeu... Ceva interesant. În aceeași noapte, trecem granița cu un avion.

— Hm! Ca-n filme! Ai încredere?

— Așa cum explică ea, treaba o să meargă... Ce pot să beau?

— Turț.

Dascălu își turnă în pahar și luă o înghițitură.

— A naibii cucoană!

— Cum arată?

Celălalt izbucni în rîs. Un rîs ca un behăit, puțin imbecil.

— N-am văzut-o. Stătea ascunsă în cutie. După glas, părea tînără, plină de draci.

— Mi-e teamă să nu fie o cursă...

— Ce cursă! Își încreți nasul cîrn cu nări răsfrînte: Știe că stau la tine."Te ascunzi la domnul Alexandru Dincă, fiul nașei dumitale." Pe cuvîntul meu de onoare că așa mi-a spus! N-avea decît să dea un

telefon la Miliție: "Hei băieți, tipul evadat din penitenciar se găsește pe strada cutare la to'arășul cutare!" Este?

Scoase pieptenul din buzunar și-l trecu de câteva ori prin păr. Avea o figură ciudată, construită din linii frînte. Nasul foarte cîrn și ochii mari, albaștri, cu sprîncene circumflexe îl făceau să semene cu un clown. În general izbea expresia tîmpă și în același timp vicleană. Rîsul neașteptat accentua impresia.

— De unde știa ce-i cu tine?

Dascălu ridică din umeri:

— Habar n-am! Cînd pică o plească ca asta nu mai pui întrebări. Îți dai seama! Bani și un bilet de avion pentru o țară cu fluturași albaștri. Totdeauna mi-au plăcut fluturii albaștri...

Începu să dea din mîini behăind. Dincă oftă.

— Te-ai aiurit! N-ai fost niciodată un tip prea deștept...

— Știu, chicoti. Mi-a spus-o și mama. Da' nu-mi prea vine să cred.

— Oriunde te-ai duce, n-ajungi să zici bine "bună ziua, tovarăși capitaliști!" și șmecherii de la Poliție te extrădează. Ești delincvent de drept comun. La chestia asta te-ai gîndit?

— Eu nu, dar s-a gîndit ea.

— Ți-a turnat istorioara cu actele false?

— Țî! Pe mine mă caută Miliția aici...

— Și?

— Aici o să mă caute și în continuare. De unde să știe că tocmai eu, Dascălu, m-am cărat? Vede ăla trei inși, ne dă frumos onorul și basta!

— Care ăla?

— Care ăla! Aviatorul.

— Ai căpiat? O să vă toarne urgent.

— Hai că ești prost făcut grămadă! N-ai înțeles nimic. Aici e o treabă de șantaj. Îi ținem babacii în pistoale.

Dincă se ridică cu mîinile în buzunare.

— Ascultă-mă pe mine! Îți pui singur juvățul de gît! Lasă-te păgubaș.

— Nici prin cap nu-mi trece. Aici n-am nici o șansă. Peste două săptămîni se întoarce nevastă-ta. Unde o să mă duc? Cine mă ascunde?

— O să căutăm o formulă, pînă la urmă găsim ceva. Femeia asta ori e escroacă, ori dementă!

Dascălu rîse:

— E un înger! Știi, mi-a vorbit de o țară plină cu fluturi albaștri. Tu ce crezi, există așa ceva?

Dincă îi ocoli privirea. Îngîină moale:

— Cred că există. De ce să nu existe...

— Dă-mi o țigară și trusa.
— Ce vrei să faci?
— O plăcintă cu carne! Gluma i se părea grozavă, râdea cu lacrimi repetînd: O plăcintă cu carne, o plăcintă cu carne! Ai o rimă la plăcintă?
— Flintă.
Dascălu începu să fredoneze:
— *În țara cu fluturi albaștri / Iepurașul pișicher / Trăgea de coadă un rinocer / Țintarul cu o flintă / Îl făcu plăcintă...*
Scoase un film și-l derulă în fața becului.
— Hm, yală nemțească... Am să pregătesc mai multe variante.
— Va să zică de-aia te-a chemat... Ce trebuie să deschizi?
— Poarta spre împărăția fluturilor albaștri. Ha! Ha! O să-mi cumpăr o plasă și o cutie de cristal. Vezi! Bătu cu unghia pe peliculă: Grilajul ăsta o să-l forțăm.

*

— Te felicit din inimă, draga mea!
Melania Lupu își trimise o sărutare în oglindă și începu să pirueteze prin cameră. Se învîrtea ușor, cu brațele întinse. Sub poalele capotului deschise ca o umbrelă, se vedeau picioarele subțiri îmbrăcate în șosete albe. Căzu în fotoliu gîfîind.
— Dumnezeu! Nici nu credeam că băieții aceștia se vor lăsa atît de ușor convinși. Asta înseamnă un singur lucru, draga mea: Socotelile tale au fost exacte. Ai grijă doar ca succesul să nu te zăpăcească. Ar fi o greșeală de ne-ier-tat după ce ai pus la cale un plan atît de inteligent. Băgă în gură o bomboană de ciocolată: Știi care a fost adevărata lovitură de maestru? O clipă!
Bău puțină apă și puse paharul pe noptieră.
— Nu-i políticos să vorbești cu gura plină. Da, cred că ai fost strălucită în convorbirea cu domnul Scarlat, singurul care nu-i o-bli-gat să plece. M-a uluit totdeauna puterea ta de convingere. Cum îți spunea Lupu: "Melania, ești irezistibilă! Dacă ți-ai pus ceva în cap, imposibil să nu izbutești". Doamne, cîte banalități putea să înșire fără ca tu să i-o spui o singură dată! Asta dovedește cu prisosință că ești o adevărată doamnă... Cu ceilalți a fost, desigur, o joacă. Abia așteptau propunerea ta. Domnul Raul Ionescu începuse să se gîndească la *necesaire*-ul de pușcărie, încă de pe vremea cînd noi locuiam în Crăiței. Sînt convinsă că și Mirciulică își mai amintește cît ne zbăteam să găsim o altă locuință. Și chiar găsisem o garsonieră convenabilă într-un cartier liniștit. Familia Iorgulescu intenționa s-o închirieze pentru un an. Ții minte, draga mea, pertractările ajunseseră destul de departe cînd din senin ți-au restituit aconto-ul anunțîndu-te că problema nu mai e de ac-tua-li-ta-te. Aceasta te-a

pus serios pe gânduri și am toate motivele te să felicit pentru că n-ai abandonat chestiunea așa cum ar fi procedat în locul tău majoritatea persoanelor pe care le cunoști. Ai supravegheat câteva seri garsoniera și... Doamne sfinte! Îmi vine și acum să rîd cînd mă gîndesc ce ochi ai căscat recunoscîndu-l pe domnul Ionescu. Fotografia lui fusese publicată în *Informația*, la rubrica aceea cu hoți. Miliția îl căuta de câteva luni. Ca să fiu cinstită, Melania, în continuare te-ai descurcat ma-gis-tral! Ai făcut o vizită la tribunal și, pentru 25 de lei, grefierul ți-a arătat dosarul. Domnul Ionescu fusese judecat în contumacie pentru chestiunile pe care le știi. Acolo ai aflat toate amănuntele escrocheriei lui. Cît despre domnul Dascălu, situația lui seamănă grozav cu a inginerului. Bietul nătîng nici măcar nu te-a întrebat de unde-i cunoști. Perspectiva voiajului pur și simplu l-a a-me-țit. Nu trebuie însă să fii nedreaptă cu el! E un băiețaș foarte talentat chiar dacă nu-i inteligent. Poți să ai toată încrederea în posibilitățile lui. Pariez că a și început să lucreze la cheie. N-ai decît să iei binoclul și să te uiți pe fereastră. Apartamentul domnului Dincă nu mai are pentru tine nici un secret. Ții minte cine ți-a vorbit despre Dascălu? Avocatul Strat. L-a apărat la proces, ți-a arătat și fotografia: "Un spărgător de mîna întîi!" Îmi vine să rîd, ce prostuță poți fi uneori! L-ai căutat atît, și era chiar aici, sub nasul tău. Fie vorba între noi, nu mă așteptam să fii atît de bleagă. Retractă îngăduitoare: Bleguță.

Auzi mieunatul motanului dincolo de ușă și se ridică.

— Draga mea, te rog să nu uiți măștile de gaze. Lupu era un bărbat meticulos, trebuie totuși să le verifici încă o dată... A fost o plimbare plăcută, Mirciulică?

Îi întinse o bomboană. Motanul întoarse capul plin de dispreț și se cățără pe canapea.

— Ah, înțeleg! Ai luat masa în oraș. Din nefericire, azi nu-i nimic drăguț la televizor. Vom citi amîndoi *Fetița cu chibrituri*... Am o adevărată slăbiciune pentru povestea asta. Da, presimt că vom petrece o seară ad-mi-ra-bi-lă.

*

Își luă mîinile din dreptul gurii și rosti încet:

— Caută-mi, te rog, telefonul Melaniei Lupu.

Locotenentul Azimioară îl privi surîzînd:

— Personajul vă obsedează.

— îhî... Dacă aș fi fost mai tînăr mi-e teamă că m-aș fi îndrăgostit de ea.

Azimioară examinează amuzat chipul maiorului. Fuma dus pe gânduri, ochii înguști zîmbeau.

— Ea, vreți să spuneți...

— Nu, nu, dragul meu, vorbeam despre mine. Încep să cred că

olandezul avea dreptate. Pentru Melania, vârsta rămîne un amănunt lipsit de semnificație.

Locotenentul își aminti silueta fragilă a bătrînei, mîinile uscate cu articulații șubrede și strîmbă imperceptibil din buze. O cucoană distinsă, fără îndoială, cu maniere cuceritoare — își amintea de fluturii aceia splendizi prinși cu acul în cutii de sticlă, "ce zglobii trebuie să fi fost odată!" — și cam aici interesul ostenea.

— Nu mă crezi, rîse maiorul. Ești prea tînăr pentru ca frăgezimea obrazilor să nu conteze enorm deși, întîmplător, ai Melaniei sînt foarte proaspeți. Femeia asta are un farmec de o esență cu totul specială. Nu, n-ai să întorci capul niciodată după ea pe stradă și mă îndoiesc chiar că în tinerețe i s-a întîmplat prea des ceva asemănător. N-are nimic de vampă în înfățișare. Cred că secretul ei stă în candoare. O candoare sinceră altoită pe o fantezie de gangster. Este absolut autentică în relațiile cu Mirciulică, se uită împreună la televizor, își împart dulciurile etc. și în același timp pune la cale cele mai neașteptate năzbîtii. Iar treburile astea sînt concomitente, înțelegi, le trăiește fără efort, flori gemene ale aceleiași tulpini. Paradoxul e încîntător, iar inocența, așa cum o desprinzi din ochii Melaniei, poartă în ea suflul tinereții. Deci însușire emoționantă și nu act de senilitate.

Azimioară își săltă umerii masivi:

— Părerea mea — dacă-mi permiteți — e că nu-i normală! Spune-i cuiva că face conversație singură sau cu motanul. Nu cunosc un singur ins care n-ar lua-o la goană.

— Sînt o mulțime de inși, rîse Cristescu, care vorbesc singuri. Dubioși devin atunci cînd treaba asta se întîmplă pe stradă sau în tramvai.

— Oricum, ce a făcut în afacerea cu tablourile mi se pare inadmisibil. Numai un creier bolnav poate elabora asemenea idei.

— Sau unul mai puțin obișnuit. Știu, dragul meu, și de aceea ne ocupăm în continuare de ea. Ceea ce nu mă împiedică să regret pitorescul personajului. Îmi pare rău că n-a izbutit să se mulțumească cu prietenia lui Mirciulică și soluțiile abatelui Brown... Asta-i numărul? Mulțumesc.

Glasul bătrînei izbucni melodios:

— Oh, dumneavoastră! Bineînțeles, v-am recunoscut imediat. Cîtă amabilitate!

— Pot să vă dau o veste bună...

— Nu vreau să aud un singur cuvînt în plus, domnule maior. Azi-dimineață am cumpărat un cozonac proaspăt, iar ibricul de cafea nu așteaptă decît să fie pus pe foc. Vă aștept negreșit.

— Dar nu e cazul... Vă rog să...

— Doamne sfinte! N-o să-mi spuneți că sînteți în stare să

refuzați o doamnă în vîrstă și singură.

Maiorul zîmbi. Nu era deloc sigur că ar fi în stare.

*

Melania Lupu aranja florile aduse de maior — cinci trandafiri galbeni — într-o gلاstră din cristal negru. Pe măsuta scundă pregătise serviciul de cafea, un coșuleț cu prăjituri uscate și un altul cu migdale. Mirciulică privea fix cupa de frișcă.

— O adevărată orgie de dulciuri, observă Cristescu.

Bătrîna se răsuci sprintenă. Purta o rochie neagră cu guler bărbătesc.

— Cozonacul l-am băgat puțin la cuptor. Ador prăjiturile calde cînd afară e umed. Mă scuzați numai o clipă... Mirciulică, ocupă-te, te rog, de musafiri!

Cristescu își roti ochii prin încăpere. Recunoștea mobilele din Strada Crăiței, dispuse aici mai aerisit. Stăruia atmosfera de epocă, parfumul vechi se simțea deslușit. Melania Lupu camuflase caloriferul în spatele unui paravan scund pictat cu dragoni de aur, păpușa spaniolă, cu părul prăfuit prins într-un pieptene mic, o așezase pe un scăunel.

— V-ați aranjat admirabil, spuse de conveniență maiorul. Mult mai comod decît dincolo, nu?

— Oh, fără îndoială... Cafeaua vă las s-o preparați singur. Aici aveți zahărul și frișca. Trebuie să luați o bucată de cozonac. L-am cumpărat la Capșa. Ce spuneam? A, da... Garsoniera desigur oferă avantaje, nu trebuie să ții seama de bucătărie și în special la baie de programul celorlalți... Eu și Mirciulică am ajuns din cauza asta să ne facem pur și simplu de cap. Ne culcăm la ore imposibile și uneori ne trezim aproape de prînz. Din nefericire, acesta-i singurul avantaj.

— Mi-am închipuit întotdeauna, spuse maiorul amestecînd cafeaua, că pentru cineva care locuiește în comun singura dorință e să scape de vecini.

— Exact ceea ce am afirmat ani de zile, dar numai azi sînt în măsură să-mi dau seama că m-am înșelat. De la o anumită vîrstă, singurătatea devine apăsătoare. Mă gîndesc cu nostalgie la serile cînd tricotam împreună cu Valerica ori jucam tabinet cu domnul Popa. A fost un bărbat în adevărata putere a cuvîntului! Și soții Panaitescu aveau drăgălășenia lor, iar năzbîtiile lui Doru mă făceau să uit că sînt o femeie bătrînă. Dar în sfîrșit, m-am lamentat destul.

Îl învălui într-o privire caldă: "Nu-ți fă griji, draga mea, habar n-are de planul tău. Dacă ar fi simțit ceva, fii sigură că nu-ți accepta invitația".

Își coborî pleoapele. Genele aruncau o umbră albăstrie peste chipul colorat. Spuse cu voce tremurată:

— Nu mai am răbdare. Sînt atît de emoționată...

Cristescu făcu ochii mari:

— Nu înțeleg!

— Știți, vestea aceea bună... Sînt incapabilă să mă gîndesc la altceva.

— Ah! Maiorul începu să rîdă: Am discutat cu medicul lui Doru Matei.

— Dumnezeu! Și?

— În scurt timp, va fi complet restabilit. Chestiune de o săptămînă sau două și-și va putea relua viața normală.

— Doamne! Asta zic și eu o veste!

Ochii îi străluceau, sîngele îi năvăli în obraji acoperindu-i cu un voal roz. Luă mîna lui Cristescu și o strînse la piept.

— Nici nu știți cît mă bucur, domnule maior! N-am avut copii... și de ce să mă ascund după deget, Doru a fost totdeauna slăbiciunea mea. Chiar cînd fura mîncare din frigiderul Valericăi, închideam ochii, deși mi-era rușine pentru el.

Sări în picioare și alergă la scrin.

— Auzi Mirciulică? Prietenul nostru Doru s-a făcut bine!

Cotoiul rămase încremenit, ca un sfînx. Melania își strîmbă buzele:

— Mirciulică e puțin ranchiunos, dar foarte puțin, vă asigur. Nu poate să uite că Doru ciupea uneori și din parizerul lui...

Se întoarse cu o sticlă și două pahare.

— E un vin de Madera, domnule maior. O bunătate! Îl păstrez pentru ocazii sau beau o picătură cînd sînt răcită. Din fericire, azi nu sărbătorim o gripă.

Ciocni cu Cristescu privindu-l în ochi.

"Ai instinct, draga mea! Te-ai hotărît exact la timp. Peste cîteva zile, Doru ar fi vorbit și planul tău eșua în mod la-men-ta-bil. Recunoaște însă că te bucuri pentru bietul băiat. Nu, n-ai fost niciodată egoistă!"

Puse paharul pe masă exclamînd îmbujorată:

— Bine că mi-am adus aminte! La noi în bloc s-a eliberat o garsonieră. Credeți că m-aș putea ocupa eu ca să-i fie repartizată? Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză.

— Presupun că da. Interesați-vă în orice caz la I. A. L.

O privea lung, zîmbind mereu. "Joacă admirabil, mizează pe ceva. Pe ce?"

Melania luă o migdală și sorbi din pahar.

— Am să mă duc chiar mîine la administrator. El trebuie să știe.

— Firește! În sfîrșit, mai am un mesaj pentru dumneavoastră.

Bătrîna zîmbi nesigur.

— Din partea cui?

— Inspectorul Stanley m-a însărcinat să vă transmit felicitări.
— Oh, mi se pare că domnul acela are o idee fixă.
— Când a plecat, zîmbi maiorul, mi-am îngăduit să-i dau cîteva rînduri scrise de dumneavoastră cu ocazia anchetei.
— Mi-amintesc într-adevăr că am mîzgălit o grămadă de hîrtie.
— A luat o mostră și a comparat-o cu scrisorile primite pe adresa Interpolului. Concluzia e clară! A izbutit în sfîrșit să-l detecteze pe abatele Brown.

Melania Lupu roși.

— N-ar trebui să rîdeți de-o biată bătrîna. A fost... a fost o copilărie de care, vă spun sincer, mă jenez.
— Dimpotrivă! Maiorul o măsură amuzat: Aveți toate motivele să fiți mîndră. Nu o dată Stanley a afirmat că i-ați scos din impas.
— Englezii sînt oameni politicoși, am susținut-o întotdeauna. Nu trebuie să vă luați după asta.
— Aveți și niște premii în bani care vă așteaptă. O sumă substanțială.

— Pentru mine aspectul material n-a contat niciodată. Cum spunea soțul meu, colonelul: "Melania, ești incapabilă să deosebești o monedă de 5 lei de un nasture. Dacă în fața ta s-ar afla o prăjitură și un sac de bani, sînt sigur că te-ai repezi la prăjitură".

Cristescu clătină zîmbind din cap: "Hm! îți vine să crezi că a confundat *Femeia* lui Goya cu un tort de ciocolată..."

— Auzi, Mirciulică! Scrisorelele noastre au avut succes. Ți-ai fi închipuit?

Motanul nu mișcă și bătrîna se strîmbă în-ciudată.

— Nu știi ce ai că ești așa ursuz. Și asta întotdeauna cînd am musafiri... Își izbi palmele: Doamne! Nici nu-mi vine să cred că Doru se întoarce!

Maiorul își băgă țigările în buzunar.

— Mi-e teamă că v-am reținut prea mult. Vina e însă a dumneavoastră. Astăzi chiar comentam cu locotenentul Azimioară ce atmosferă desăvîrșită și tonică degajați, cît de instructivă e pentru mine fiecare întîlnire.

— Sîntem amabil. Apropo, ce mai face subalternul dumneavoastră? Băiatul acela voinic și simpatic. Îmi pare rău că nu l-am invitat și pe el. Am simțit de la bun început că mă privește cu multă... Cum să vă spun?... Multă îngăduință.

— Nu vă înșelați, rîse Cristescu. Vorbește mereu de dumneavoastră...

— Adevărat?

Ochii bătrînei se aprinseră brusc. Luă un ziar de pe scrin și improviză la iuțeală un cornet. Deșertă înăuntru coșulețul cu fursecuri și un pumn de migdale și i-l întinse.

— N-o să vă fie prea greu, domnule maior, nu-i așa? Vreau să știu că m-am gândit la el. Își frânse degetele încurcată. Am fost extrem de contrariată zilele trecute... L-am întâlnit în câteva rînduri chiar aici pe stradă. Alaltăieri, nu înțeleg cum s-a întâmplat, m-am întors brusc și l-am văzut. Am avut sentimentul că mă evită... O impresie, acum îmi dau seama. Bătrînețea te face îngrozitor de susceptibil...

În stradă, Cristescu izbucni în rîs. Băgă cornetul în buzunar și deschise umbrela. La geam, Melania Lupu îi făcea semne luîndu-și grațios rămas-bun.

*

Abandonă pila de unghii, făcu aparatul de radio mai încet și ridică receptorul. Recunoscuse glasul femeii din confesional.

— Domnul inginer Ionescu?

— Da.

— Pregătește-te pentru mâine seară. Între 5 și 7, familia Miga, după cum ți-am spus, face o plimbare. Vei fi acolo la ora 6 împreună cu colaboratorii dumitale.

— Dar...

— Ai răbdare. Ceilalți doi te așteaptă în Grădina Icoanei. A treia bancă pe stînga, intrînd prin Pictor Verona.

— Hm! V-ați uitat pe fereastră? Plouă de-o săptămînă. Pare cel puțin interesant un tip care ia aer în condițiile astea.

— La 5, 30, exact, vor fi acolo.

— Cum îi recunosc?

— Îți vor cere un foc și vor aprinde țigara la filtru. Încă o precizare! Numai după ce se vor aduna toți oaspeții, puteți să vă semnalați prezența. Deci nu înainte de 8, 30. Pînă atunci vă ascundeți în pivniță. Mai ai vreo nelămurire?

— Cu dumneavoastră cînd facem cunoștință?

Femeia rîse.

— În cursul nopții de mâine, pe aeroportul particular din P. Îți urez succes!

Inginerul privi lung receptorul apoi îl puse în furcă. Cu mișcări măsurate scoase seringă din noptieră, decapită o fiolă și înfipse acul în picior. Se întinse pe pat și începu să se gîndească. Sus la etaj, cineva pisa nuci într-o piuliță.

*

— Melania?

— Da, Florence! Ce faci, fetițo?

Într-o mîna ținea receptorul, în cealaltă, motanul.

— Sper că n-ai uitat! Mîine seară, ca de obicei...
Bătrîna își frecă obrazul de blana mătăsoasă.
— Știu eu? Nu mă simt așa bine...
— A, te rog fără mofturi! De fiecare dată aceeași poveste. În locul tău m-aș fi plictisit.
— Am să încerc, dar nu contați.
— Nici o discuție! La 8 ești la noi!
— Să văd cum am să mă simt mîine dimineață. În realitate, și Mirciulică e cam gutunărit.
— Pune-i ventuze! Uite, Melania, în frigider așteaptă o cremă de zahăr ars, iar Șerbănică îmi dă zor că ar mânca un ștrudel cu mere. Dacă știu că nu vii, nici nu mă apuc. Ce zici?
— Doar nu-l poți refuza pe Șerbănică...
— Perfect. Te rog nu întîrzia.
Închise telefonul și chicoti.
— Florence mă crede grozav de ramolită. Parcă o aud: "Melania s-a zaharisit. Și mofturile astea de fecioară... Nu zău, se crede de 14 ani... Ce faci, Șerbănică?"
Melania apucă delicat motanul de urechi:
— Cred că e timpul să mergem la culcare.

CAPITOLUL III

PANICĂ ÎN CĂSUȚA CU ZORELE

— Ah! Bine că mi-am adus aminte! Cristescu deschise servieta și scoase un pachet punîndu-i pe masă. Prin hîrtia ruptă se rostogoliră cîteva migdale și un marțipan, prăjituri mici de ciocolată, bezele. E pentru tine, dragul meu!

Locotenentul mirosi fursecurile cu pornirea instinctivă caracteristică a gurmanzilor apoi arboră un zîmbet de circumstanță. "A avut parastas în familie, pesemne..."

Îl luă gura pe dinainte.

— Condoleanțele mele.

Maiorul rîse.

— Sînt din partea Melaniei Lupu. Îi face plăcere că vă întîlniți mereu, deși i se pare totuși că o eviți. E nerăbdătoare să-ți ofere o ceașcă de ceai...

Azimioară se holbă cîteva clipe și dădu din mîină edificat:

— Își bate joc de noi!

*

Raul Ionescu îl măsură lung. Era un bărbat înalt, cu privirea întunecată. Farurile unei mașini îi prinseră cîteva secunde obrazul și Scarlat întoarse capul clipind mărunț. Avea un nas masiv, bine

desenat, linia gurii puternică. Sub trenți i se vedea haina de catifea și un tricou gros de lână.

— Plouă, constată cu un zîmbet Ionescu.

Celălalt îl examinează cîteva clipe:

— Ascultă! Ești sigur că nu sîntem nebuni?

Inginerul se uită în jur. Parcul pustiu mirosea a frunze moarte, băncile ude străluceau, în spatele ferestrelor luminate ghiceai scene domestice. Era ora cînd se întâlnea de obicei cu Lia. Beau o cafea, se plimbau cu mașina pînă la Ploiești, luau masa undeva. Înainte de ea fusese Cecilia și mai înainte Dora... Același itinerar, același coniac sorbit încetișor pe canapeaua cu perne multe. "Hm, începuse să devină monoton..."

Auziră un chicotit și se răsuciră brusc. Un bărbat cîrn, în vîndiac îmblănit, cu o trusă de medic sub braț, le făcu un semn amical.

— Mai e nevoie de aiureala cu țigara?

Rîdea bine dispus, trecîndu-și degetele prin părul ud.

Scarlat îl privi iute: "Ce-i cu ăsta, domnule? Ai zice că pleacă într-o petrecere la iarbă verde cu ouă tari, tranzistoare, și o fată blondă care culege floricele..."

Ionescu continuă să zîmbească:

— E timpul să mergem.

Scarlat avu sentimentul că se află pe o trambulină extrem de înaltă, gata să plonjeze într-o ceașcă de ceai.

*

— Ce zici, Mirciulică? E o ținută destul de convenabilă?

Bătrîna se admira în oglinda fixată pe ușa interioară a șifonierului. Îmbrăcase o rochie cafenie cu o cravată verde închis. De la centură, fusta se deschidea în cute adînci. Pe marginea fotoliului își pregătise pardesiul — un raglan dintr-o țesătură ecosez discretă — și poșeta încăpătoare.

— Totdeauna am susținut că maronul este cel mai indicat pentru voiaj. O culoare care, hotărît, nu te avantajează, dar este extrem de practică... Mirciulică!

Melania Lupu își izbi palmele consternată. Cotoiul îi înhățase toca și se juca pe divan.

— O pălărie pe pat! Asta aduce ghinion! Mă enervezi îngrozitor.

Se repezi s-o ia. Însăpăimîntat, motanul abandonează bucata de fetru și sări pe scrin. Bătrîna își recuperează pălăria și începu s-o perie ofensată.

— Uite, la asta nu mă așteptam din partea ta. Și încă într-o asemenea zi atît de importantă pentru noi amîndoi. Ți-am spus doar că plecăm împreună. În primul rînd, pentru că așa mi se pare corect. Amîndoi am pus la cale isprava, amîndoi o să ne bucurăm de

izbîndă. În al doilea rînd... Îi aruncă o privire furișă: în al doilea rînd, nu văd de ce nu aş recunoaște-o, sînt și puțin superstițioasă. Rîndul trecut, cînd ne-am despărțit, nu mi-a mers prea grozav...

Își aranjă pălăria înghesuind sub calotă buclele rebele.

— Pot să-ți spun că nu vom lua mare lucru cu noi. Inventarie conținutul poșetei încruntînd puțin sprîncenele: Evident, o cutie de pudră și creionul dermatograf. N-am avut ni-cio-da-tă sprîncene frumoase... Nu știu dacă ți-am povestit... Începu să rîdă cu sughițuri mici: în timpul bombardamentelor, cînd auzeam sirena, primul lucru pe care-l băgam în geantă era dermatograful. Mi-era teamă să nu ia casa foc, iar eu să rămîn cu o frunte cheală. Colonelul se repezea la caseta cu bani și blana de astrahan. Nostim, nu? Jeleurile le-aș băga în buzunar... iar parizerul tău stă foarte bine pe fundul poșetei. Cîteva feliuțe ajung pînă ne aranjăm. Cam asta-i totul, dragul meu.

Lăsă obloanele și trase perdelele chicotind.

— Cineva și-ar putea închipui că ne pregătim de culcare. Și acum, Mirciulică, să profităm de ultimul prilej de a discuta nestingheriți. Nu-ți cer decît un singur lucru! Să fii în-țe-le-gă-tor. În rest, lasă totul pe seama mea. Oare te-am dezamăgit vreodată? Ai să iei un mic somnifer ca să poți dormi. Jumătate de diazepam cred că e suficient.

Frînsse pastila, o fărîmiță și o amestecă în farfurioara de lapte. Motanul se strîmbă.

— Ești un mincinos, Mirciulică! Nu are nici un gust. Hai, mănîncă tot, ai încredere în prietena ta.

Așteptă cu răbdare pînă linse ultima picătură apoi îl înfășură într-un șal gros. Așternu peste mărunțișurile din poșetă o pungă de plastic și-l băgă înăuntru. Cotoiul o privea cu ochi de sticlă.

— A fost o idee admirabilă, fetițo, că nu i-ai dat nimic de mîncare astăzi. Din fericire, stă bine cu rinichii. N-o să vrea pipi înainte de două-trei ore.

În prag, se întoarse lăsîndu-și ochii să alunece de-a lungul pereților. Lîngă fereastră, atîrna o fotografie din tinerețe. Pe buzele Melaniei Lupu tremură un surîs. Făcu o reverență adîncă ținîndu-și cu degetele subțiri pardesiul și șopti:

— Adio, draga mea!

*

De după colțul vilei apăru Raul Ionescu.

— Nu e nimeni. Îi dăm bătaie!

Urcară cîteva trepte. Dascălu îngenunche în fața ușii. Scoase o lanternă și lumineă scurt broasca.

— Rahat cu perje!

Scarlat privea în lungul străzii. Felinarele, rare, luminau slab.

Un câine alb se strecura pe lângă ziduri adulmecînd porțile. Ușa scîrîi. Intrară unul după altul, conduși de lanterna cîrnului. Ionescu șopti:

— Domnilor, am pășit în ilegalitate!

Se aflau într-un fel de sufragerie-salon cu mobilă multă, amestecată. Pereții erau înțesați de tablouri, în cea mai mare parte peisaje cu flori. Dascălu se opri în mijlocul încăperii și spuse tare:

— Bună seara!

Rîdea tot timpul. Un rîs tîmp, nemotivat. Din cînd în cînd se bătea cu palmele peste coapse. Ceilalți tresăriră.

— Ești totdeauna așa bine dispus? se interesă sumbru Scarlat.

— Îhî! Dă-mi o rimă la "dispus".

— Intrus. Ai și chestii din astea?

— Am. Fac poezii foarte frumoase. De pildă: "În țara cu fluturi albaștri / Printre aștri / O zîină bună cu pistrui / Sta cocoțată-n gutui..." Cum ți se pare?

Inginerul clătină din cap edificat:

— Clarisim!

În bucătărie mirosea a chiftele și a praf pentru gîndaci. Ionescu dădu preșul la o parte și ridică chepengul. Coborî primul scara. Se opri pe ultima treaptă aruncînd o privire circulară prin pivniță. De zid stăteau rezemate o sanie cu spătarul rupt și un trepied pentru pomul de Crăciun. În spatele unei lăzi răsturnate se zărea un sac verde. Îl pipăi răsuflînd ușurat:

— Astea sînt.

— Ce?

— Măștile de gaze. Se răsuci apoi pe călcîie și bătu ușor peretele: Aici dăm gaură.

În colț se vedeau unelte de grădinărit: un tîrnăcop, o greblă și două lopeți. Dascălii, așezat pe un pupitru vechi de școlar, se juca lovind bilele socotitorului.

— Asta mi-aduce aminte de copilărie...

— Hm, mîrîi Scarlat, am impresia că nu trebuie să faci eforturi.

Ionescu aprinse o țigară:

"Ciudat... Ce caut eu aici? Cine sînt ăștia?"

Alungă gîndul cu fumul.

*

— Șerbănică, te-am rugat de-atîtea ori să nu mai tîrșești picioarele. Aduni toate țoalele după tine. Ce Dumnezeu! Nu te fă mai bătrîn decît ești.

Intră în sufragerie cu un teanc de farfurii. Șerban Miga clipi confuz.

— Dar Florence... Nici n-am fost la bucătărie.

Un val de roșeață năpădise figura dolofană pînă la rădăcina părului alb. Rotunjimile și trăsăturile moi îl făceau să semene cu o femeie. Nevastă-sa își strîmbă gura botoasă. Avea nasul cîrn, ochi mici albaștri, puțin oblici și un păr argintiu foarte des, retezat scurt legat cu o panglică bleu. În tinerețe fusese nostimă. Acum semăna cu un mops, una din figurile acelea în fața cărora nu te poți împiedica să zîmbești.

— Ce zici? întrebă Miga. Pun de cafea?

Florence privi pendula sprijinită pe două colonete de marmură.

— Mai stai! Nu știi cum e Melania? Așteaptă s-o poștești cu lăutari. Totdeauna i-a plăcut să se maimuțarească.

Soneria zbîrnîi. Miga se ridică.

— Ea trebuie să fie.

— Ea sau Ioniță. Ai grijă cum joci! Fii atent la decartări și nu gîdila cărțile alea o săptămînă. Mă agasezi de fiecare dată.

Melania Lupu îi întinse obrazul zîmbind.

— Te sărut, fetiço. Ce timp oribil!

Se lăsă dezbrăcată de Miga și se repezi lîngă sobă.

— M-am înfrigurat toată. Pe bulevard, credeam că mă ia vîntul pe sus. Nu, nu Șerbănică, nu du sacoșa. Am acolo un pachetel pentru voi. Exact, ăla în hîrtie albă.

Miga își izbi palmele fals consternat.

— Iar dragă? Exagerezi...

Nevastă-sa îl expedie.

— Mai bine du-te și pregătește-i ceva fierbinte... Bei un grog?

— Cred că m-aș mulțumi cu o cafeluță. Am afirmat întotdeauna că Șerbănică e inegalabil. O potrivește minunat...

Profesorul Ioniță Dragu, înalt și slab, sosi după vreo zece minute. Oferi doamnei Miga o garoafă roșie înclinîndu-se în fața ei, apoi sărută mîna Melaniei Lupu. Avea expresia particulară a oamenilor care au trăit toată viața singuri. Privirea sumbră se datora sprîncenelor groase, negre și îmbinate. Era de fapt stîngaci și nesigur, mereu atent să nu comită vreo inconveniență. Timiditatea bolnăvicioasă îi cenzura reacțiile determinîndu-i pe cei din jur să-l creadă rigid și uscat. Din cauza obiceiului de a se înclina adînc de cîte ori intra sau părăsea clasa, elevii îl porecliseră pe vremuri *Echer*.

Melania Lupu îi zîmbi fermecător.

— Ai venit pe jos, dragul meu?

Profesorul crezu că e o aluzie la manșetele uzate, murdare de noroi și își trase brusc picioarele sub scaun. În aceeași clipă regretă că nu s-a stăpînit mai bine. Bolborosi cu fața strîmbată de impulsuri contradictorii:

— Nu, cu un taxi. Ce-i drept, pînă la Universitate am mers pe jos. Simt nevoie de puțină mișcare. La vîrsta...

Amuți cu ochii la doamna Miga. Melania Lupu își ascunse surîsul. În privire îi străluceau lumini jucăușe: "Încă o mai iubește, draga mea... Nu, nu ăsta-i termenul. Pur și simplu o di-vi-ni-zea-ză și i se pare neconvenabil să vorbească de bătrînețe în fața femeii adorate. Închipuiește-ți numai! Un Armand Duval pensionar și reumatic. Ia să vedem de când durează povestea? Oho! Aproape patruzeci de ani... Lui Florence îi plac cățelușii fideli. Șerbănică și Ioniță..."

Se amuză imaginându-și-i în ipostaze canine. Dolofanul Miga — un pechinez amabil de salon, celălalt — un fox-terrier negru, bătrîn fără ca asta să-i aducă înțelepciunea.

Începu să rîdă încetișor.

"E într-adevăr curios, draga mea. Nimeni n-ar putea spune despre tine că ești o femeie modernă — te zgribulești numai când vezi persoanele acelea cu ceafa rasă, fustă de lînă, pantofi plați și țigara în gură. Ca să nu mai vorbesc de pantaloni. Oribil! Recunoaște însă că Ioniță te de-pă-șeș-te! Nici n-ai zice că au trecut peste el două războaie, evenimentele din ultimii ani. Se comportă și trăiește ca un om de la 1880. Singura diferență ar fi că din cînd în cînd ia un taxi. Iar dragostea lui... Parcă-i un roman din *Bibliothèque Rose*. Poți să pui rămășag că păstrează acasă într-un sanctuar tot felul de fleacuri rătăcite de Florence: o floare, un etu gol de ruj, o jartieră... Adică nu! E prea pudic pentru o jartieră... Bilețele în care-i solicită mici servicii, sau îl sfătuiește să-și pună ventuze. Bunica îți povestea mereu de primul ei flirt, un domn foarte bine din Rîmnicu Vîlcea, care să dădea în vînt după canotiere și scordolea de raci. Asta se întîmpla imediat după războiul cu turcii. Odată ți-a arătat fotografia. Ioniță îi seamănă grozav... Mă întreb dacă Sanda Marin dă rețeta pentru scordolea..."

— Am stat de dimineață o oră la coadă, declară din senin Șerbănică. O brînză magnifică! Grasă, albă, complet nesărată.

Nevastă-sa ridică plictisită din umeri.

— Veșnic umbli după chilipiruri. Dădeai cîtiva lei în plus și luai de la țărani... Ei, ce facem, jucăm sau stăm la taclale?

Traseră locurile. Florence începu să împartă, expertă, cărțile. Bucățile de carton zburau prin aer în volte îndrăznețe, plonjau exact cu un plescăit ușor. Operația sugera aproape profesionalismul. În ochii doamnei Miga se aprinseră focuri albastre, simțai instinctiv cartofozul înăscut, pătimaș, exultînd de pe acum, de la primul tur, vîrît pînă la subsuori în voluptățile jocului.

Ioniță Dragu juca prudent, cedînd toate șansele Florencei, Șerbănică încerca să pară elegant, să spulbere orice idee de colaborare frauduloasă cu nevastă-sa.

Melania Lupu plăti sec. Florence își arată cărțile, un breelan de

șeptari.

— Ești mai bună, șopti Melania zîmbind.

Aruncă fulul de dame amestecîndu-l printre celelalte cărți.

Nu-i plăcea să cîștige prima mîină.

*

Scarlat se uită la ceas.

— Cred că e timpul.

Inginerul își arată țigara.

— Mai am două fumuri... Mă gîndesc mereu unde voi fi mîine pe vremea asta.

— În țara fluturilor albaștri, chicoti Dascălu.

Ionescu rîse.

— Ai un fix!

— Îi iubesc de cînd eram mic. I-am văzut odată la cinema... Un film cu Betty Boob și Pluto.

— Aha, mîrîi Scarlat. Desenați...

— Ei și? Dar există! Și-am să-mi cumpăr și un om de zăpadă la Oslo.

— Nu se prea asortează.

— Depinde! Oricum, mai am timp să mă gîndesc.

Ionescu îl examinează lung: "Nefericitul e imbecil". Se simțea asediat de curiozitatea aceea amestecată cu repulsie pe care o stîrnește anormalul.

— Unde ai învățat meserie?

— Care meserie? Știu mai multe.

— Asta cu spartul cutiuțelor.

— Am învățat singur, behăi Dascălu. Am fost un tip dibaci de mic. Cu o bucată de sîrmă, deschideam la iuțea orice broască. Pe urmă am studiat...

— Ce?

— Ce?! Ce?! Numai uși am descuiat 189, așa ca exercițiu. Știți cum se întîmplă? Întîi pipăi și pipăi și pipăi... Simt aici, în vârful degetelor, despre ce e vorba. Uneori nici nu trebuie să mă uit. Abia după aia umblu la trusă. Trec maximum două minute treizeci pînă aud cîine! Și ceva interesant, am cronometrat chiar, după exact două minute și cincisprezece secunde simt pe frunte aripile fluturelui.

— Care fluture?

— Albastru! rînji Scarlat.

— Îhî. Cînd nu vine, mă întristez și nu mai pot face nimic.

— Hm! Ionescu clătină din cap: Sper să vină azi...

Scarlat se ridică scuișînd subțire.

— Acum sînt sigur. Sîntem nebuni de legat!

Dascălu îi examinează contrariat pe rînd.

— Ar fi trebuit să-mi spuneți chestia asta de la început. N-a fost cinstit din partea voastră să mă păcăliți. Credeam că am plecat la drum cu oameni normali.

— Ca tine...

— Ei lasă acum, interveni Ionescu. A glumit și el. Fii atent la fluture! Ai grijă să nu-ți scape.

Dascălu se înfurie.

— Nu gîndești deloc, deloc? Crezi că e așa prost ca să se lase prins?

Scarlat clătină din cap. Șopti:

— E 8.

Încarcă arma și începu să urce scările.

*

— Nu prea ești în mîna, observă Miga. Ștrengarule! Mi se pare mie...

Îl amenință pe profesor cu degetul zîmbind complice.

— Ce ți se pare Șerbănică? se interesă candidă Melania Lupu.

— Eh! Florence ridică din umeri: Bate cîmpii! Cum găsești crema?

— Delicioasă. Totdeauna...

— Stai! Doamna Miga o opri cu un gest: Ce se aude în bucătărie? Parcă mișcă ceva...

— Fii serioasă, dragă, rîse Șerbănică. E mobila veche.

— Vrei să-mi spui că scîrțîie aragazul?

Melania își duse mîna la inimă clipind speriată.

— Dumnezeu! Nu mai faceți astfel de glume.

Tăcură brusc. De astă dată se auzea limpede. Erau pași, pași care se apropiau. Traversau bucătăria, acum coridorul... Bătrînii priveau înspăimîntați ușa, incapabili să facă o singură mișcare. În mîinile doamnei Miga un valet de cupă se frînse cu un scrîșnet mic.

— A dracului surpriză îi așteaptă, mîrîi Nucu Scarlat.

Dascălu adulmecă.

— Au avut chiftele la cină. Am să le cer și eu una. Îmi plac grozav!

Ionescu ridică piedica armei.

— Fiți atenți, băieți! Orice greșală...

Nucu Scarlat îi aruncă o privire întunecată.

— Dă-i drumul! Avem cînd să ne socotim greșelile.

Inginerul se simți cuprins de un sentiment de jenă. Găsea scena de un grotesc penibil. Patru bătrînei smulși brutal de la tabieturile lor inofensive — cleweteli banale cu o farfurioară de dulciuri în mîna și o partidă meschină de poker la cinci bani deschiderea — puși dintr-o dată în fața unor necunoscuți înarmați.

— Deci chestiune de câteva ore, rezumă Nucu Scarlat mîngîind patul revolverului. În măsura în care vă veți vedea de treabă, aproape că nu vă vom deranja. Puteți continua să jucați sau, mă rog, ce aveți chef, cu condiția să nu vă apropiați de telefon și să nu comunicați cu exteriorul.

Miga, roșu la față, cu bărbia umedă, exclamă pițigăiat:

— E un abuz! Puteați cel puțin să ne consultați în prealabil.

— Treaba asta am omis-o într-adevăr, rînji Scarlat trecîndu-și degetele prin părul cărunt. Avem și greșeli...

— O desconsiderare, nu-i așa...

— Dobitoc! scrișni nevastă-sa și bătrînul amuți.

Ioniță Dragu îi întinse brațul. Abia putea vorbi.

— Liniștește-te, Șerbănică.

— Oricum, bolborosi Miga încercînd să salveze un steag zdrențuit, oricum...

Căruntul începu să rîdă.

— Mai sînt întrebări?

Melania Lupu ridică două degete.

— Aș vrea să-mi îngăduiți, domnule, să plec acasă. Nu mă simt deloc bine, iar medicul mi-a recomandat să nu mă culc mai tîrziu de ora 10.

— Astăzi veți face o excepție. Altcineva?

Bătrîna reluă cu glas tremurat. Își arată mîinile fragile.

— Eu nu vă pot fi de nici un ajutor. Nu înțeleg de ce vă împotriviți.

Doamna Miga îi aruncă o privire ascutită: "Toată viața ei a fost o tîmpită! Gîndește ca o copiliță de 7 ani".

— O să vă întindeți în dormitor, interveni Raul Ionescu. Vă cerem un singur lucru! Să fiți cuminți.

Adoptase instinctiv un ton protector. Sentimentul de jenă persista, avea senzația că persecută niște pantalonași și rochițe scurte care se mai distrează cu cercul și coarda, ori mîzgălesc pe trotuar pătratele unui șotron. "La urma urmelor, n-o să li se întîmple nimic rău. Cîteva ore dezagreabile, cel mult..."

— Da, da, repetă Dascălu, să fiți cuminți. Eu o să vă pun note la purtare, o să vă spun poezii...

Behăi înveselit. Găsise pe bufet o maimuță de fetru și îi mîngîia delicat urechile gălbui. Ioniță Dragu arunca priviri furișe. S-ar fi dus la toaletă, emoțiile îl încercau întotdeauna în același fel, dar nu îndrăznea. Frica îi înțepenise un nod în gît. Avea o singură dorință, să se chircească, să-și adune genunchii la gură, așa cum făcea acasă, în patul cu cearșafuri reci cînd nici romerganul, nici luminalul nu-și făceau efectul. Își înfipse unghiile în carne. "Aș dezamăgi-o pe Florence. Nu-i plac bărbații fricoși..."

Nucu Scarlat aprinse o țigară și aruncă neglijent chibritul.

— Unul din noi va rămîne cu dumneavoastră. Încă o dată vă atrag atenția să vă vedeți de treabă. La prima prostie...

Pocni din buze cu o mișcare semnificativă a degetului încîrligat. Se întoarse spre cîrn.

— Hai, Dascăle! Lucrăm în schimbul întîi.

Cîrnul ocoli încăperea și apucă farfuria cu cremă de zahăr ars din fața Melaniei Lupu.

— E grozavă.

Bătrîna se bîlbîi:

— Puteți s-o luați. Sînt sigură că Florence mai are o porție.

— Într-o zi am să învăț să gătesc. Pîna acum... Ridică din umeri nedumerit. E nostim, dar n-am avut timp.

— Îmi închipui, mîrîi doamna Miga.

Dascălu începu să chițăie plimbîndu-și arma pe sub nasurile bătrînilor care-l priveau îngroziți. Căruntul îl apucă de braț.

— Hai, băiete!

Celălalt își izbi o palmă pe frunte.

— Știu ce-o să-mi mai cumpăr cu banii mei! O fanfară!

— Și un chioșc, se auzi glasul lui Scarlat din bucătărie. Fără chioșc nu faci nimic!

— Ai dreptate! Un chioșc cu muzică și fluturi albaștri. Am să-i învăț să danseze...

— E nebun! șopti înspăimîntat Șerbănică Miga.

Ioniță Dragu i-l arătă din priviri pe Raul Ionescu. Inginerul zîmbea.

— Puțin... Se postase lîngă telefon cu arma pe genunchi. În orice caz, nu trebuie să vă fie teamă de el. Cît timp nu-l enervează nimeni, e blînd. Adăugă apăsînd: Inițiativele neprevăzute au însă darul să-l scoată din sărite.

— Blînd?! se strîmbă Florence. O canalie blîndă!

De jos răzbăteau zgomote înfundate. Profesorul Dragu, amețit, răvășea inconștient cărțile de pe masă. Obrazul uscat îi tresărea.

— N-am auzit în viața mea o poveste ca asta. În fond, ce țineți în pivniță?

Miga se mișcă neliniștit în scaun.

— Pe Dumnezeuul meu dacă-mi dau seama!

— Eu cred că am ghicit, interveni Melania Lupu. Dumnealor, sînt convinsă, caută o comoară. Acum sapă ca să ajungă la ea.

Ionescu rîse.

— Sînteți pe aproape. Nebănuit de aproape...

— Fără îndoială. Nu mă înșel niciodată. Aceasta-mi amintește de un caz asemănător. Cineva ascunsese o lădița cu aur și pietre scumpe în pivnița unui castel. O, un castel minunat cu donjoane și

chiar un pont-levis. Am văzut poza. Prințesa scăpătase și căuta de zor sipetul. Într-o noapte, a avut un vis. Se făcea că...

Florence se răsuci.

— Ia ascultă, unde ai auzit aiureala asta?

— Am citit-o în Frații Grimm. Niște scriitori remarcabili.

Doamna Miga izbucni într-un râs nervos.

— Ce idioată! Basmă! Ne povestește basme!

Melania Lupu își strînse buzele ofensată.

— Detest violențele de limbaj, Florence. Ce-o să-și închipuie dumnealui...

— Faceți abstracție de mine, zîmbi Ionescu.

— ... și-n afară de asta, știm cu toții că în fiecare carte există nu sîmbure de adevăr.

Inginerul își coborî pleoapele: "În fiecare carte există un mîinile de adevăr..." O frază pe care o auzise în nenumărate rînduri. Numai că Mia spunea altfel: "În fiecare legendă"... Dispunea de o colecție întreagă de banalități, tot felul de învățăminte serbede, didactice, de un penibil care îți zgîria epiderma, emise totdeauna pe același ton pretențios de dăscăliță cu clătinări studiate ale gîtului lung și încovoiat...

"În viață nu fizicul contează! Caracterul"... "Între un bărbat și o femeie, prima minciună are însemnătatea ei"... "Vîrsta e un *ce* care nu iartă pe nimeni..."

Odată formulată ipoteza, perora la nesfîrșit. Îi plăcea să povestească filme văzute acum zece ani sau să relateze cu amănunte ucigătoare cel mai idiot incident petrecut la serviciu ori în piață. Cîndva, o întrebare sleit: "Nu-ți dai seama că nu te ascult?" Își holbase sufocată ochii de hipertiroidiană: "În viață e preferabil să ai de-a face cu persoane bine crescute".

Peste cîteva zile o căutase din nou la telefon. De ce? Raul Ionescu ridică din umeri. Îl enerva îngrozitor, atît de îngrozitor, încît la un moment dat îi plăcea. Încerca voluptăți perverse, vecine rîsului isteric. Continua să o însoțească la tot felul de vizite și spectacole neinteresante, peste tot unde ea își etala cu aroganță gulerele albe bine apretate, rochiile fără haz, cîrlionții răsuciți cu drotul. Se despărțeau în fața casei, solemni, pîndiți din spatele obloanelor de un moșneag îmbrăcat în verde. Mia îi întindea degetele reci cu un surîs care oscila între farmec și înțelepciune: "Uite, a trecut încă o zi. Sîntem mulțumiți de noi? Oare nu puteam realiza mai mult?"

Cînd o invitase la el acasă, replicase cu naturalețe: "Nu înainte de a mă numi doamna Ionescu. Consider virginitatea femeii drept garanția supremă a fericirii în căsnicie". Inginerul izbucnise în râs: "Ești chiar atît de sigură că vreau să mă însor?" "Firește! Am toate calitățile pe care le poate pretinde un bărbat cu bun-simț."

"Norocul meu că n-am avut bun-simț", rânji inginerul.

După trei săptămîni o cunoscuse pe Doina. Doina cu părul decolorat ca o flacără de argint, cu ochii vineții, cu rochii negre strîmte și mîneci largi, cu poșetele ei din mărgel și antilopă unde încăpeau pudriera, batonul de ruj Burnt Sugar, o sticlă plată de whisky și fiolele de morfină. Doina...

— Ați spus ceva?

Șerbănică Miga se ridică greoi. Obrazul de obicei roșu bătea acum în violaceu:

— Aș vrea să beau un pahar cu apă.

— N-am nimic împotriva cu condiția să vi-l aducă doamna, zîmbi Ionescu.

Florence își strîmbă buzele.

— Ei asta-i! N-o să-mi dai dumneata dispoziții la mine în casă!

— Mă rog, rîse tînărul. Domnule Miga, deocamdată răbdați.

Melania Lupu se ridică vioaie.

— Mă duc eu, dacă-mi permiteți.

În bucătărie zgomotele din pivniță se auzeau mai limpede. Bătrîna clăti un pahar, îl umplu și-l așeză pe o tăviță. Ochii îi străluceau.

Băieții sînt harnici, șopti. În general, trebuie să recunoști că nu te-au dezamăgit. Ce mai încolo și-ncoace, draga mea, dă-mi voie să te felicit. Planul tău se dovedește ad-mi-ra-bil! Îți țin pumnii pe mai departe.

Se întoarse în sufragerie ducînd tăvița cu amîndouă mîinile. Lumina din priviri se stinsese. Ochii semănau din nou cu două albăstrele presate de mult într-un album.

CAPITOLUL IV

O INTERVENȚIE NEPREVĂZUTĂ

Scarlat lăsă lopata și aprinse o țigară. Nu-și mai simțea palmele, cămașa udă i se lipea de umeri și șale. Dascălu se răsuci rîzînd.

— Ai obosit?

— Nu cine știe cît. Adevărul e că m-am dezobișnuit... Pe vremuri, sînt ani de-atunci, descărcăm un vagon de cartofi fără efort.

Tăcu. În fața ochilor îi jucau un soare galben ca un măr de aur, o grădină cu portocali și rododendroni. Hamalîc în port... Schimb de focuri cu sticleții... Fuga... Noaptea o petrecea într-o grotă răcoroasă. Lucia purta bluze subțiri în care sînii i se zbăteau ca niște iezi. Mirosea a iarbă și a sudoare curată. De pe mindirul lor se vedea luna, un imineu delicat spînzurat pe cerul străveziu.

Dascălu izbi cu sete. Pămîntul uscat avea o culoare gălbuie cu dîre cenușii.

— Știi, am impresia că ne antrenăm.
Scarlat își ridică ochii. Clipi mărunț.
— Nu înțeleg...
— La ocnă tot chestii din astea faci...
Umerii i se zguduiau de râs. Căruntul îl măsură lung.
— Ești un om ciudat.
— Bineînțeles. Încetă brusc să rîdă: Alții spun că sînt țicnit, dar nu-i adevărat. Sînt doar un tip interesant.
— Așa m-am gîndit și eu, spuse moale Scarlat. Ai stat mult la pîrnaie?
— Un an și zece luni. Pînă m-am plictisit. Erau tot felul de indivizi pe-acolo care mă dezgustau. Nu făceau de mine...
— Firește... Cum ai reușit să-i fentezi?
— M-a ajutat un prieten. Behăi: A fost grozav. Ca-n filme!
Își strîmbase gura emițînd sunete șuierate, sărea dintr-o parte în alta, ducea arma la ochi, gesticula așa cum fac copiii cînd recapitulează scene tari. Scarlat strivi țigara sub talpă și apucă lopata. Observă în doi peri:
— Ai avut noroc.
— Și ce noroc! Fără Dincă însă nu făceam nimic... El e cel mai bun prieten al meu. Rîse ca de o glumă bună: îmi zice "tembelul", dar știu că n-o gîndește cu adevărat. Pricepi?
— Bineînțeles.
Lucră un timp în tăcere. Își scoseseră cămășile. Sudoarea le lustruise torsurile goale, păreau turnați în bronz, lumina chioară de mucegai învăluia totul într-un abur umed. Scarlat trăi pentru cîteva clipe un sentiment acut de ireal, imaginile se diluau. Dascălu îl atinse cu degetul. Zîmbea cu ochi strălucitori, iar trăsăturile destinse își pierduseră linia bruscă.
— Nu-mi place să fiu singur. Vrei să fii prietenul meu cel mai bun?

Căruntul își coborî pleoapele și înfipse adînc lopata în pămînt.

*

Florence Miga aruncă o privire furișă spre inginer. Ionescu fuma cu ochii pierduți undeva, printre fleacurile de pe bufet: o fotografie mică înrămată, un crucifix de fildeș, mărgelile albastre pe care le purtase de dimineață, ochelarii de lectură ai lui Șerbănică.

"Un bărbat frumos", gîndi și-i păru brusc rău că nu mai e tînără. Pe vremuri ar fi gustat aventura asta, i-ar fi plăcut să facă o pasiune, neconvenabilă, pentru brigandul cu păr și ochi negri, să se compromită de dragul lui, să-i scandalizeze pe toți, pe Șerbănică, pe Ioniță, pe Melania, pe aceia care o priveau acum de pe pereți ori nu puteau s-o privească, prizonieri în albumul cu cataramă de argint.

— Prea târziu, șopti. Totul vine prea târziu. Mai bine niciodată decît prea târziu.

Șerban Miga tresări.

— Ce-ai spus? Da, e târziu.

— N-am să mai prind autobuzul la întoarcere, scînci Melania Lupu.

Florence interveni răgușită. Glasul venea ca după plîns.

— Iei un taxi! Spectacolul ăsta merită toți banii.

Melania o măsură curioasă și doamna Miga încercă să-i distragă atenția. Se întoarse spre Dragu:

— Tu ce-ai amuțit așa?

Profesorul se fîstîci. Își pipăi buzunarele zîmbind nesigur.

— Am impresia... În sfîrșit, n-are nici o importanță...

— Vorbește! Ce e?

— Cred... Cred că am pierdut *porte-feuilles*-ul.

— Extraordinar! exclamă Șerbănică, brusc înviorat. Cum se poate?

Se dădea în vînt după senzațional, în măsura în care îl putea contempla din spatele perdelelor. Comenta ore întregi cel mai mic fleac, cît de cît ieșit din comun, adora să citească în pat, sub plapumă ascultînd urgia de afară, viscol ori furtună, despre catastrofe petrecute la celălalt capăt al lumii sau mai aproape, dar dincolo de gîrdulețul din piatră și fier forjat, dincolo de paharul cu apă de pe noptieră în care ținea proteza.

— Cîți bani aveai la tine? se interesă Melania Lupu.

— Vrei trei sute...

— Oh! E o sumă importantă.

— Da... Trebuia să-mi scot niște haine de la croitor.

Doamna Miga ridică din umeri.

— Vezi-ți de treabă! În viața ta n-ai rătăcit un singur ac de gămălie. Cine știe unde l-ai fi pus și ai uitat.

— Nu, Florence, replică timid profesorul, de astă dată sînt sigur că l-am pierdut.

— Precis! Poți să-ți iei adio! Șerbănică Miga tăie aerul cu palma: L-ai pierdut ori ți l-a furat cineva. E plin orașul de bandiți!

Se întrerupse brusc, roșu la față. Ionescu zîmbi.

— Continuați, vă rog. N-avem nici o legătură cu povestea asta. Probabil o firmă concurentă...

Florence își umezi buzele: "Ce zîmbet are pușlamaua!" Îl amintea pe Drăghici, avocatul. Se uita la ea cum dansează pe masă și zîmbea la fel. Era tînără și nebună, îngrozitor de tînără și de nebună, inima petrecerilor. Bătea step, avea un costum de spaniolă și castaniete, îi plăcea să cînte jazz la pian. "Nevastă-mea are gusturi exotice. Știți, sîngele italian..."

Se uită la bărbatul său și mototoli fața de masă cu un gest crispat: "Hm, idiotul!" Simți dintr-o dată nevoia să plîngă și se ridică.

— Unde vă duceți, doamnă?

— Mă doare capul. Vreau să iau un antinevralgic.

— Stai, draga mea! Melania Lupu scotoci în buzunar și îi întinse o pastilă albă, învelită în celofan. Un medicament belgian. Ceva extraordinar!

O privi zîmbind cum înghite tableta, ocolindu-i ochii albaștri, de gheață.

"E un laxativ, dar n-are importanță. Trebuie doar s-o împiedici, draga mea, să se îndepărteze de masă. Florence a fost de cînd o cunoști violentă, incapabilă să se abțină de la vreo nesăbuiță. Cînd îi cășunează ceva nu poți să i te împotrivești. Iar privirea ei nu-mi place. Nu-mi place deloc. Fără îndoială pune ceva la cale. Te rog, Melania, fii cu ochii în patru."

— Ai să vezi, după cîteva minute o să te simți cum nu se poate mai bine.

Miga se uită îngrijorat la nevastă-sa.

— Mi-e teamă să nu fi răcit. Știi ce greu ți-ai revenit după gripa de anul trecut. Se adresează celorlalți: Umblă cu capul gol, iese transpirată pe balcon, nu vrea să pună un chilot mai gros. Vara cel puțin n-are nimic pe dedesubt...

Ioniță Dragu roși violent și întoarse capul. Florence scrîșni:

— Ești penibil!

— Dar, draga mea... Șerbănică clipea buimac: Nu văd ce te vexează! O știm cu toții, ai fost totdeauna o cochetă. Splendid, numai că trebuie să te îngrijești. La urma urmelor, un chilot cu picioruș... Spune tu, Ioniță, găsești ceva degradant în asta?

— Taci! ți-pă doamna Miga apucînd o scrumieră de marmură. Taci! Înțelegi să taci?!

Melania Lupu o măsură cu ochi micșorați.

"Ce se întîmplă cu Florence?"

Raul Ionescu o examinează pe doamna Miga, dus pe gînduri.

"Ce ciudat! Are exact ochii Doinei... Același albastru de oțel, aceeași patimă..." Își scotea rar ochelarii cafenii cu rame grele. Pe stradă lumea întorcea capul după ea. O apariție stranie, plutind absentă, alunecînd ca o nălucă pe lîngă ziduri. Trupul îngust, înfășurat în voaluri, părea de fum. În magazine, în troleibuz, într-o sală de așteptare oamenii îi vorbeau în șoaptă. Un act reflex de care nu-și dădeau seama.

"Mă întreb ce ai tu adevărat, Doina, în afară de whisky și morfină."

"Destul și atît. În fond, ce te supără?"

"Totul e construit, artificial, fals. Voaluri, cearcăne, plete de stafie. Un mister calp, gratuit..."

"N-aș fi zis că-ți displace..."

"Ai dreptate... Poate că ăsta e șarmul tău. Ești atât de artificială, atât de strident și agresiv artificială, încât în cele din urmă devii autentică."

"Un paradox?"

"Probabil. Hai să bem ceva!"

Doina scosese din poșetă o fiolă de morfină ridicând-o în zare. Avea o mînă descărnată, cu degete lungi și unghii vopsite în verde.

"Nu încerci o chestie din asta?"

"Nu."

"De ce?"

"N-am impresia că m-ar face mai fericit. E destul să mă uit la tine."

"Cît poți fi de burghez.

"Statutul politic mă lasă rece atît timp cît mă simt bine."

Și după aceea, într-o seară... Ah, serile de octombrie ude, fără lumină, cînd nu aștepti nimic, nici măcar un telefon, cînd acele ceasornicului tricotează kilometri de plictiseală, într-o astfel de seară, spărsese prima fiolă. Mai tîrziu învățase să și-o inoculeze singur. Fără vată și spirt, în WC-uri publice, direct prin stofa pantalonului. Cam peste un an, Doina se căsătorise cu un inginer din Elveția și părăsise țara. Cineva, o cunoștință

comună, îi arătase o fotografie primită recent din Lausanne. Ionescu izbucnise în rîs.

"Nu-i lipsesc decît aripioarele."

Părea un îngeraș, îmbrăcată în alb, cu o față pură, imaterială și bucle lungi englezești, tot de argint, alunecînd moale pe gulerul de dantelă.

"Nu-i seamănă deloc."

Celălalt se grăbea. Băgase fotografia în buzunar ridicînd din umeri.

"Probabil se poartă neprihănitele pe-acolo... Mai dă-mi un telefon cînd ai timp."

Inginerul își trecu degetele peste pleoape. În pivniță zgomotele încetaseră.

*

Nucu Scarlat ținea lopata într-o mînă, cu cealaltă se încheia la cămașă. Obrajii îi erau acoperiți de o crustă cărămizie, părul năclăit devenise cenușiu.

— Cum merge? întrebă Ionescu ridicîndu-se.

— Greu, dar pînă la urmă îi dăm de capăt. Aruncă o privire spre

bătrâni: Aici?

— Liniște.

— Perfect. Du-te! Peste o oră îl schimb pe cretin.

— Se descurcă?

Scarlat rânji.

— Are antrenament.

— Și fluturele? I-a simțit adierea?

— O s-o simtă, n-are încotro. Își umezi buzele arse: Aș bea ceva tare, dar bănuiesc că ăștia n-au decît ceai de mușețel.

Melania Lupu se aplecă vioaie și scoase din poșetă o sticluță.

— Dați-mi voie, domnule, să vă ofer puțin rom. L-am cumpărat pentru o baclava pe care aveam de gînd s-o prepar mîine.

Căruntul o examinează nedumerit. Bătrînica părea încîntată, avea ochi lucioși, nevinovați și surîdea blînd.

Luă sticla mulțumind răgușit. Melania se înclină politicoasă.

"Te-ai gîndit foarte bine, draga mea. Cine nu știe că pe bărbați îi stimulează o picătură de alcool."

Scarlat desfundă sticla cu tirbușonul de la briceag și luă o înghițitură lungă. Din pivniță străbătea monoton zgomotul tîrnăcopului. Florence Miga își prinse tîmplele în mîini apăsîndu-și pleoapele. În curînd degetele i se umeziră.

*

Umbrele li se proiectau pe zid. Dascălu își alungă șuvițele din ochi și începu să rîdă:

— Parcă am fi patru...

Inginerul îl privi surprins.

— Nu înțeleg... A, da! Dacă eram patru era mai bine. Aici ne trebuia dinamită, nu lopeți.

— Eu nu mă simt deloc obosit. Atît că mă plictisesc.

— Nu prea am conversație, rânji Ionescu.

Cîrnul dădu din cap.

— Mă enervează să fac ceasuri întregi același lucru. E monoton.

— Lasă că scăpăm repede! După ce ajungem la canal, peisajul începe să varieze.

Continuară să sape un timp în tăcere. Inginerul se oprea din cînd în cînd și trăgea o țigară. O lăsa apoi pe treapta de ciment și fumul subțire se ridica singur, ca de pe un mosorel. Dascălu îngîna un cîntec fără melodie, un lălăit întrerupt ici-colo de cuvinte fără sens: aripi, copaci de aur, pasărea cea crudă.

— Îți place?

— Ce? întrebă absent Ionescu.

— Poezia.

— N-ai treabă!

— Pot să compun și alta. Nu mă satur niciodată de poeziile cu fluturi albaștri.

— Am băgat de seamă.

Și se întrebă din nou ce caută aici, în pivnița întunecoasă, scociorînd pămîntul alături de un nebun. Dascălu începu din nou să improvizeze versuri, pe urmă o lăsă baltă. Ionescu întoarse capul.

— Ce s-a întîmplat?

— Prima parte e mai grea. Nu-mi iese întotdeauna. Ascultă... Tu ce-ai să faci cu banii?

Raul Ionescu își ridică bărbia. Părul scurt îi cădea peste frunte, iar ochii malițioși rîdeau.

— Am să-mi cumpăr un harem.

Celălalt îl măsură năuc.

— Un harem?! Ce să faci cu el?

— La asta încă nu m-am gîndit.

— Hm, ești un tip ciudat. Eu cel puțin știu. Am să clocesc fluturi uriași, cu aripile colorate. Adică albastre cu pete roșii.

— O să fie formidabil.

— Bineînțeles. Numai să izbutesc.

— La urma urmelor, unde nu-ți iese figura mai tragi cu pensula o bulină roșie. Nu se cunoaște.

Dascălu behăi.

— Ce idei caraghioase ai! Își duse degetul la frunte: Ești cam ȋicnit, nu?

— Cred că da, mi se trage din familie.

Figura cîrnului se întristă.

— Îmi pare rău... La mine, doar tata a stat la balamuc. Eu am avut noroc, semăn cu mama.

— O femeie de nădejde, presupun.

— Oho! în fiecare dimineață se urca într-un salcîm și dădea din mîini.

— Se credea avion?

Cîrnul hohoti.

— Acum îmi dau seama că ești ȋicnit de-a binelea. Făcea mișcare în aer liber. Așa-i recomandase doctorul.

— Înțeleg...

— Cînd veneam de la liceu o ajutam să coboare.

— De ce? Nu încăpeați amîndoi?

— Ei asta-i! Doar trebuia să stăm la masă.

— Aha! Ai terminat liceul?

— Am și bacalaureatul. Voiam să mă înscriu la Politehnică.

— Și?

— Într-o zi, chiar înainte de examen, au venit la mine niște tipi. M-au rugat să-i ajut într-o chestie, să le deschid o casă de bani. Ți-

am spus că mă pricep! Era aniversarea individului și se gîndiseră să-i facă o surpriză.

— Care individ?

— Pricepi greu, ce mai! Individul care avea cheile, adică proprietarul. Eu mi-am făcut treaba și am plecat. A doua zi m-a umflat Miliția.

— Te-au turnat ăia?

— Da. La proces, avocatul spunea că sînt nebun, așa, de kiki, dar eu n-am fost de acord. Ieși compromis dintr-o chestie ca asta.

Inginerul oftă. Apucă tîrnăcopul și izbi cu nădejde. Simți o durere surdă în lungul brațelor ca și cum un obstacol solid i-ar fi întors lovitura. Se lăsă în genunchi. Sudoarea i se prelingea pe lîngă tîmple, ochii îl usturau. Dascălu se aplecă.

— Ce-i?

— Dă-mi lampa! Mda... Asta e! Am ajuns la canalul colector.

*

Lîngă Scarlat, un ceas mic, îngropat într-un cub de email, arăta ora 9. Și-l consultă instinctiv pe al lui. O diferență de cîteva minute. Bătrînii rămăseseră în jurul mesei, crispați, cu chipuri trase și livide. Șerbănică Miga adormise cu fața sprijinită în pumni. Capul alunecase și obrazul tras într-o parte îi descoperea proteza. Figura dolofană părea că rînjește. Semăna cu idolii grași, de porțelan, așezați turcește. Aceeași expresie de imbecilitate rafinată și vicleană.

Melania Lupu zîmbea. Zîmbetul se încrucișa cu un altul ascuns în dantelele evantaiului. Nu-l vedea nimeni și se bucura. Buzele se mișcau mut.

"Va fi a ta, fetițo! Nu cunosc pe nimeni care să aibă un drept mai mare. Ai luptat pentru ea și trebuie s-o cîștigi. Vei mîngîia din nou grumazul acela alb, plin de viață."

Mîinile îi tremurau ușor și le ascunse la subsuori.

"Ești nepermis de emoționată, draga mea, acum cînd totul depinde numai de lu-ci-di-ta-tea ta. În fond, nu-ți cer mare lucru. Să te stăpînești și... da, să fii pe fază, cum spun băieții aceia din pivniță."

Luă o bomboană uitîndu-se pe furiș la doamna Miga. Femeia privea încremenită peretele din față. Ioniță își apropie scaunul șoptindu-i cu buzele tremurînde:

— Aș vrea să fac ceva pentru dumneata, Florence. Îmi dau teama prin ce treci...

Melania Lupu înghiți repede crema de ciocolată. Plescăiala lipicioasă cu gura închisă o împiedica să audă.

"Ah! Devine captivant. Te pomenești că Ioniță s-a hotărît în sfîrșit să-și facă declarațiile. Așteaptă de 40 de ani..."

— Trebuie să știi... Profesorul își căuta cuvintele: Orice s-ar întâmpla, sînt aici, alături de dumneata...

Doamna Miga își descleștă dinții:

— Ce să se întâmple? Peste o oră sau trei, ăștia or să plece și totul va fi ca înainte.

— O spui... N-aș vrea să mă înțelegi greșit, e o impresie, o spui ca și cum ți-ar părea rău.

— Probabil că nu te înșeli.

Ioniță Dragu tresări surprins. O privi cîteva clipe și începu să zîmbească.

— Ți-a plăcut totdeauna să pari cinică, Florence, dar eu te cunosc, te cunosc bine. Șopti: Ții minte, atunci cînd mi-ai permis să te însoțesc pînă acasă... 1934... 5 mai. Ieșisem împreună de la doamna Stavropol. Pe Jianu, înfloriseră trandafirii. Ai rupt unul roz și-i sorbeai petalele... La despărțire, mi l-ai înfipt în butonieră... Știi, Florence... să... sărutarea aceea n-am uitat-o niciodată. A fost lucrul meu cel mai de preț.

— Femeia întrebă gîduit:

— Crezi că-mi fac bine poveștile astea?

— Iartă-mă... Mi-am închipuit că atunci cînd... În sfîrșit, cînd nu poți privi înainte, te desfeți cu ce ai lăsat în urmă. Mulți ani am crezut că din cauza lui Șerbănică... Nu, nu i-am vrut răul niciodată. L-am pizmuit doar. Astăzi, dumneata și cu el... E tot ce mi-a mai rămas. Toată viața mea s-a adunat în...

Brusc, ceva negru, viu, le țîșni de sub picioare, sări peste ei cu un urlet lugubru apoi dispăru sub bufet.

Doamna Miga scoase un țipăt și sări în picioare. Scarlat trase piedica revolverului.

— Ce s-a întâmplat?

— Doamne Dumnezeule! bolborosi Melania Lupu. Nu vă speriați, e prietenul nostru Mirciulică.

Florence se prăbuși în scaun cu mîna la inimă. Ioniță Dragu își înghiți greu saliva.

— Ce caută aici?

Melania își strînse jacheta ofensată.

— Am avertizat-o pe Florence că e gutunărit. Nu puteam să-l las singur acasă.

Doamna Miga șuieră:

— Știam că ești cretină, dar ca să vii cu animalul în poșetă și să te joci de-a stafiile cu el, la asta nu mă mai așteptam!

— În primul rînd, Mirciulică nu e animal! Acolo unde se găsește loc pentru mine, trebuie să se găsească și pentru el. În al doilea rînd, s-a trezit singur, nu i-am făcut nimic. Oricum, mă insultă pentru a doua oară și, crede-mă, nu sînt obișnuită. Poți să fii sigură că din

clipa aceasta eu nu-ți voi mai adresa un singur cuvânt.

Întoarse capul ascunzându-și lacrimile. Scarlat își pipăi pulsul.

"50... 55... 60... Încă e bine! Unde am picat, domnule! Ala de jos cu fluturii, ăștia..."

În aceeași clipă se auzi soneria.

Scarlat se ridică iute. Silueta suplă, abia încovrigată, redevenise arc. Privi încordat spre bătrâni.

— Mai așteptați pe cineva?

Șerbănică Miga se trezi brusc. Întrebă articulând încleiat:

— Cît e ceasul?

Soneria zbîrnîia lung, agasant.

— Așteptați pe cineva? repetă căruntul.

Doamna Miga își luă mîinile de pe frunte.

— Nu. Du-te tu, Ioniță, să vezi... Am impresia că sînt înșurubată în scaun.

Profesorul se ridică nesigur, căutînd ochii lui Scarlat. Bărbatul părea descumpănit.

— Ce se întîmplă?

În pragul bucătăriei apăruse Raul Ionescu. Era murdar și transpirat, dar ochii-i străluceau de satisfacție.

— Sună cineva la ușă, șopti căruntul.

Doamna Miga oftă.

— O greșeală probabil.

Scarlat își mușcă buzele.

— Trebuie totuși să știm... Domnule Miga, uitați-vă dumneavoastră prin vizor, dar nu deschideți.

Se auzeau bătăi în ușă.

— Un tip nervos, observă inginerul. Nervos și încăpățînat.

Bătrînul Miga se întoarse în vîrful picioarelor. Avea o expresie buimacă.

— E un bărbat. Cineva pe care nu-l cunosc.

— Foarte bine, conchise Raul Ionescu. Nu deschideți!

— Cînd te gîndești... Melania Lupu mîngîia coada motanului cu gesturi delicate. Părea să se adreseze exclusiv lui Mirciulică. Dacă e o persoană perseverentă, poate să ne țină așa pînă dimineață. Ce agasant! Cum nu înțelegi, dragul meu? A văzut lumină.

Scarlat își mușcă buzele.

— într-adevăr, șopti, a văzut lumină... Întrebați-l ce vrea, dar nu-l lăsați să intre.

Își luă arma și se ascunse în nișa ferestrei. Ionescu trecu de partea cealaltă a ușii. Se lipi de un bufet înalt. Melania Lupu ținea pleoapele coborîte.

"Un mic ghinion, draga mea. De cînd o vizitezi pe Florence, nimeni nu v-a deranjat la asemenea oră. Te rog, nu-ți pierde capul!

S-ar putea totuși să nu fie nimic..."

Își făcu o cruce cu limba în cerul gurii și suspină.

Șerbănică Miga trase zăvorul.

Un bărbat tânăr surîdea în prag. Chipul rotund avea o expresie veselă, părul blond cădea moale pe frunte și la ceafă.

— Greu mai deschideți, oameni buni! Credeam că ați plecat de-acasă. Dacă nu vedeam lumină...

— Așa e, așa e... Șerbănică Miga își umezi buzele: De fapt, pe cine căutați?

Își agita silueta bondoacă, încercînd să taie orice priveliște spre interior. Antreul era minuscul și doar o arcadă fără ușă îl despărțea de sufragerie.

— Sînt șofer pe getax... Ochii scormoneau peste umărul bătrînului. Am adus aici acum două ore un domn.

Ioniță Dragu tresări și ridică brusc gîtul. Semăna cu un cocostîrc speriat.

— Da, probabil, se auzi glasul lui Miga. Avem oaspeți... Hm, puțini de tot.

— Poate vreți să-l chemați. Un domn slab, mai în vîrstă. Făcu cu ochiul: A uitat ceva la mine.

Profesorul se răsuci spre Scarlat care înclină capul.

— Pe dumneavoastră vă caut! exclamă încîntat șoferul. N-ați pierdut nimic?

— Portmoneul. Probabil că atunci cînd am plătit...

— Exact. Noroc că a băgat de seamă clientul următor. Un tip pe care l-am luat de la Armenească. Am vrut să mă întorc imediat, dar după aia am avut o cursă în Drumul Taberei și alta tocmai în Berceni, pe lîngă Spitalul 9.

— Ca să vezi! Nici nu mai speram.

— M-am gîndit că e cam târziu dar...

— Ai procedat foarte bine. Aș vrea să-ți mulțumesc într-un fel pentru amabilitatea dumitale.

Încercă să-i strecoare o hîrtie de 25 de lei. Șoferul se feri rîzînd.

— Lăsați! Dacă se poate, aș vrea un pahar cu apă.

Pe masă strălucea încărcătorul uitat de inginerul Ionescu. Sprîncenele i se arcuiră.

Scarlat părăsi ascunzătoarea.

— De ce nu-l poftiți înăuntru, domnule Dragu? E un tip onest! Merită cu prisosință recunoștința dumneavoastră.

CAPITOLUL V

TENTATIVĂ DISPERATĂ

Șoferul își bălăngănea mîinile privind rătăcit în jur. Bătrîinii

uitau speriați fără să scoată un cuvânt. Melania Lupu clipea ca și cum o lumină prea puternică i-ar fi supărat ochii.

"Ești îngrozitor de neatentă, fetițo! Ar fi trebuit să-ți dai seama de la început că tânărul acesta poate observa încărcătorul.

Șoferul își umezi buzele:

— Nu pricep...

— Ai priceput, băiete! Ai priceput foarte bine, rânji Raul Ionescu. Acum o să le ții puțină companie dumnealor. Așa se întâmplă când ești prea perspicace.

— Sînt în timpul serviciului, domnule. Mașina a rămas afară... Trebuie să plec!

— Uite care-i chestia, interveni Scarlat. Avea figura posomorîță, colțul buzelor îi zvîcnea. Ai văzut drăcia asta de pe masă și nu mai putem să-ți dăm drumul. Ghinionul dumitale și al nostru. Probabil ești gata să-mi dai cuvîntul de onoare că o să uiți toată povestea, dar eu sînt unul din capsomanii ăia care rumegă cinci zile o idee fixă. Și ideea mea fixă de acum e că trebuie să rămîi aici. În consecință, fii cuminte băiatule, fă conversație cu dumnealor sau dă-te cu capul de pereți și peste două ore ești liber.

Din bucătărie se auzi un zgomot precipitat de pași și după cîteva clipe apărură Dascălu. Îl prinse pe Scarlat de mîneacă și țipă enervat:

— M-ați luat de tîmpit!? Stau acolo singur de o jumătate de oră. A! Înțeleg! Acum înțeleg!

Părea iritat la culme și gesticula dezordonat ca o pațachină.

— Mîinile sus! Toată lumea!

Căruntul îl privi fix. Maxilarele îi jucau sub piele.

— Liniștește-te, dragul meu.

— Gura! Cine-i individul?

— A adus portmoneul domnului Dragu și l-am poftit înăuntru. Așa e politicos...

— Te îpușc, ticălosule! Te-am făcut prietenul meu și te porți ca un porc! Pe toți vă îpușc!

Plimbă revolverul de la vinul la celălalt. Scarlat ridică încet mîinile deasupra capului. Pe buzele inginerului zîmbetul înghețase. Șerbănică Miga se lipise de zid. Nu îndrăznea să clipească.

Brusc, chipul cîrnului se luminează. Abandonă arma și începu să rîdă cu sughițuri:

— V-am tras o sperietură bună, nu-i așa? Se uită la Scarlat: Spune drept dacă nu te-ai speriat!

— Bineînțeles, m-am speriat grozav.

Respirau precipitat, sudoarea le aluneca pe obraji.

— Ascultă, se interesă încet inginerul Ionescu, înainte n-ai fost cumva gardian la balamuc?

Scarlat îl privi iute și tânărul amuți.

— E ora 10. 30, domnilor.

Melania Lupu se ridicase ținând în mână poșeta deschisă din care ieșea capul lui Mirciulică.

— Ei și?

— Aș vrea, declară senină, să mă duc acasă. A fost o zi obositoare, cred că sînteți de acord cu mine. M-am gîndit...

Scarlat o întrerupse iritat.

— La ce v-ați gîndit?

— De vreme ce domnul șofer este aici, iar mașina se află în strada, alături, m-ar putea conduce pe mine pînă acasă. După aceea s-ar întoarce...

Ionescu izbucni în rîs.

— Și asta-i întreagă! Ce casă, domnule!

— Senilă, opină Scarlat mîrîind.

— Stai jos, Melania, o rugă Șerbănică Miga, Am să-ți explic eu despre ce e vorba.

Bătrîna alunecă în fotoliu. Începu să plîngă.

— Nu pricep ce se întîmplă astă-seară. Toată lumea mă insultă.

Simți privirea fixă a doamnei Miga și-și ascunse obrazul înlăcrimat în batistă.

"N-au înțeles! Un getax abandonat în fața casei atrage atenția. Trebuie să le-o sugerezi altfel, draga mea..."

*

Se priveau în tăcere. Ochii șoferului poposeau clipe lungi asupra fiecăruia, cîntăreau obiectele, masa cu cărțile răvășite printre farfurioarele murdare de cremă, se întorceau la arma din mîna lui Scarlat. Încerca să se dumirească, să deslușească ceva din toată întîmplarea aceasta neobișnuită, să reconstituie evenimentele la care nu participase.

Melania Lupu îl examina pe furiș prin grila degetelor sprijinite de frunte. Molfăia o bomboană suspinînd.

"Inutil te consumi, draga mea. Îți dau cuvîntul meu de onoare că nu aveai cum să prevezi incidentul. Florence are dreptate. În toată viața lui, Ioniță n-a pierdut nici măcar un ac. Te rog să nu te indispui! Vei fi de zece ori mai atentă, dacă va fi nevoie, chiar de o sută de ori."

Surprinse privirea șoferului și-i zîmbi luminos. Părea tînăr tot — pînă în 25 de ani — și pe figură i se întipărise o expresie încăpățînată.

"Asta-i din cauza bărbiei, draga mea. Și-a repezit-o înainte ca un buldog."

Îi veni să rîdă. Florence Miga își ridică sprîncenele: "Melania s-a smintit! A fost ea ce-i drept totdeauna capie, dar acum parcă a luat-

o razna rău".

Bătrîna netezi mecanic fața de masă și întâlnește mîna profesorului care tresări puternic. Nu-și putea lua ochii de la Dascălu. Chinuia maimuțica de pluș trăgînd-o de urechi și de coadă. Brusc, se plectisi, îi scoase limba și veni lîngă Scarlat.

— Cine rămîne să-i păzească pe ăștia?

— Eu. Ionescu lărgeste gaura, vă puneți măștile și...

Vorbeau în șoaptă. Dascălu behăi:

— Ce-ar fi să ne tragă clapa?

— Adică?

— Să ajungă la muzeu și s-o șteargă.

— Nu, nu cred.

— Ai dreptate. Știi, mi-ar fi plăcut să intrăm împreună.

— Și mic, dar nu se poate. Inginerul e tînăr, o să reziste mai bine.

Cîrnul îl măsură dintr-o parte.

— Da, ești cam bătrîn. Ți-ar fi greu în canal.

— Destul de greu. Voi doi o să vă descurcați de minune, sînt sigur.

— Abia aștept! Rămase pe gînduri. Și Ionescu e destul de cumsecade.

— Bineînțeles.

— Păcat că-i cam nebun. Știi ce mi-a spus? Toate neamurile lui stau la ospiciu.

Doamna Miga se aplecă peste masă.

— Sînteți amabil să-mi dați o țigară?

Șoferul înclină capul și se căută în buzunarele hainei de piele. Scoase pachetul și i-l întinse. Femeia trase fumul inhalîndu-l pînă în adîncul plămînilor. Bărbatu-său o măsură stupefiat.

— Dar Florence... Știi că nu-mi place să te văd fumînd în societate...

Doamna Miga îi aruncă o privire iute articulînd mut cîteva cuvinte. Melania Lupu roși violent și-și coborî pleoapele.

Inginerul intră zîmbind.

— Gentlemen, drumul e liber! Cine merge cu mine?

— Eu. Scarlat stă de caraulă.

— Perfect.

— Ah!

Tresăriră toți. Omul își izbea fruntea și obrajii cu palmele.

Ionescu îi prinse mîna.

— Ce s-a întîmplat?

— Fluturele! Dascălu jubila, continuînd să se pălmuiască. A sosit fluturele meu albastru! I-am simțit aripile.

— Slavă Domnului, oftă Nucii Scarlat. Vezi numai să nu-l

omori.

Melania Lupu era atentă, dar nu desluși nici un cuvânt din șoaptele celor trei. Inginerul și Scarlat trecură în bucătărie. Dascălu îi asigură că a înțeles, clătinând din cap, și trase piedica revolverului. Rămas singur se plictisi repede.

— Care din voi știe o poezie?

Bătrînii se priviră contrariați. Cîrnul ridică arma plimbînd-o de la unul la celălalt.

— Mai repede! Cel mai mult îmi plac poeziile cu fluturași. Număr pînă la trei...

— Poate ne spui dumneata una, îndrăzni profesorul Dragu.

— Țîț! La urmă! Se apropie cu arma de șofer: Hai, începe tu! Unu... doi...

Omul scrișni. Ținea pumnii încleștați pe genunchi. Dascălu începu să se joace ostentativ cu revolverul.

— Cred că aș putea încerca eu, interveni cu un glas de cintezoii Melania Lupu. Dar mi-e teamă că am să vă dezamănesc.

Florence rămase cu gura căscată.

"Sfîntă Fecioară! Am trăit o viață alături de ea, ne știm din primară și habar n-am avut că-i total smintită, săraca!"

Șerbănică Miga își răsuci capul s-o vadă mai bine. Melania Lupu se ridicase într-o poză care, în cărțile ilustrate de acum jumătate de secol, însemna patos și entuziasm. Ridică o mîină repezindu-și ochii în tavan și declară pe un ton cotidian:

— Adevărul e că mi-a plăcut întotdeauna să declam. Colonelul se încuia în baie. A fost un bărbat care nu încerca emoții artistice. Urlă pe neașteptate: *Cîinele soldatului! Rănit în războaie soldatul căzuse / Și-n puține zile chinuit muri / Departe de-o mamă care-l crescuse / Și care-l iubi...*

În prag, năvăliseră Scarlat și inginerul. Priveau bezmetici spectacolul. Dascălu avea lacrimi în ochi, aplauda să-și rupă palmele.

— Pot să-ți spun un singur lucru, șopti inginerul, dacă știam că-i așa diliu, nu luam tramvaiul ăsta!

— Toți sîntem dilii, numai că individul merită și un premiu. Întoarse capul spre bătrînă: Nici cu baba nu mi-e rușine!

Melania Lupu continua să recite, răcnind din toate puterile. Obrajii palizi i se umflau ca niște foaie, ochii îi străluceau inspirați. Ceilalți o ascultau cu inima strînsă. Mirciulică încremenise pe un scaun. Coada încovoiată, rigidă, ridica un semn de întrebare negru.

Scarlat se sprijini de marginea aragazului. Își șterse fruntea și oftă.

— Dumnezeule mare! Încep să cred că ne-am avîntat în larg cu o barcă găurită.

Ionescu rîse. Se uita la cratițele agățate în perete. Cărămizii, cu o șampilă triumghiulară albă: ideal.

— Cel mult echipajul e beat. Totul merge după program. La fix! Chestia cu șoferul nu putea s-o prevadă nimeni.

Căruntul clătină din cap și aprinse o țigară. Aruncă chibritul ars în chiuvetă.

— Am emoții... Canalul poate să se înfunde la un moment dat. Să fii atent... Foarte atent.

— Ce vrei să spui?

— Nu-l lăsa nici o clipă în spatele tău.

— Fii serios!

— Ascultă-mă! Scarlat îi puse mîna pe umăr: Dacă face rău pe nebunul, nu ezita!

— Adică?

— Lichidează-l.

Ionescu rîse încetișor.

— Asta bineînțeles după ce deschide drăcia, nu?

Căruntul îl privi țintă.

Dascălu mirosi țeava revolverului apoi dădu din mîna spre Melania Lupu.

— Poți să stai jos. Acum aș vrea să aud un cîntec.

Inginerul îl bătu pe umăr.

— Hai flăcăule! N-avem timp de program artistic.

Lasă-mă în pace! Își îndreptă pistolul spre Ioniță Dragu. Începe tu! Ceilalți vin după aia în cor.

— Dar, domnule, profesorul se bîlbîia, tremurînd din toate mădularele, vă rog să mă credeți...

— Mucles!

— Niciodată în viața mea...

Chipul cîrnului se schimonosi. Fixă amortizorul, întinse brațul și apăsă pe trăgaci. Glonțul se înfipse cu un pufăit ușor lîngă bombeul profesorului. Ioniță Dragu sări ars în picioare. Șoferul mototoli spasmodic fața de masă.

— Ce faceți?! Nu vă dați seama? E cri...

Alt proiectil îi şuieră pe lîngă ureche retezîndu-i cuvintele. Scarlat încercă să intervină:

— Lasă-i în pace. Sînt proști! Nu știu nici un cîntec.

— Ba da! Ba da! Trebuie să știe! Vreau să-i aud. Să înceapă ăla urîtu'!

Ioniță Dragu abia se ținea pe picioare.

— Ce... să cînt?

— Orice, dar mai repede.

Trase încă o dată. Glonțul perforă mîneca profesorului și se înfipse într-un tablou cu micșunele. Șerbănică Miga căscă gura să

spună ceva, dar se răzgîndi.

— Hai, Ioniță, șopti Melania, vezi că altfel nu se poate. O să te ajutăm și noi.

Dragu începu să cînte cu privirea în pămînt. Avea o voce jalnică, melodia falsă abia se deslușea.

— *Azi am să-ncrestez în grindă, grindă / Jos din cui acum oglindă...*

— Nu! urlă cîrnul și trimise trei gloanțe în oglinda venețiană agățată deasupra servantei. Ceva mai vesel!

Oglinda plesni. Trei păianjeni uriași înotau în apele ei.

"Dumnezeule! gîndi Melania Lupu. Asta aduce nenorocire."

Scarlat interveni din nou:

— Dragul meu, înțelege-mă, întîrziem...

— Te așteaptă fluturile albastru, completă fără zîmbet Ionescu.

— Să aștepte! Vreau să cînte și să danseze. Urîtul o să cînte și ăsta grasul — îl indică pe Șerbănică Miga — o să danseze.

Florence sugeră cu glas amplu și ferm:

— *Cînd apari seniorita la geam pe înserat / Curg din plete-ți petale de crini...*

Ceilalți scînceau penibil. Vocea Melaniei Lupu tremura nesigură ca un firicel de ață. Șoferul mormăia nedeslușit. Șerbănică țopăia lamentabil în contratimp. Lacrimi iuți îi alunecau pe obrazul dolofan. Ori de cîte ori încetinea ritmul, simțea cum gloanțele îi mușcă rama pantofilor.

— Mai repede, mai repede!

Raul Ionescu își umezi buzele: "Unde naiba o fi învățat să tragă așa de bine cretinul?!" Îi amintea de precizia circarilor care desenau în cuțite silueta unei femei țintuite la zid.

Corul continua:

— *Vreau să-mi spui frumoasă Zaraza cine te-a iubit / Cîți au plîns...*

Șerbănică se învîrtea epuizat. Plîngea de-a binelea și semăna cu o pasăre beată.

— Mai repede! strigă cîrnul ațîțat. Dă și din mîini, ce naiba!

Bătrînul se lovea de mobile, gata să cadă. Melania Lupu duse mîna la gît.

"Ce-i drept, asta nu ți-a mai trecut prin minte, draga mea. La orice te-așteptai, dar să-l vezi pe Șerbănică făcînd balet..." Se uită la Dascălu. "Ce gusturi fistichii poate să aibă, e nemaipomenit!"

Miga abia mai răsufla. Atinse într-o piruetă urechea motanului care sări pe bufet, dînd jos un maldăr de farfurii. Dascălu țîșni de pe scaun urlînd.

— A!

Descărcă arma în direcția cotoiului fără să-l nimerească.

Gloanțele se isprăviseră și cîrnul scoase din buzunar alt încărcător.

— Gata! interveni Scarlat, luîndu-i de umeri. Ne-am distrat destul.

Șerbănică Miga se prăbuși moale pe lîngă perete. Plîngea cu fața ascunsă în palme. Șoferul îi întinse un pahar cu apă. Melania Lupu se aplecă. Șopti sub masă:

— Mirciulică? Hai dragul meu, domnul acela nervos a plecat. Știi că nu te mint niciodată.

Cotoiul își arată capul mare. Privi circumspect în jur și-i sări în poală.

Dragu o contempla năuc. Pe neașteptate, doamna Miga izbucni într-un rîs isteric.

*

Canalul căsca o gură neagră. Inginerul se aplecă încercînd să străpungă întunericul cu lanterna. Mirosea greu, muced, un iz compact din care aveai impresia că ai putea rupe bucăți. Măsură din ochi diametrul.

— Cam 60 de centimetri, aprecie și îl trecu un frison.

Avea oroare de spațiile închise, visa acoperișuri de sticlă, glisante, verande largi deschise spre mare, cu dale lucioase pe care soarele cade greu, rotund, nestîinjenit de ziduri, unde florile se cațără în ciorchini enormi.

"Ăsta-i trage cu fluturașii, eu cu vegetația tropicală. E bine..."

Dascălu încerca masca de gaze. Urla înfricoșător cum fac de obicei copiii cînd se joacă de-a bau-bau.

— Sînt nostim, nu?

— Fără îndoială.

— O să ne amuzăm grozav. Cînd eram mic, mă tîram de-a bușilea prin curte. Îmi închipuiam că sînt indian sau șarpe, după cum aveam chef.

— Perfect. Ai ajuns să-ți vezi visul cu ochii. Fii atent! Avem de străbătut exact 55 de metri. Pe urmă spargem din nou canalul, săpăm aproximativ 40 de cm și ajungem în subsolul muzeului. Cel puțin așa sper. Trebuie să luăm cu noi tîrnăcopul și o lopată.

Dascălu se minună.

— Săpăm stînd în coate?

— Asta-i piesa! Îl bătu, zîmbind, pe obraz: Ne descurcăm noi, ai să vezi.

— Sînteți niște proști! Dacă-mi spuneți, făceam rost de dinamită.

— Și aruncai în aer un cartier întreg. Las-o baltă! Hai să fumăm o țigară. N-o să prea avem ocazia după aia.

Îi întinse pachetul. Cîrnul își încrețise nasul și i se vedeau

incisivii albi și lați. Se întoarce spre inginer.

— Știi ceva? Acolo, sus, dacă voiam puteam să vă omor pe toți. Sînt un trăgător foarte bun.

— Am observat. Mă întrebam chiar unde te-ai antrenat.

— La club. Îmi place tirul.

Ionescu se uită la sanie. În copilărie avusese una la fel. Purta un paltonaș alb de iepure, cu o căciuliță roșie și peste picioare un pled gros. Îl trăgea maică-sa, o femeie înaltă, zveltă, îmbrăcată mereu în culori închise pentru a-și accentua suplețea. Îl săruta pe obraji și-i ștergea urmele de ruj. Totdeauna același ruj, *Michel*, nuanța cireșei coapte, în batoane lungi email cu aur.

Dascălu îl privi cu coada ochiului.

— Nu mă întrebi de ce nu v-am împușcat?

— Am ghicit fără să mi-o spui. Ai o inimă bună.

— Țțț! Se corectă: Adică și asta, dar mai e ceva...

— Ce?

— Știi, nu-i bine să mă obișnuiesc. Omor azi șapte, mâine paispe... Unde o să ajung? Cu țigările am pățit la fel.

— Ai dreptate. Unul la cîteva zile ajunge.

— Așa m-am gîndit și eu.

Își puseră măștile de gaze și se lăsară în genunchi. Inginerul îi dădu lampa făcîndu-i semn s-o ia înainte. Intră în tubul de ciment și mîna plecă singură, desenînd pe piept o cruce mare.

*

Maimuțica de pluș rămăsese pe bufet unde o azvîrlise Dascălu. Își arăta fundul, iar capul i se proptise într-o farfurioară cu cremă. N-ar fi trebuit decît să întindă mîna ca s-o dea la o parte, dar gestul i se părea inutil, de-o inutilitate care o cutremura. I-o dăruise fiica unei prietene pentru că-i împrumutase o rochie de Revelion. Doamna Miga oftă pînă în adîncul inimii și Ioniță Dragii o privi îngrijorat. Se interesă în șoaptă:

— Ți-e rău?

Florence nu-i răspunse... Fusesse o rochie splendidă din catifea albastră încheiată sus la ceafă într-o agrafă cu strasuri. Purta deasupra un bolero de argint cu un buchet uriaș de pansele și miozotis. În timpul dansului pierduse florile. Toți se îngrămădeau să le găsească... 1932... Balul Damelor Române... Nu, nu era frumoasă, unii o găseau chiar urîță, dar izbutea să galvanizeze oriunde s-ar fi aflat — într-o sală de recepție ori la un restaurant. Nici o femeie nu se mai vedea. "Își închipuiau că asta e din cauza vioiciunii mele. Nu, a fost cu totul altceva. Lumina, spunea bunica. Noi două avem lumină. Nu și biata maică-ta! Cu așa ceva te naști, nu se deprinde nicăieri, prețuiește mai mult decît orice: castele, geniu de gospodină,

ori frumusețea Polei Negri. Ar putea să ne lipsească o mînă și lumea lot va roi în jurul nostru. Ai să mă înțelegi mai tîrziu..."

Se uită surprinsă în jur. Șerbănică nu-și ridică privirea din covor. Lacrimile i se uscaseră lăsînd dîre mate, lipicioase. "Un laș! Un laș de cînd îl știu..." În ochii albaștri i se aprinse o văpaie.

Gîndul țîșni pe neașteptate de undeva din străfunduri. În fața ochilor îi juca fața inginerului: "Aș vrea să nu i se întîmple nimic băiatului acela".

Își făcu treabă lîngă bufet și atinse superstițioasă crucifixul.

*

"Ce se întîmplă cu Florence! Vreau să știu ce se în-tîm-plă cu Florence!"

Melania Lupu o examina printre gene avînd aerul că-și consultă unghiile: "Doar n-ai de gînd să susții, draga mea, că s-a îndrăgostit de domnul Ionescu! O idee ridicolă la vîrsta ei. Și totuși îl privea... cum să-ți spun... Da, cred că am găsit, îl privea cu tem-pe-ra-ment. Evident, acest gen de probleme pe tine nu te-au preocupat niciodată, o adevărată doamnă ignoră aspectele vulgare, ți-e teamă doar să nu faci prostii. Cine știe ce i-ar putea trece prin gînd..."

— Aș bea... Ioniță Dragu zîmbea nesigur, dacă nu te superi Florence, aș bea un ceai. Nu mă simt deloc bine.

Doamna Miga se ridică oftînd.

— Sigur că da... Mai vrea cineva?

Șoferul o măsură cîteva secunde, apoi înclină capul.

Șerbănică suflă.

— Și eu. Cu lămîie.

— Tu nu bei, Melania?

Bătrîna întoarse ostentativ capul și Scarlat zîmbi. O fetiță de zece ani supărată n-ar fi avut altă expresie. Florence se enervă:

— Nu fă pe proasta, Melania! Bei sau nu?

Bătrîna luă între palme capul motanului.

— Tu mă cunoști, Mirciulică! O persoană nepoliticoasă nu are dreptul să mai aștepte nimic de la mine. Și sînt de părere că în împrejurări grele trebuie să fim și mai amabili. Acesta este modul meu de a vedea lucrurile.

Doamna Miga ridică din umeri și se îndreptă spre bucătărie. Nucu Scarlat o opri cu un gest.

— Ceaiul îl preparați aici, doamnă!

— Adică ce-i în capul dumitale? Cum am să car aragazul în sufragerie?

— Modalitatea vă privește.

— Florence! glasul lui Șerbănică era răgușit, ai putea folosi fierbătorul electric. Îl găsești în sertar...

Cărunțul își privi ceasul.

— Vă dau două minute ca să vă întoarceți cu tot ce vă trebuie: apă, zahăr și celelalte.

Un zîmbet rău strîmbă trăsăturile doamnei Miga.

— Vă e frică, nu glumă!

— Exact, rînji Scarlat. Sînteți satisfăcută?

— Eu am provocat incidentul, interveni timid profesorul. Îmi pare rău, pot renunța.

Melania Lupu declară senină:

— Noi doi o să ne mulțumim cu cîte o bomboană, nu-i așa, Mirciulică? Bineînțeles după ce vom oferi la toată lumea.

Se servi doar Șerbănică. Apucă lacom două fondante și le băgă în gură mestecînd repede cu ochii spre bucătărie. Cotoiul mirosi bomboana și miorlăi întorcîndu-și capul.

— Cît pot fi de zăpăcită! Am uitat de mîncarea ta.

Întinse o pungă de plastic pe covor și așeză deasupra feliile umede de parizer. Mirciulică se năpusti ca un smintit, dar bătrîna îl dădu la o parte delicat.

— Fii civilizat, dragul meu. Așteaptă să-l curăț întîi... Îi zîmbi luminos profesorului: Îmi pare bine că i-a revenit apetitul. Nu-ți închipui ce îngrijorată am fost azi-dimineață! Strănuta îngrozitor și n-a acceptat să înghită nimic în afară de un rom fierbinte. Știi, un grog. Cînd era răcit, colonelul se trata la fel. Adevărul e că toți bărbații seamănă între ei.

Șoferul o privea deschis, în față, fără să-și ascundă stupoarea. În pragul bucătăriei, Nucu Scarlat surîdea.

— Dați-vă la o parte!

Doamna Miga ducea o tavă enormă. Profesorul se învîrtea în jurul ei.

— Mă descurc singură, Ioniță. Mă ajuți mai mult dacă stai la locul tău.

Mută o vază de pe bufet și băgă fierbătorul în priză. Șoferul îi urmărea crispat mîinile. Florence puse zahăr în cești, pregăti la îndemîină lingurițele și strecurătoarea. Părea foarte calmă, poate puțin morocănoasă și obosită. Feliuțele subțiri de lămîie pluteau ca niște rozete gălbui în cîmile mari, umplute pînă aproape de buză. O aromă dulce-acrișoară le ajunse la nări.

Melania Lupu nu-și desprindea privirea de pe chipul șoferului. Ochii tînărului aprindeau vîlvătași. Se simți dintr-o dată neliniștită ca și cum ar fi recepționat de undeva, din necunoscut, un semnal de alarmă. Degetele i se frînseră în blana motanului.

"Fii atentă, draga mea! Nu-mi place deloc cum arată băiatul ăsta, așa cum în general nu-mi place povestea cu ceaiul. Domnul Scarlat n-ar fi trebuit să accepte niciodată."

Florence împărți ceștile. Se adresă fără chef căruntului:

— Dumneata nu vrei?

Nucu Scarlat clătină din cap:

— Mă mulțumesc cu romul.

Șoferul duse ceașca la gură încercînd să-și stăpînească tremurul mâinilor. Își simțea spinarea vibrînd ca un arc. Cana fierbinte îi ardea degetele.

"Acum! E singura șansă... Cînd vor veni ceilalți va fi prea târziu."

Țîșni pe neașteptate în picioare azvîrlind ceaiul clocotit în obrazul căruntului. Nucu Scarlat scoase un urlet îngrozitor. Se chirci apăsînd automat pe trăgaci. Proiectilele se înfipseră în piciorul mesei.

Șerbănică Miga alunecă pe lîngă zid. Privea îngrozit fără să scoată un sunet. Șoferul se năpusti spre ușă. Gloanțele îi vîjîiau pe lîngă trup fără să-l nimerească. Scarlat, pe jumătate orb, trăgea în neștire. Melania Lupu își reprimă strigătul în capul pieptului.

"Trebuie să-l oprești! Cu orice preț! Totul e în mîinile tale. Nu uita, ușa se deschide spre interior."

Ioniță Dragu se lipise de scrin cu brațele desfăcute. Părea crucificat. Bărbia lungă, moale, i se umpluse de salivă. Doamna Miga căzuse lîngă el, în genunchi. Fără să-și dea seama, își înfipse degetele în piciorul profesorului. Stofa veche pîrîi și unghiile lungi lăsară dîre însîngerate.

Melania Lupu duse mîna la inimă, dîndu-și drumul să alunece. Rămase înțepenită jos, în fața ușii.

Șoferul urlă răgușit:

— La o parte! Dă-te la o parte!!

Apucă bătrîna de umeri încercînd s-o tragă. Scarlat gemu. Silueta tulbure a tînărului își pierdea tot mai mult conturul. În ochiul valid i se aprinse o flacără dementială: "Trebuie să-l nimeresc!"

— Ajutați-mă!! răcni șoferul.

Glonțul i se înfipse în braț. Nu simți durerea. Cărunțul trase încă o dată, în plin. Tînărul tresări parcă electrocutat. Se încordă apoi se îndoi pe spate, mult, ca o nuia, ca și cum n-ar fi avut coloană vertebrală și se prăbuși peste Melania Lupu.

CAPITOLUL VI

STUPEFACTIE

Sudoarea îi curgea șiroaie sub mască. Obrazul îl mînca și îi era sete. Raul Ionescu încleștă dinții continuînd să se miște mecanic. Din cînd în cînd, atingea gleznele cîrnului care se întorcea clătinînd capul. Degetele îi intrau într-o mîzgă lipicioasă în care avea impresia

că mișună animale mici, scârboase, cu pielea umedă.

Simți dintr-o dată nevoia să vomite și își mușcă buzele. În fața lui, Dascălu înainta cu mișcări moi, ondulate, ca un șarpe uriaș.

*

Șoferul căzuse într-o rînă, cu chipul ascuns în rochia Melaniei Lupu. Pe vindiăcul de piele, sângele strălucea fluid. Între degete îi rămăseseră fire albe smulse din capul bătrînei.

Șerbănică Miga, ghemuit în colțul odăii, privea consternat. Ținea gura deschisă, încercînd să respire fără zgomot. Nevastă-sa, palidă, cu expresia rătăcită, prinse mîna profesorului. Degetele înghețate rămăseră rigide și femeia se ridică greu sprijinindu-se de zid.

— Nici o mișcare! țipă Nucu Scarlat aruncîndu-i o privire sălbatică.

Semăna cu o fiară rănită. Obrazul desfigurat arăta oribil, iar peste unul din ochi pleoapa cădea vînată și umflată. Ținea arma în mîna stîngă, cealaltă, opărită, atîrna inertă pe lîngă coapsă.

Florence Miga își mușcă buzele gata să plîngă. Se simțea la capătul puterilor. Arătă cu bărbia spre Melania Lupu.

— Trebuie s-o scoatem de-acolo. Poate că...

Nucu Scarlat rosti încet, apăsător:

— Care se apropie de ușă îl curăță!

Melania Lupu ținea ochii închiși. O mască rigidă, fără sânge: "Cred că de astă dată domnul Scarlat exagerează puțin. N-ai încotro însă, draga mea, trebuie să rezisti pînă la capăt. În nici un caz n-ai voie să-ți revii singură. Ei trebuie să te compătimească, să fie îngrijorați pentru tine. Asta le va alunga orice urmă de bănuială. Știu, îți pare rău de bietul băiat, dar n-aveai încotro. Fii convinsă de lucrul acesta, Melania. Dacă-l lăsa să plece, în cinci minute Miliția era aici. Încearcă să nu clipești. E foarte greu, dar te rog din suflet să te străduiești. Niciodată nu ți-ar fi trecut prin minte că un bărbat poate cîntări atît..."

Căruntul își sprijini mîna de genunchi. Tremura prea tare și-i era teamă că ar putea scăpa pistolul. Durerea îi sfîrteca măruntaiele. "Numai de-aș rezista! Proștii ăștia sînt prea fricoși. În cîteva secunde, m-ar putea dezarma fără eforturi... În general, orice e posibil... Oare cît am să mai rezist? Abia văd... Mă doare! Parcă tot obrazul mi-a luat foc... Bătrîna, da... Nu trebuie să moară... Ostatici..."

Se uită la doamna Miga.

— Scoateți-o de-acolo!

— N-am să reușesc singură.

Avea o voce zgrunțuroasă pe care nu și-o recunosc.

— Încearcă!

— Aș putea s-o ajut eu, îndrăzni Ioniță Dragu, făcînd un pas înainte.

— Stai pe loc! Trag! Trag!

Șerbănică Miga se chirci închizînd ochii. Așteptă cîteva secunde să pornească glonțul, apoi ridică încet pleoapele. Nevastă-sa apucase de un braț cadavrul șoferului încercînd să-l miște. Plîngea fără să se mai stăpînească, boțindu-și chipul mic. Trăgea cînd de umeri, cînd de centură, prăvălită peste trupul cald încă. Profesorul încerca să nu privească dincolo de încălțăminte șoferului, niște ghete de antilopă cenușii cu crepul tocit la călcîie.

— Melania! hohoti Florence. Melania, mă auzi?

Bātu ușurel obrajii reci și palizi. Bătrîna țeapănă părea că nu respiră. Doamna Miga își ridică fața răvășită. Țipă disperată:

— Ce să fac? Învățați-mă ce să fac!!

— Apă rece! bîlbîi Scarlat schimonosit de durere. Toată cana!

"Dumnezeule! se sperie Melania Lupu. Asta mi-ar mai lipsi, să răcesc."

Motanul îi dădea tîrcoale gîdilînd-o cu mustățile lungi.

— Am niște eter, spuse Florence. Aici, în bufet...

Scotoci în raft răsturnînd toate mărunțișurile. Săltă capul bătrînei plimbîndu-i în jurul nărilor flaconul, apoi îi fricționează tîmplele. Odaia se umpluse de o aromă pătrunzătoare și iute. Într-un tîrziu, pleoapele Melaniei Lupu fluturară ușor. Deschise ochii privind încetoșat. Florence izbucni din nou în plîns.

— Draga mea... Credeam... Cum te simți?

Pe buzele Melaniei Lupu tremură un surîs.

"De fapt ar fi trebuit să rezisti mai mult. Mustățile lui Mirciulică te-au împiedicat."

Lăsă să-i alunece cîteva lacrimi și întrebă stins:

— Ce s-a întîmplat?

*

Inginerul ținea lampa cu cotul sprijinit în genunchi. Trupul cîrnului se zvîrcolea mînuind bezmetic tîrnăcopul. Își simți urechile vîjîind și se opri în panică.

"Fluturii mei albaștri... Sînt mulți, minunați... N-au aer... Trebuie..."

Apucă brusc masca și trase de ea încercînd să-și elibereze bărbia... Ionescu îi prinse brațul.

"Ce vrea să facă?! E nebun!"

Celălalt se zbătea, lovea cu furie încercînd să-l doboare. Degetele inginerului îi căutau gîtul. Cîrnul îl izbi în piept.

"Fluturii mei n-au aer. Masca îi ucide."

Ionescu își mușcă buzele. Aveau un gust sărat. Spatele și genunchii răniți îi sîngerau.

"O să murim aici și nici dracu' n-o să ne găsească! Un sicriu rotund de ciment. Peste ani de zile, demolînd... Două schelete cu două măști..."

*

Mîna îi tremura îngrozitor. Căruntul ridică încet, pe furiș, degetul de pe trăgaci. Ținea capul pe spate. Pînza de pe ochiul rănit devenise opacă.

"Probabil n-am fost niciodată atît de aproape de moarte... Șoferul... Un tip curajos, totuși... Păcat!"

Nu simțea nici un fel de ciudă, de fapt nu simțea nimic în afară de durere și o oboseală grea, fierbinte care i se scurgea treptat în mădulare. "Dacă nu se întorc într-o jumătate de oră am pierdut partida..."

Florence Miga fricționa mîinile Melaniei. Bătrîna, mai șubredă ca niciodată, stătea inertă. Semăna cu o flacără care abia mai pîlpîie. Obrajii uzi păreau străvezii. Lacrimile cădeau pe blana motanului care se scutura ciulindu-și urechile.

Ioniță Dragii, galben la față, își dădu drumul pe un scaun. Șopti trecîndu-și dosul palmei peste față:

— Florence, n-ai puțină valeriană? Nu știu... Femeia se întoarse fulgerător.

— A. nu! Te rog, nu! Mi-ajunge! Doar grija ta n-o mai aveam.

— Iartă-mă, Florence... Încercă să zîmbească: E soarta ta. Soarta oamenilor tari. Să aibă grijă de ceilalți, de neputincioși. Ai fost totdeauna foarte puternică...

Melania Lupu își înghiți surîsul.

"Ce ciudat e Ioniță! Face declarații atît de îndrăznețe! Între patru ochi, fii convinsă, n-a avut vreodată destul curaj să se exprime, iar acum... Hotărît, trăiește o noapte cap-ti-van-tă, draga mea! Florence mă enervează cu masajul ei... De fapt, niciodată nu ți-a plăcut să te atingă cineva. Nu-i igienic. Chiar și nopțile cu colonelul erau penibile, deși l-ai iubit din adîncul sufletului tău. După moartea lui credeam că n-ai să-ți mai revii. Hm, mi-ar plăcea să-l întîlnești pe stradă așa, pe neașteptate. Ar fi cît se poate de amuzant!"

Își chirci degetele retrăgîndu-le din mîna doamnei Miga. Rosti greu:

— Nu te mai ocupa de mine, Florence, poate că Ioniță sau Șerbănică au nevoie de ceva...

— Te simți mai bine?

— Da, mulțumesc. Arată spre șofer: Bietul băiat! De ce-a murit? Hohote de plîns îi zguduiră trupul plătînd.

— Lasă, interveni Ioniță. Îți face rău.

Melania își scutură buclele albe.

— Atît de tînăr! N-a avut nimic de la viață. E îngrozitor de nedrept...

Lacrimile-i curgeau șiroaie. Umerii mici tresăreau convulsiv. Doamna Miga o mîngîia disperată pe cap.

— Te rog, draga mea, liniștește-te. Te implor! Nu putem face nimic. Hai, fetiço, fii cuminte!

Șerbănică îi aruncă din colțul lui o privire dușmănoasă: "De mine nici nu-i pasă! Nu s-a uitat o singură dată să vadă ce fac. Toată viața a fost la fel. Eu n-am contat. Au interesat-o doar cîrpele, ghitara ei, sindrofiile. M-a lăsat cu 37, 5 temperatură și-a plecat la o partidă de rummy. N-am uitat asta niciodată! Și chestia cu Polizu! Se sărutau în fața ușii. A trebuit să mă plimb un ceas ca să nu dau peste ei. Am evitat scandalul, divorțul... Nu, cu prostul de Ioniță nu s-a culcat... Ar fi trebuit să mă însor cu o femeie ca Melania. Blîndă, supusă, destul de prostuță... Lupu a avut noroc."

Se uită pe furiș spre Scarlat și se ghemui și mai mult aducîndu-și genunchii la bărbie: "Aici nu mă nimerește".

Încercă dintr-o dată o senzație ciudată de eliberare, de parcă s-ar fi aflat singur în vila cu zorele, departe, pentru totdeauna departe...

*

Își rezezi genunchiul în stomacul cîrnului. Dascălu icni și căzu moale pe spate. Inginerul îi fixă masca sub bărbie, apoi îl tîrî eliberînd locul. Rămase cîteva clipe gîfîind. Sudoarea sau poate lacrimile îl orbeau. Apucă târnăcopul și izbi cu sete.

"Trebuie să termin înainte ca idiotul să-și revină."

*

— Dă-i un calmant, șopti profesorul. Mi-e teamă de-o sincopă. Doamna Miga își înfîpse disperată mîinile în păr.

— Nu știi ce să mai fac! Totdeauna a fost sensibilă... Cînd ordonanța le tăia o găină, se închidea în dormitor toată ziua. Ronțăia șocolată și plîngea. Dacă nu insistam la telefon, n-ar fi venit. E vina mea...

Melania Lupu prăbușită în fotoliu privea printre gene. Nările palide, lipite, păreau de ceară. Semăna cu o moartă.

*

O bucată de ciment se desprinsese brusc și căzu în partea cealaltă. Inginerul își vîrî brațul pînă la subsuoară, apoi se lăsă pe spate și începu să lovească cu picioarele lărgind spărtura. Apucă umerii

cîrnului. Trupul țeapăn era greu, îi aluneca din mînă. Trecu dincolo trăgînd din toate puterile. Dascălu căzu ca o bucată de lemn pe pardoseala rece.

Raul Ionescu astupă spărtura cu spatele și își scoase masca respirînd pînă în adîncul plămînilor. Eliberă și figura cîrnului. Încercă să-și aprindă o țigară, dar chibritele i se frîngeau între degete. "Credeam că n-o să ajung niciodată... N-aș lua-o de la capăt pentru nimic în lume."

Dascălu deschise ochii zîmbind.

— Unde sîntem?

— În pivnița muzeului.

— Cred că am tras un pui de somn.

— Da, erai foarte obosit. Trebuia să te odihnești.

— Ce drăguț din partea ta! Ai lucrat singur.

— Ia o țigară.

Cîrnul se așeză turcește.

— Am avut și un vis. Parcă ne băteam... O bătaie grozavă! Tu voiai să-mi ucizi fluturii, îi sufocai... Ce idee caraghioasă, nu?

— Foarte caraghioasă. Ai grijă! Aprinzi la filtru.

— Cînd mă trezesc, sînt totdeauna cam zăpăcit. Acum ce mai avem de făcut?

— Intrăm în muzeu și ne luăm marfa.

— Exact, uitasem. Știi ceva? Noi n-ar trebui să ne despărțim niciodată. Adică tu, eu și căruntul. Sîntem o echipă formidabilă.

— Ai dreptate.

— Tu îți cumperi haremul și eu mă ocup de fluturi. El ce are de gînd să facă din banii lui?

— Să-și cumpere o insulă.

— O insulă?! Ce naiba are nevoie de o insulă?

— Poate că vrea să alfabetizeze sălbaticii. Nu știu ce-i în capul lui.

— El e și mai nebun decît tine, nu-i așa?

— Cred că da.

— Eu mi-am dat seama...

Amuți brusc. Îl privea cu ochi mari, pipăindu-și atent figura.

— E aici! Uite-l! Îl simt! Îl vezi și tu, nu? Mișcă aripile.

Inginerul se crispă. Scăpă țigara, cutremurîndu-se de scîrbă.

Pe obrazul murdar al cîrnului urca încet un păianjen.

*

Se auzeau doar tic-tac-ul pendulei și sforăitul bătrînului. Ațipise răpus de emoții și oboseală. Melania Lupu își netezi pârul pe frunte apoi degetele alunecară în jos, de-a lungul gîtului.

"La ora asta Șerbănică doarme, de obicei, dus. Știu cum se

întîmplă! El moțăie cu gazeta în mîină în timp ce Florence se unge cu untdelemn pe față. Toate demachiantele i se par falsificate. În felul acesta, poți să-ți dai seama, draga mea, dormitorul lor miroase totdeauna a salată. Cînd lui îi cad ochelarii pe covor, Florence oftează și bombăne ceva prea puțin măgulitor. Mă întreb de unde cunoaște atîtea cuvinte vulgare. Tatăl ei a fost un domn foarte bine. În fiecare zi juca biliard și bea trei sticle de *chablis*. Pretindea că-i stimulează digestia..."

— Un pahar cu apă, mormăi Scarlat. Nu, nu vreau proaspătă. Asta de pe masă.

Doamna Miga ridică din umeri.

— Cum dorești.

Melania își strînse gulerul rochiei. Peste ochii palizi trecu o umbră de îngrijorare.

"În realitate, omul acesta suferă în-gro-zi-tor și nu-mi dau scama cum I-aș putea ajuta. Abia ține arma în mîină. Ceilalți cred că au pătruns în muzeu. E doar trecut de miezul nopții."

Suspînă încet. Ioniță Dragu o întrebă îngrijorat:

— Ai nevoie de ceva?

Bătrîna îi mulțumi cu un surîs obosit. Profesorul își strecură mina sub haină.

"Poate că ar fi fost bine să iau puțină valeriană. N-am stat niciodată grozav cu inima. Nici Florence nu se simte bine. Bravează doar ca întotdeauna. Cum aș putea-o ajuta? E îngrozitor cînd te gîndești, dar în 40 de ani n-a avut de la mine decît flori și bomboane și cîte un mărtișor ieftin. Nici un gest, nici o mîină întinsă, nici o extravagantă. Nimic! Mi-amintesc de Șerbănescu... Un elev înalt, drăguț, cu păr buclat și ochi verzi. Îl cunoșteam bine, eram diriginte la clasa a VIII-a... Sabău, Sararu, Schreiber, Șerbănescu... Ultimul pe pagină. Făcuse pasiune pentru o demimondenă. A spart prăvălia lui Roll ca să-i fure niște cercei cu perle. Un scandal enorm! Tot orașul discuta numai despre asta. Băiatul a fost eliminat... Singură, Florence îi lua apărarea prin toate saloanele: «A furat pentru femeia iubită!» Îi plăcuse... L-am întîlnit acum cîțiva ani. De fapt el m-a recunoscut. E geolog și are trei copii... Ce-aș putea face pentru Florence?"

Doamna Miga sorbi încă o înghițitură de cafea rece. Panglica îi alunecase pe ureche. Căpătase aerul acela șui, specific bătrînilor pe care-l dau neglijențele vestimentare.

"Mă enervează îngrozitor Ioniță! Se uită la mine ca un imbecil și face pe el de frică. Parcă mie îmi arde de ocheade."

Șerbănică Miga nu dormea. Ținea ochii închiși morfolind între degete un capăt de ață.

"Nu-mi dau seama deloc ce intenționează oamenii ăștia. De ce îi

interesează pivnița noastră? Te pomenești că vor să arunce casa în aer! Florence e inconștientă ca de obicei, doar gura e de ea. Neamul Periețienilor... Papa mă avertizase, dar mie îmi plăcea cum zdrăngăne la ghitară și cum dansează tangou apaș. Pun pariu pe oricît că mîine ne trezim cu Securitatea pe cap. Ăștia află tot... N-or să creadă un cuvînt din povestea noastră. Complicitate — iată concluzia. Oare la cine să apelez?"

Telefonul sună și Miga tresări. Întrebă buimac:

— Cine să fie la ora asta?

Florence întinse mîna. Scarlat o opri cu un gest. Ezită cîteva clipe, apoi mîrîi:

— Nu dumneavoastră! Să răspundă bătrîna cu motanul.

Melania Lupu își strîmbă buzele ofensată și ridică receptorul.

*

— Șmecherii ăștia au avut bani, nu glumă!

Dascălu se zgîia încîntat la panourile albe cu ornamentații de aur care îmbrăcau pereții. Fără să-și dea seama, devenise sfios, încerca să nu atingă obiectele. Puse degetul pe un fotoliu Ludovic al XIV-lea îmbrăcat într-o tapiserie gobelin. Maimuțe delicate, brodate în nuanțe de brun și ocră, își făceau de cap într-un decor paradisiac.

— Stăteau pe ăsta?

— Așa-mi închipui.

— Ce de maimuțe! Și pe scaune, și pe covor... Să stai pe maimuțe! Erau țicniți, nu?

Inginerul zîmbi.

— E o copie excepțională. Originalul se află la Versailles.
Salonul maimuțelor. Haidem!

Pătrunseră într-un hol rotund, pardosit cu marmură. O scară splendidă ducea la etajul superior. Treptele se deschideau într-o spirală îndrăzneată, amintind grația sinuoasă a fustelor spaniole surprinse în mijlocul unei piruete. Raul Ionescu clătină din cap admirativ.

— Fantastic! Și de-afară nu dădeai doi bani...

— Unde-i tipa cu evantaiul?

— Sus.

— Ești sigur?

— Știu planul pe dinafară.

— De-aici nu luăm nimic? Inginerul rînji.

— Dacă ții să ieși un scaun amintire, n-am nimic împotriva. Ai răbdare! Galeria de tablouri o să ți să pară mai interesantă.

Scara luminată slab de becul de serviciu era plină de umbre. Într-o nișă ovală, pîndea o siluetă. Se deslușeau limpede umerii masivi. Cîrnul se opri brusc. Ridică arma și trase.

*

Melania Lupu răspunse timidă:

— Alo?

Scarlat, gata să apese pe trăgaci, o privea fix. Arăta ciudat și hidos în același timp. Capul părea construit din două jumătăți străine: una monstruoasă, de căpcăun, cealaltă, normală. Ochiul bolnav lăcrima.

Vocea — "un bărbat tânăr" își zise Melania Lupu — se interesă:

— Casa Crîșmaru?

— Da, răspunse bătrîna fără să clipească. Familia Miga.

— Oh, iertați-mă, am greșit numărul.

Legătura se întrerupse. Melania își lipi mai tare receptorul de ureche. Tonul țîrîia neîntrerupt. Se uită la Scarlat continuînd să vorbească în microfon:

— Bineînțeles, duduie, am să-i comunic negreșit. Bună seara. Închise.

— Cine a fost? întrebă căruntul.

— O domnișoară. Doamne, ce voci aspre au fetele de azi!

— Ce-a vrut?

— N-am înțeles prea bine, dar poate că dumneavoastră știți despre ce este vorba. Spunea de un getax oprit în fața vilei, care trebuie parcat în altă parte și asta cît mai repede.

Ioniță Dragu dădu din cap.

— E mașina șoferului. Normal, un taximetru abandonat atrage atenția.

Melania Lupu își țuguie buzele.

— Despre asta nu mi-a pomenit nimic. Vreau să spun, nu mi-a comunicat motivul.

Scarlat o privi lung, fără s-o vadă: "Cum naiba, nu ne-am gîndit? O gafă idioată... Pînă nu se întorc ceilalți nu pot face nimic. Necunoscuta e deci pe aproape. Asta nu-i rău..."

Melania Lupu învîrtea inelul subțire de pe deget.

"Toate merg anapoda pentru că băieții ăștia sînt niște zăpăciți. Trebuiau să-și dea singuri seama ce înseamnă un taxi lăsat în voia sorții. Ai avut un noroc extraordinar, draga mea, cu telefonul."

Tuși artistic zgîlțîindu-și umerii. Florence îi aruncă o privire îngrijorată:

"S-a șubrezit îngrozitor Melania! Uite așa ne ducem, pe rînd..."

*

Glonțul ricoșă și se înfîpse cu un vîjîit scurt în perete. Inginerul îl apucă de braț.

— Ai căpiat? Aici ți-ai găsit să te distrezi? E o armură!
Cîrnul se bosumflă.
— N-aveam de unde să știu.
— Întreabă!
— Ei bravo! În chestii din astea trebuie să te grăbești. Cum zice un prieten de-al meu: Cel mai bun e ăla care trage primul.
— Tipul e cumva în oastea lui Lucky Luciano?
— Nu, e civil. Vinde limonadă pe stadion.
Palierul lung avea șase uși. Inginerul o indică pe ultima.
— Pe acolo se intră în galerie. Așteaptă să aiuresc sistemul de alarmă.

Pipăi unul din lambriuri. Apăsă marginile și placa alunecă în jos ca un penar, descoperind instalația.

"Orice s-ar spune, individa s-a documentat, nu glumă.
Deocamdată, n-a zbîrcit-o o singură dată."

Bătu cu buricul degetelor superstițios în lemn și apucă firele îmbrăcate în plastic roșu. Cîrnul se aplecă peste balustradă. De sus, holul rotund, cu plăci luminoase de marmură roz, părea un bazin. Se distra grozav scuipînd grupul statuar de lîngă scară, un leu culcat la picioarele Diane. Nimeri sînul zeiței și bătu din palme.

— Dacă aş sta aici, m-aş antrena în fiecare zi. Mă auzi? Unde naiba ai dispărut?

Raul Ionescu scoase capul din galerie. Şopti gîtit, cu o expresie buimacă.

— Vino încoa'!

Cîrnul apucă automat pistolul.

— Ce s-a întîmplat?

— Lasă asta! Uită-te!

Încăperea ciudată, sexagonală, era despărţită de un grilaj aurit. În spatele lui, zidurile păstrau cîteva urme dreptunghiulare de praf.

— Nu mai sînt! suflă inginerul. Le-au luat!

Dascălu îl privi aiurit.

— Ai căpiat?! Odaia e plină de tablouri.

Inginerul nu răspunse. Îşi agăţă degetele de grilaj şi închise ochii. *Femeia cu evantai* şi *Vînătorul* lui Rembrandt dispăruseră.

CAPITOLUL VII

CAMERA SECRETĂ

Un tînăr înalt îmbrăcat într-un balonzaid alburiu trecu pe lîngă ei. Păru să-şi amintească brusc de ceva şi se întoarse luînd-o în direcţie opusă.

Cristescu îl urmări cu privirea şi surîse. Ploua subţire, ploaie citadină, cu bulevarde murdare şi pustii, cu cîte un cîine ud care

trece strada pe stop, cu vitrine largi unde manechinele zîmbesc profesional.

— Mi s-a părut o clipă, doar pentru o clipă...

— Știu, făcu placid Azimioară. Semăna cu Doru Matei. Vă gândiți mereu la el.

— Poimîine iese din spital. Melaniei Lupu i-am spus că abia săptămîna viitoare.

— De ce?

Maiorul ridică din umeri.

— Poate pentru că mă aștept la orice din partea ei. Poate pentru că mi-ar plăcea s-o surprindă într-un fel.

Un getax frîna luînd o pereche. Se sărutau disperați și încercau să se urce în mașină fără să se desprindă.

— Ce-o fi făcînd la ora asta?

Locotenentul îl privi dintr-o parte.

— Cine? Doru Matei?

— Nu, Melania Lupu...

— Doarme, mănîncă fondante sau conversează cu Mirciulică.

— Îhî! Parcă o văd în capotul ei de lînă învîrtindu-se prin casă, ciripind de una singură, punînd la cale bazaconii. E ca într-o carte cu poze... Cărțile acelea cu foi groase și litere mari, cu vigniete naive la început și sfîrșit de capitol, unde "parcă" se mai scria cu apostrof, iar "capodoperă" din vreo trei cuvinte. O răsfoiești zîmbind, într-o vacanță cînd n-ai ce face și întorci paginile emoționat la gîndul că acum o sută cincizeci de ani a citit-o un individ care nu mai există. Semnătura cu cerneală neagră de pe prima pagină e totdeauna serioasă, pretențioasă și vizibilă. Mi-ar fi greu să rup o astfel de carte...

— Melania e vinovată! șopti Azimioară.

— Știu, dragul meu, am mai discutat despre asta. Încerc însă o strîngere de inimă. Mi-e la neîndemîină gîndul că acum doarme liniștită ori se uită la ploaia de afară, iar mîine sau poimîine... Făcu un gest cu mîna și oftă: Ar fi putut trăi superb. Păcat!

*

Șerbănică Miga scînci:

— Pot să mă ridic? Am înțepenit de tot.

Scarlat înclină capul. Se uita tot timpul la pendulă, incapabil să se stăpînească. Nu-și mai simțea deloc mîna. Doar ceva mort, greu care-i apăsa genunchiul... Melania Lupu îl privi cu coada ochiului.

"Cît poate să mai reziste? Cinci minute? Zece? Arată oribil! Nu înțeleg de ce întîrzie băieții iar tu, draga mea, ești legată de mîini și de picioare. Nu-l poți ajuta cu nimic. Trebuie să te gîndești la uri singur lucru: cum vei proceda în cazul că Ioniță ori Florence s-ar

aventura, ar încerca să facă ceva ne-să-bu-it. E un fleac pentru oricine acum să-l facă inofensiv. Pentru oricine bineînțeles în afară de Șerbănică. Aproape mi-e teamă că ar putea scăpa pistolul. Meditează Melania, treci acum probabil prin momentele cele mai grele."

Șerbănică se așeză lângă nevastă-sa. Florence îi aruncă o privire goală, răsucind între degete panglica albastră. Profesorul nu-și putea lua ochii de la cuțitul flexibil, ca un stilet, rămas pe masă. Se uită spre Scarlat, tremurînd din tot corpul. Acoperi lama cu un șervețel și o trase încet.

Avea fruntea acoperită cu broboane de sudoare. Melania Lupu se interesă senină:

— Ți-e cald, Ioniță?

*

Forțarea grilajului îi luase zece minute. Manevra abil unelte ciudate, pile și agrafe lungi, subțiri, verifica rezultatul pe vreo trei chei asemănătoare și o lua de la capăt fără să-și piardă răbdarea, cu aceeași mînă sigură. Lucra extrem de concentrat, figura mobilă își pierduse expresia de imbecilitate, privirea rătăcită.

Inginerul se uita abătut la zidurile goale. Auzi declicul broaștei și se ridică apatic.

— Gata! exclamă încîntat cîrnul. Stai numai o clipă să-mi strîng trusa. Îmi place să lucrez ordonat.

Raul Ionescu împinse grilajul și se apropie de un Fragonard mic. Dascălu behăia:

— Ai văzut că i-am venit de hac? Să știi că fotografia a fost destul de bună. Mi-au dat nițel de furcă dinții de jos. O declanșare simultană pe două sisteme care...

Inginerul îi întrerupse iritat:

— Degeaba îmi explici că tot nu înțeleg. Chestia e ce facem acum?

— Păi ce să facem?! Strîngem pozele de pe pereți și o întindem. Ce credeai?

— Uite, băiete, cum stă treaba! Tot cercul ăsta a fost inventat pentru două tablouri. Un Goya și un Rembrandt pe care nu le găsesc ori am înnebunit și nu le mai văd. Individida voia dama cu evantaiul. Rembrandt-ul ni-l pasa nouă.

Cîrnul tăcu un gest cu mîna.

— Au rămas destule.

— Nu reprezintă nimic față de alea două.

— Și ce vină avem noi?

— Că sîntem ghinionişti.

— Eu mă mulțumesc cu ce-i aici.

— Ascultă!

— Ai început să mă enervezi și când mă enervez...

Dădu din cap cu sensul "nici nu știi ce pot să fac..."

Inginerul își mușcă buzele și închise ochii. Încercă să-l ia cu duhul blîndeții.

— Ascultă-mă, dragul meu. Vrei să-ți cumperi niște fluturași albaștri...

— Ești tîmpit! Îl repezi Dascălu. Nimeni nu vinde așa ceva.

— În sfîrșit, ai nevoie de bani ca să te ocupi de treaba asta. Cu ce vezi tu aici pe pereți nu faci mare brînză.

— Ceva tot iau...

— Luăm cîte ceva, firește, dar trebuie neapărat să le găsim pe celelalte. Altminteri, plecarea peste graniță cade. Pricepi?

— Să ne uităm mai atent la semnături.

— Degeaba! Cunosc tablourile.

— Atunci?

— Ne sfătuim cu Scarlat. Accentuă: cu prietenul tău. Ar putea avea o idee. Te duci pînă la el și-i spui. Pentru tine e o joacă, ai o condiție fizică excelentă.

Dascălu se împăună cîteva secunde apoi se strîmbă.

— N-am chef să fac încă o dată drumul. Dacă vrei, du-te tu.

— Cum crezi... Mă gîndeam însă că pînă te întorci aș putea căuta tablourile și cîștigăm timp. Ți-am spus că le cunosc... Ce zici?

— Lasă-mă să reflectez. E o chestie complicată.

— Să știi că totul depinde de tine acum. Și, natural, vom ține seama de asta la împărțirea banilor.

Cîrnul trase impresionat de poalele vindiăcului.

— Nu, nu-i corect! Cum ne-am înțeles la început, așa să rămîm. Sîntem prieteni, ce naiba!

Inginerul îl luă de braț și îi zîmbi.

— Noi doi ne înțelegem de minune. Îi indică patru pînze: Astea le iei cu tine.

Desprinsese Fragonard-ul din cui apoi trecu la un impresionist francez, o natură moartă cu vase, cărți și un scaun pe care nu stătea nimeni.

*

Florence Miga ținea ochii închiși. Mîinile groase, umflate de gută, se sprijineau împletite pe muchia mesei. Verigheta lată și bombată, după moda de acum 40 sau 50 de ani, îi strangula degetul. Pe mîna dreaptă purta un safir în montură bărbătească. Simți pe braț respirația șuierătoare a lui Șerbănică și strînse mai tare din dinți. O enerva.

O enervau răsuflarea lui, figura senilă, existența lui fricoasă cu

tabieturi de ins mărunț și egoist.

"În fond ce am, ce-i cu mine? Lucrurile astea le știu de mult, de ce trebuie să mă gîndesc la ele astăzi, acum, în noaptea asta? Mîine o s-o iau de la capăt, o să vină iar Ioniță de trei ori pe săptămînă la noi — nu prea des ca să nu mă «compromită». Și îmi simți măruntaiele zguduite de un rîs amar: «O femeie de 60 de ani compromisă»... O să joc poker la 5 bani deschiderea, după spălat am să fiu din nou cu părul prea violet pentru că am pus prea mult chimic, la vară o să mergem la Covasna... Șerbănică o să cumpere un teanc de cărți poștale... Cărțile lui poștale completate în stil bombastic și cu o caligrafie care urcă. La toamnă se va lăuda cu hotelul elegant în care am locuit, în realitate, o cameră ieftină la o văduvă bătrînă de la marginea orașului. Seara ne vom plimba pe promenadă, vom arunca priviri lacome peste gardul grădinii de vară unde cîntă orchestra. Șerbănică va strîmba ipocrit din nas: «Ce lume proastă! Și mirosul ăsta vulgar de mititei»... Acasă ne vor aștepta în frigiderul văduvei roșii, ouă, cutiile cu pate de ficat... De ce? Tot ce s-a întîmplat în noaptea asta nu are nici o legătură cu noi. Un eveniment memorabil, fără îndoială, Șerbănică îl va comenta și pe patul de moarte, dar oamenii aceștia au intrat întîmplător în viața noastră și vor dispărea fără urme înainte de a da zorile. Peste un an mi se va părea că am visat. Știam și ieri și alaltăieri că nu am nici o perspectivă, știam că viața mea e searbădă și inutilă, că în față, la cinci sau zece pași, nu există decît mormîntul. De ce mă apasă acum mai mult? De ce mă sufocă?"

Simți brusc că a pierdut ceva, fără să-și dea seama ce. Plînsul îi umflă pleoapele și deschise ochii:

"Aș vrea să mor."

*

Melania Lupu își prinse înfrigurată brațele:

— E rece... Trage fereastra.

— Treci lîngă Ioniță, spuse încet doamna Miga. Noaptea nu avem căldură.

Bătrîna ceru din ochi avizul lui Scarlat. Bărbatul se simțea amorțit de durere. Îi era frică să se miște, să nu scape arma. Avea impresia că totul se clatină în jurul lui. Scaunele, covoarele, sfeșnicele... În fața ochilor îi răsări o imagine tulbure: o femeie grasă, obtuză, cu concii sur, puțin sașie. Maică-sa...

Scarlat își mișcă ușor buzele, rostind nedeslușit:

— De ce m-am gîndit la ea? Sînt ani de zile de cînd n-am făcut-o.

Un fior rece îi trecu prin inimă. "Înainte de moarte... Totdeauna... Instinctul primar. Am să mor..."

Încercă să-și schimbe poziția mușcându-și buzele de durere.

"Prostii! Fără panică! Sfeșnicele... Din cauza lor."

Le furase de acasă și le vînduse în iarmaroc unui bogasier pentru 25 de lei. Pînă în seară îi mai rămăseseră doar cîteva parale. Cutreierase dugheană după dugheană fără să se. poată hotărî. În cele din urmă își umpluse buzunarele cu roșcove și hal viță, cumpărase o pușculiță de ghips, botfori cu carîmbii întorși, un scripețel cu chichiță și lacăt, vîndut de un oștean cu pălărie verde... Se simțise bogat, bogat cum n-avea să mai fie niciodată... Cu mîinile pline de hîrtii verzi într-un tripou din Chicago, în porturile italiene ori în nopți norocoase la Cazinoul din Cannes.

Acasă, maică-sa îi înțepase mîinile cu acul. Sute de împunsături. "Să te sature!" Taică-su, uscat și încovoiat, cu ochi de pește, funcționar mărunț la Prefectură, decretase scurt: "Să plece! Nu mai are ce căuta în casa mea".

Din seara aceea nu i-a mai văzut. Nu s-a întors niciodată în orașelul cu biserica roșie, parcă turtită, construită de Alexandru cel Bun; mai tîrziu nu și-a căutat frații și surorile. La 14 ani vindea ziare la București, noaptea servea ca piccolo la Flora apoi la Iordache. La 17 ani îl cunoscuse pe Carlo. Din cauza lui intrase în bandă. Ce ciudat! Debutase în Italia, iar cariera lui se sfîrșise tot acolo... Ceva perfect rotund, ca un cerc. Simți o dorință sfișietoare să vadă din nou țara aceea minunată cu portocale roșii, cu trotuare murdare, cu femei grase și oameni gălăgioși, cu vinuri ușoare și galbene, grele și uleioase, cu soare și cu cer mult, imens care nu semăna cu nici un altul.

"Aș vrea să mor acolo... Nu doresc nimic altceva, gîndi Scarlat stăpînindu-și un hohot mic. O dugheniță în care să vînd pizza și clătite, jumătate de metru pătrat care să fie al meu, o rogojină, un ghiveci de leandri. Signora Rosa sau Giuseppinna sau Angelina să-mi zîmbească dimineața, să mă supăr pe micul Corado pentru că-mi necăjește canarul... Da, jumătate de metru pe care nu l-am avut niciodată. Sînt un deșrădăcinat... Unde-i țara deșrădăcinaților? Țara cu fluturi albaștri! Poate că nenorocitul caută același lucru fără să-și dea seama. Eu îi spun Italia, dar... Se chirci tot de durere — nu mai știa ce-l doare, inima sau obrazul ars: Nu, împărăția asta nu există."

Melania își luă motanul și poșeta și se așeză lîngă profesor. Mîngîia aparent distrată spatele lui Mirciulică, zbîrlindu-i blana.

"Știi că te enervează, dragul meu, dar *trebuie* să fii furios. Am nevoie de lucrul acesta!"

Agasat, motanul dădea din coada groasă atingînd vestonul lui Ioniță Dragu. Bătrîna se scuza zîmbind:

— Te deranjează? E nervos bietul de el. A trecut prin momente dificile.

Profesorul scutură amabil capul.

— Nu-i nimic, nici n-am băgat de seamă.

"Așa, fetițo. Ca să nu te simți prost, Ioniță nici măcar nu-și va trage scaunul. Ar avea aerul că într-un fel te admonestează, or e prea bine crescut pentru asta, înțelegi? În schimb, tu ai nevoie să simți că i se umblă la haină fără ca manevra să-i atragă atenția în mod deosebit. Își va închipui că Mir-ciu-li-că e cel care umblă."

Se aplecă puțin și-și strecură degetele în buzunarul profesorului...

Ascunse cuțitul în cutele rochiei zîmbindu-i serafic lui Șerbănică Miga.

Motanul se zbătea ca apucat.

— De ce nu-l lași jos? o întrebă bătrînul.

— Oh, în starea lui de spirit mi-e teamă să nu facă vreo poznă...

Ioniță Dragu visa cu ochii deschiși:

... E îmbrăcat în zale, bine înfipt pe un cal minunat și are vreo 40 de ani mai puțin. La turnir, asistă castelane mîndre cu talii înalte și priviri îndrăznețe. Luptă și cade pentru Florence... Florence poartă un guler înalt și înfocat cum a văzut în tablourile lui El Greco. Ioniță simte cum i se umflă inima, gata să plesnească...

"E singurul prilej cînd pot face ceva pentru ea."

*

Parcurgea încăpere după încăpere, din ce în ce mai întunecat. Cercetase atent fosta sufragerie unde acum erau expuse colecții de porțelanuri fine, bibelouri delicate de Sèvres și Saxa, bergerete Rosenthal, piese Gallé și Daum Nancy cu rotunjimi opace, cobalturi și vase chinezești pictate de mînă, servicii Limoges și statuete complicate, născocite în atelierele meșterilor bavarezi. Trecuse alături, într-o odaie sufocată în argintărie, tipsii, pocale și sfeșnice, cristelnițe, crucifixe și măsuțe joase, obiecte ciudate, vechi, a căror destinație n-o ghicea. Traversase aproape în fugă, fără să vadă nimic din sala cu tapiserii și covoare în culori stinse pe care pășiseră, acum două și trei sute de ani, cadîne în iminei și picioare goale cu degetele strălucind de nestemate. Șirazuri, Tebrizuri, Buhara, Ghiordezuri, Ispahan...

Se opri în hol gîfîind și se lăsă jos pe pardoseală de marmură.

"Nu sînt. Clar! Le-au luat, le-au azvîrlit pe fereastră sau le-au dat foc, dracu' să-i ia, dar nu sînt! Totul a fost inutil, îngrozitor de inutil. Afară doar..."

Începu să ciocănească pereții.

*

Melania Lupu îl văzu prima și tresări. Dascălu semăna cu un diavol, îngrozitor de murdar, cu fața mînjită și părul în ochi, cu hainele sfișiate. Rîdea și dinții îi străluceau albi pe obrazul smead. Dădu cu ochii de Nucu Scarlat și se înspăimîntă.

— Ce-ai pățit? Se răsuci spre bătrîni urlînd: Voi?! Din cauza voastră? Voi i-ați făcut asta!

Căruntul gemu. Abia putea vorbi.

— Nu sînt ei vinovați. Lasă arma, te rog! Șoferul... Am avut ghinion.

Trăsăturile cîrnului se pleoștiră și începu să plîngă cu capul pe umărul lui Scarlat.

— Tu ești prietenul meu... Nu trebuia să plec.

Șerbănică Miga se strecurase din nou în colțul lui și tresărea la fiecare mișcare. Florence îl privea cu ochi mari, neliniștiți. Melania Lupu își țuguie buzele subțiri.

"A intervenit ceva, draga mea, asta e sigur pentru că altfel se întorceau amîndoi? Văd că a adus niște pînze, dar printre ele nu e cea care te interesează pe tine. Nu, fetițo, nu intra în panică, asta ar fi cel mai rău din ceea ce ți se poate întîmpla. Trebuie să cîștigi!"

Dascălu se ridică și, cuprins de furie, începu să lovească cadavrul șoferului. Bătrînii îl priveau îngroziți.

— Fii cuminte, îl rugă Nucu Scarlat. Ce-i cu Ionescu?

Melania Lupu dădu drumul încet motanului și-l ascunse cu picioarele sub scaun. Cîrnul înconjura odaia cu pistolul în mînă. Pe fața schimonosită ochii îi ardeau.

— De ce n-ați avut grijă de prietenul meu?

— Liniștește-te! repetă căruntul. Vino încoa'!

— Vreau să știu! De ce nu au avut grijă de tine? Te-am lăsat în grija lor.

— Eu sînt vinovat, băiete, n-am fost atent. Gîndește-te, avem nevoie de ei...

Doamna Miga îl privi iute, dar Scarlat nu-și continuă gîndul.

Dascălu se așeză.

— N-am găsit tablourile.

— Văd că ai adus ceva.

— Nu-s alea. Așa zice Ionescu. M-a trimis ca să ne sfătuim.

Cică tipa cu evantai și *Vînătorul* au dispărut. Poate că le-a luat altul înaintea noastră.

Nucu Scarlat se crispă. Aproape nu mai simțea durere.

— Cum adică au dispărut?

— Nu-s după grilaj.

— Imposibil! Nu pot să cred... Adică totul a fost degeaba?

Simți că-i e greață, o greață violentă. Camera se învîrtea cu el și ar fi vrut să strige atît timp cît degetele mai aveau puterea să se agațe

în anourile de fier: "Opriți!" Un carusel înnebunitor unde roșul, verdele, galbenul întind fișii lungi, curcubee rare te strangulează.

Cîrnul ridică bărbia ofensat:

— De ce crezi că m-am întors? Îți închipui că macaroana aia de ciment e un bulevard?

Șerbănică schimbă o privire cu Ioniță Dragu. Profesorul sorbea încetișor dintr-un pahar cu apă zaharată. Își coborî pleoapele peste ochii stinși.

"Va să zică ăsta era misterul! Un tunel spre muzeul de vizavi... Vor să-l jefuiască!"

"Ce copii nebuni! gîndi Florence. Și eu am fost nebună... La 25 de ani îmi plăcea să sar într-un picior. De obicei noaptea, pe stradă cînd ieșeam de undeva. Mi-ar plăcea și acum, dar nu-mi mai stă bine..."

Dascălu stinse țigara strivind-o sub talpă.

— Ei, ce facem? Ăla mă așteaptă.

— Ai răbdare... Rostea greu cuvintele, în mod ciudat parcă nu-l mai putea pronunța pe r... Trebuie să mă gîndesc. Pînă atunci... Arată spre cadavrul șoferului: Individul și-a lăsat mașina în fața porții. Parcheaz-o în altă parte. Între timp poate găsesc ceva.

Cîrnul băgă arma în buzunar. Luă la întîmplare un treni din cuier și ieși. Scarlat privi lung în urma lui cu inima strînsă.

*

Melania Lupu ținea pumnii ascunși în adînciturile fotoliului. Unghiile îi intrau în carne. Pe figura emailată, cu bucle argintii, se citea o atenție încordată.

"Dumnezeule, ce ghinion! Ce neșansă oribilă! Alaltăieri tablourile erau încă acolo... Nu, nu, draga mea, te implor nu plînge! Adună-ți toate puterile și gîndește-te! Chibzuiește bine, ai nevoie de o soluție, înainte de a se întoarce băiatul. Sînt convinsă că dacă tu ai fi acolo cu ei, ți-ar veni o idee. Niciodată n-ai fost atît de neputincioasă. Există trei ipoteze, fetițo. Să zicem că le-a furat altcineva. O posibilitate pe care o înlături de la bun început. E prea spectaculoasă, ține cel mult de literatură. Rămîn celelalte două. Tablourile au fost transferate în altă parte și atunci povestea s-a isprăvit. Nu-ți rămîne decît să-l iei pe Mirciulică și să vă întoarceți acasă. În sfîrșit, a treia presupunere..."

Inima începu să-i bată și obrajii prinseră brusc o culoare cireșie. Gîndurile îi alergau febril.

"Sper din tot sufletul, draga mea, să fie așa. Tablourile au fost depozitate în altă încăpere. De ce, Melania? Am să-ți spun de ce: Pentru că urmează probabil să fie expuse într-o sală nouă, care oferă un plus de siguranță. Bun, să zicem că ai dreptate... Dar oare nu erau

ele destul de ferite în spatele grilajului? Nu! Dovadă că ai ajuns la ele. Deci, în eventualitatea că pânzele se află încă în muzeu... Meditează te rog acum unde pot fi în acest moment. În primul rând într-un safe. Aceasta ar fi varianta pe care ai verifica-o de la început și pe care o vei sugera băieților, bineînțeles fără să te trădezi. Nu știu cum încă, dar ai să găsești ceva, sînt sigură. Mai există o variantă, desigur puțin romantică, dar Chiusbaienii erau oameni excentrici și bogați care-și puteau îngădui toate extravagantele. La urma urmelor, dacă și-au construit un foișor și o piscină pe terasa de la etaj, de ce n-ar fi pretins arhitectului să le proiecteze și o încăpere secretă? Unde se află de obicei o încăpere secretă? Hai, Melania, re-flec-tează! Ești obișnuită s-o faci cu voce tare, dar te vei descurca și așa..."

Mișca buzele în dosul palmei fixînd fără să-și dea seama papucii lui Șerbănică, niște pîslari în carouri.

"Fără îndoială că lîngă bibliotecă. Rafturile pline de cărți pot camufla de minune o ușă secretă. Și mai precis ușa, dacă există, se află în spatele biroului, la îndemîină... Nu, realmente cred că nu te înșeli, draga mea... La mentalitatea lor, era imposibil să nu le fi trecut prin cap și trăsnaia asta. Le-ai văzut biblioteca... Superbă! Evident, nu lipsește nici căminul. Pariez pe orice că au și o cameră secretă! Închipuiește-ți numai! Ce surpriză pentru un grup de vizitatori, la o mică manevră a ghidului să se trezească dintr-o dată că un perete se deschide, dînd într-o sală splendidă unde se găsesc cele mai de seamă comori ale muzeului! O surpriză plină de efect... Nu, nu, încă nu te felicit, Melania, dar presimt că ai dreptate."

Respiră adînc și aruncă o privire triumfătoare spre Nucu Scarlat.

*

"Aș fuma o țigară, își zise căruntul amorțit de durere. N-am cum! În ce mîină țin arma? Capul mi-e gol... Dacă Ionescu găsea ceva, venea după asta. Nu-l mai aștepta. Habar n-am ce trebuie să facem. Totul s-a dus dracului! O singură sugestie, idioată... Să caute, să caute pînă le vine rău! Nu se luminează înainte de 6. La urma urmelor, mai stăm o zi aici, amînăm plecarea pentru noaptea următoare... Cum e bine! Nu am să rezist? Pot interveni atîtea... Oricum, trebuie să caute."

*

"Știu, draga mea, ai găsit!"

Melania Lupu se abțînu să nu bată din palme. Ridică motanul în brațe și-i strecură în gură o fondantă.

"Le vei comunica ideile tale printr-un bilețel pe care-l va găsi domnul Dascălu în antreu la înapoiere. Problema e cum o să ajungă

biletul acolo căci tu nu ai vo-ie să te ri-di-ci de pe scaun. Vor fi foarte surprinși că nu li s-a telefonat și de astă dată. Ei bine, vei sălta ușor din cot receptorul ca și cum ar fi fost prost pus în furcă. O mică neatenție... Deci doamna necunoscută a încercat să-i avertizeze telefonic, dar a găsit o-cu-pat și atunci a recurs la acest procedeu. Mai simplu, le-a strecurat un bilet sub ușă."

Bătrîna se aplecă discret ca și cum ar fi deranjat-o ceva la picior și trase din poșetă un carnetel și un pix minuscul.

Florence își culcase capul pe masă, sprijinit în brațe. Profesorul o fixa lung, cu o privire de cîine. Se întreba cum i-a dispărut cuțitul, sau poate că visase, probabil nu avusese niciodată curajul să-l subtilizeze. Se simțea paralizat, o durere ascuțită ca un clește îi prinsese ceafa și își pipăia mereu buzunarul. Șerbănică Miga tresărea în somn. Adormise cu gura căscată.

Melania se uită pe furiș la Scarlat. Părea că se gîndește intens la ceva. "Știi tu le ce, fetițo..."

Mută motanul mai jos pe genunchi, ascunzîndu-și mîna sub batic. Deschise carnetul la urmă unde erau foile goale și începu să scrie. Încerca să nu miște mîna decît din poignet, păstrînd brațul și cotul țepene. Pe obraz îi apăruse expresia senină dintotdeauna. Zîmbea blajin, privind un tablou pictat de Florence în tinerețe. Un buchet de miozotis într-o cană de lut.

"I-au plăcut totdeauna florile mici. Lăcrămioare, panseluțe, toporași... Acum grăbește-te, draga mea... Cum spunea Soeur Blanche la pension: «Dépêchez-vous, mes enfants... » Scrisul dezordonat și nesigur n-o să li se pară ciudat. Își vor închipui că este vorba despre o nouă măsură de precauție care la stilul necunoscutei nu-i va surprinde."

Grifona, plimbîndu-și ochii de la Scarlat la Ioniță Dragu: "Posibil ca pînzele să fie în safe sau în încăperea secretă. Încercați rafturi, bibliotecă".

Desprinse ușor foaia și săltă baticul aruncînd o privire scurtă în bilet.

"E destul de clar, draga mea. Vor bănuî că l-ai scris cu mîna stîngă. Doar nici unul nu-i grafolog și oricum n-au timp să-și bată capul cu fleacuri."

Împături biletul și-l puse pe masă astupîndu-l cu palma.

Căruntul lăsă arma pe genunchi și încercă să-și aprindă țigara cu o singură mîna. Se uită la bătrîni învăluți parcă în ceață.

"Sînt îngrozitor de obosit... Nu trebuia să intru în combinația asta... Acum e prea tîrziu..."

*

Florence se înfășură într-un șal apoi își culcă din nou capul pe

brațe. Melania Lupu o supraveghea printre gene prefăcându-se că doarme. Profesorul, cu brațele moi, atârând neputincioase pe lângă scaun, privea orb înainte. Ținea gura căscată cu expresia aceea specifică a omului care a încercat o mare surpriză și este incapabil să-și revină.

Melania Lupu își strîmbă buzele palide.

"Ce imprudență din partea domnului Scarlat să abandoneze arma!

Adevărul este că se simte extrem de descurajat. Accidentul cu șoferul și acum tablourile... Biletul tău va fi un stimulent pentru el, îți garantez, draga mea, căci nu se va mai crede singur. După cum ți-am spus, totul e ca hîrtiuța să ajungă în antreu fără să te ridici de pe scaun. Ai putea să-l folosești pe Mirciulică. Îți face adeseori servicii asemănătoare, dar nu te sfătuiesc. Urmele dinților lui rămîn în-ti-pă-ri-te pe hîrtie. O altă soluție ar fi să umezești fundul tăvii cu cești murdare și să lipești biletul. Așa fura bani jupîneasa aceea negricioasă cînd aveai lume la poker. Venea cu tava udă și o puneă ca din întîmplare peste bancnote servind băuturile. Cîștiga în fiecare seară cîteva mii de lei. Ai prins șmecheria și te distrai grozav... Nu-ți recomand însă această formulă... S-ar putea ca biletul să se dezlipească înainte ca Șerbănică sau Florence să ajungă în antreu, sau să nu se dezlipească deloc. Îți spun eu cum ai să procedezi, draga mea! Vei folosi curentul de aer. Da, da, ai auzit bine: cu-ren-tul de aer. Sper că ai remarcat, în momentul cînd se deschide ușa de la intrare tot ce e pe masă zboară spre vestibul din cauza oberlihtului spart din bucătărie. Tu vei lăsa biletul jos, pe parchet. Cînd domnul Dascălu va pătrunde în antreu, se va trezi cu o bucată de hîrtie la picioare. Nu-i va trece niciodată prin minte lui, sau altcuiva, că scrisorica este expediată din casă. Își va imagina că a fost strecurată pe sub ușă. Ca să înțelegi mai bine, am să-ți spun că acesta este un truc psi-ho-lo-gic. Un bilet găsit în antreu, lângă ușă, te duce cu gîndul la un expeditor dinafară și nu di-nă-un-tru."

Bătrîna lăasă hîrtia jos și o acoperi cu talpa. Ochii palizi prinseră din nou luciri blînde.

*

— Uite ce-am găsit în ușă!

Dascălu flutura bucata de hîrtie ca pe un drapel. Căruntul își ridică obrazul desfigurat.

— Unde-ai dus mașina?

— Vreo trei străzi mai încolo. Dar întîi am dat o raită prin oraș... Trebuia să mă deconectez puțin.

Scarlat scrîșni. Ochiul neatins privea întunecat. Voi să spună ceva și se răzgîndi, mormăind mecanic:

— E în regulă?

— Bineînțeles. Am primit o scrisoare. Fii atent ce zice: *Posibil ca pînzele să fie în safe sau în încăperea secretă. Încercați rafturi, bibliotecă.* Ce spui de chestia asta?

— Dă să-l văd și eu, bîlbîi cărunțul.

Șerbănică Miga le arunca priviri furișe: "Un adevărat complot. Casa e înconjurată de bandiți, indivizi machiavelici! Nici măcar nu se cunosc între ei... Își trimit mesaje, au instalat probabil microfoane. Altfel cum naiba știu ce se întîmplă cu ăștia de aici?"

Scarlat mototoli spasmodic hîrtia.

— De ce n-o fi dat telefon?

Avea limba umflată, încleiată, abia rostea cuvintele. Ochii îi căzură pe aparat. Receptorul stătea strîmb.

— Mda... O fi încercat. Firește, suna ocupat! Pune-l ca lumea. Cîrnul apucă receptorul cu două degete și îl așeză în furcă.

— Ei, ce-i zic lui Ionescu?

— Chestia asta... Căutați în safe.

— Înseamnă că iar iau trusa...

— Începeți cu biblioteca. Există o încăpere secretă. Necunoscuta a aflat amănuntul ăsta în ultima clipă și ni l-a comunicat pentru orice eventualitate. Așa să-i spui inginerului.

— O. K. ! Își duse degetul la tîmplă repetînd cu ochii în tavan: Deci safe sau cameră secretă, rafturi bibliotecă. Mai e ceva?

Scarlat arătă cadavrul șoferului.

— Fă-mi un serviciu și du-l dincolo. Mă enervează.

*

— Ai întîrziat, mormăi Raul Ionescu.

Stătea pe trepte, înconjurat de mucuri de țigară. Arăta obosit și descurajat, cu umerii ploștiți și ochii tulburi. Glasul părea dogit.

— Am avut treabă sus! A trebuit să car mașina ăluia în altă parte.

Inginerul ridică din umeri fără chef. Nimic nu mai avea importanță acum.

— Pe urmă am cărat cadavrul în dormitor. Dascălu se așeză alături și-i luă țigara din mîină: Astea nu-s chestii să le termini în cinci minute.

— Ce cadavru?!

— L-a împușcat pe șofer. Voia s-o întindă. Să vezi cum arată căruntu', te apucă groaza! Ars tot, abia ține pistolul.

— Cum l-a ars?

— Am uitat să întreb. Oricum, l-a prăjit.

Inginerul începu să rîdă. Un rîs amar, venit din pîntece cu fălcile încleștate. Dascălu căscă ochii.

— De ce râzi?

— Așa! E vesel! Al naibii de vesel!

Cîrnul clătină din cap lămurit.

— Am înțeles! Ești țicnit rău! Se uită la ceas: S-a făcut de 2.

— Te grăbești?

— Bineînțeles. Avem de scotocit toată biblioteca.

Inginerul încruntă sprîncenele.

— De ce?

— Păi nu ți-am spus? Tipa zice că ar fi o încăpere secretă.

Apăsăm pe buton și...

Reproduse fluierînd zgomotul unei uși glisante care se deschide.
Ionescu îl apucă de mîneacă.

— V-a telefonat?

— Țțț! Prin corespondență. Eu am găsit biletul băgat sub ușă.

— Ascultă! Ești sigur că nu visezi? Cine i-a spus că tablourile
au dispărut?

— De unde vrei să știi?! Scarlat presupunea că treaba asta ar fi
aflat-o în ultima clipă și ne-a comunicat-o ca să fim pregătiți
sufletește.

— Joacă tare, spuse inginerul pe gînduri.

Sări sprinten în picioare, trăgîndu-l de mînă pe celălalt. Cîrnul
își privea țință degetele îndoite. Apucă arătătorul și mijlociul
scuturîndu-le puternic.

— Stai! Mai am două chestii să-ți transmit. Întîi, cică să căutăm
în safe...

— Nu există nici un safe!

— Pe urmă zicea ceva de rafturi. Să umblăm la rafturi. N-am
prea înțeles...

— Rafturile de la bibliotecă?

— Aha!

Ochii inginerului străluceau.

— Roagă fluturașii tăi să-ți adie fruntea.

Cîrnul se burzului.

— Dă-o încolo de treabă! La ora asta dorm!

*

Melania Lupu privea țință ghemotocul de hîrtie. Căruntul îl
lăsase să-i alunece din mînă și căzuse la marginea covorului, lîngă
vitrină.

"Trebuie să-l recuperezi ne-a-pă-rat, draga mea, și să-l distrugi,
desigur. Deocamdată constituie unica probă materială împotriva ta,
natural în eventualitatea unui eșec. Nu-mi place să te gîndești la
eșecuri, dar e bine să fii pregătită pentru orice situație. O expertiză
grafologică — așa mi se pare că numesc domnii de la poliție acest

fel de operație — cu greu ar putea demonstra că tu ești autoarea biletului, dar nu strică să-ți iei toate măsurile de precauție."

Se uită întâmplător la Florence și se înspăimîntă. Ochii înguști dispăruseră sub pleoapele umflate, părul alb răvășit și obrajii congestionați o făceau să semene cu o bătrînă alcoolică. Îi amintea o gravură de epocă, englezească din casa soacră-sii... Femeia beată, nepieptănată cu jupoanele rupte și murdare zace înăbușită peste masă. În spate se văd pălării înalte. Hangiul, de o veselie agresivă, o arată cu degetul conducătorului diligentei. Un cocoșat rîde, vînzătoarea de castane privește în gol...

"O gravură de domnul Hogarth, dacă memoria nu te înșală. Ceva absolut deprimant... Cred că Florence trece prin momente extrem de grele. Întîmplarea asta a declanșat în ea o dramă puternică. N-a doborât-o niciodată nimic, iar uneori o invidiai pentru optimismul ei. Acum nu reacționează firesc. Altădată, ar fi amuzat-o asemenea aventură. Nu știu dacă ai ghicit, dar bănuiesc că-și pune întrebări du-re-roa-se. Poate pentru prima oară în viață. O examinează lung, cu buzele pungă și conchise îngrijorată: Mi se pare că Florence îți rezervă încă surprize, draga mea..."

Înălță timidă două degete.

— Îmi dați voie să mă duc pînă la baie?

Scarlat întoarse capul. Nu mai putea deschide deloc ochiul, în schimb celălalt privea mai înviorat.

— Nu întîrziati.

— Oh, doar cîteva minute, știți...

Roși brusc și se ridică sfioasă cu fruntea în pămînt. Ocoli stîngace masa ținîndu-și fustele ca și cum n-ar fi vrut să deranjeze și să atingă pe nimeni. În dreptul vitrinei, trimise cu vîrfurile pantofului cocoloșul de hîrtie spre baie. Nimeni nu se uita la ea. Deschise ușa și împinse ghemotocul înăuntru.

Arse biletul și aruncă cenușa în toaletă, răsuflînd ușurată.

"Încă o chestiune pe care ai rezolvat-o, draga mea! Degeaba te uiți în oglindă! Știu, părul tău ar avea grozavă nevoie de un pieptene, nu ți-ar strica nici un puf de pudră și doar o idee de ruj, atît cît să-ți învii obrazul, dar ar fi o gafă de neiertat dacă te-ai ocupa acum de fleacuri. Ceilalți ar conchide că întîmplarea nu te-a afectat îndeajuns."

Privi hîrtia carbonizată și chicoti.

"Firește că vei trage apa! Nu se lasă astfel de urme niciodată. Oricine s-ar întreba: Ce a avut de ars Melania? Am vrut doar să te sperii, draga mea, să te fac să-ți închipui că ai uitat. O mică păcăleală care nu are de ce să te supere..."

Bătrîna trase lanțul și își șterse zîmbetul de pe buze. Intră în sufragerie, strecurîndu-se ca o umbră la locul ei.

Cîrnul stătea pe marginea biroului bălăngănindu-și picioarele în gol. Prin ușa deschisă se vedeau un colț al sufrageriei Premier Empire, o piesă originală cu efigia lui Napoleon și a Mariei-Louise ținută pe spătarele scaunelor. Statuile și vulturii de bronz care susțineau servanta luceau dulce, păreau turnați în aur. Dascălu privea năucit miile de cărți legate în piele galbenă. Numără volumele din raftul de sus, încercă o înmulțire complicată apoi renunță.

— Crezi că tipul le-a citit pe toate?

— Care tip? întrebă inginerul fără să se întoarcă.

Pipăia înfrigurat stinghiile de lemn, insistînd pe muchii.

— Asta cu casa...

— A, Chiusbaian... Mă îndoiesc! Nimeni nu ajunge să citească atîtea cărți. Am văzut odată o statistică. Cei mai deștepți nu sar peste 8-10 mii.

— Dacă ar avea ceva despre fluturi m-ar interesa.

Apucă la întîmplare un volum și-l deschise. Raul Ionescu îl măsură iritat.

— Sper că nu te apuci acum să răsfoiești toată biblioteca! N-are nimic despre fluturi.

— De unde știi?

— Armeanul era astrolog, inventă inginerul. Citea în stele și ghicea în palmă... N-avea treabă cu insectele.

— Fluturile nu-i insectă!

— Elicopter sau ce vrei tu! Ai face mai bine să mă ajuți.

Dascălu azvîrli cartea și-și încrucișă brațele la piept.

— Eu am muncit destul. Asta-i partea ta, ești inginer! Ar fi fost cazul să citești de mult cum stă chestia.

Raul Ionescu rîse.

— O cameră secretă trebuie să fie secretă pentru toată lumea, inclusiv inginerii. Dar dacă ai obosit...

Ridică din umeri continuîndu-și lucrul. Brusc, simți sîngele năvălindu-i în obraji. Degetele i se împiedicaseră într-o adîncitură cît o nucă, scobită în suprafața lustruită a lemnului. Apăsă din toate puterile și peretele de cărți începu să alunece.

Cîrnul fluieră subțire. Raul Ionescu, obosit, rîdea nervos sprijinit de zid.

Era o încăpere uluitoare, neașteptată, o adevărată surpriză pentru cel mai blazat dintre privitori, avertizat și pregătit cumva de celelalte săli ale muzeului. Pe pereții tapetați cu brocart greu, albastru-electric, păsări uriașe brodate în aur, argint și purpură păreau să fi țîșnit chiar atunci de pe dalele albe, luîndu-și zborul înspăimîntate. Senzația era accentuată de poziția diferită a aripilor și a girurilor lungi răsucite cu eleganță. În ziduri se aflau șase nișe nu

prea adânci unde tablourile primeau o lumină caldă, uleioasă de pergament vechi. Inginerul le privea aiurit. Nu-și dădea încă bine seama despre ce e vorba, nu cunoștea pânzele, nu le întâlnise în nici un catalog, un lucru însă i se părea cert: aici se aflau piesele cele mai de seamă ale muzeului. Întinse mâinile tremurînde spre tabloul lui Goya. Un glas aspru, amenințător, țîșni pe neașteptate în spatele lui:

— Sus mâinile!

*

Arma alunecă de pe genunchiul lui Scarlat căzînd cu zgomot. Melania Lupu tresări și scoase un țipăt ușurel.

"Acum!" gîndi Ioniță Dragu încleștînd pumnii. Își simțea gîtul uscat, tîmplele îl dureau. Se ridicase pe jumătate, gata să se repeadă. O secundă, pipăi pragul acela unde intenția, dorința pătimașă luptă cu spaima. Luptă încleștată cu un adversar pervers care se agață cu ghearele, îți taie răsufarea, îți picură plumb în vine.

Căruntul se aplecă greu recuperînd pistolul fără să-și ia privirea de la bătrîni.

Profesorul se lăsă moale pe scaun, sfîrșit de puteri. I se păru că distinge un licăr de dispreț în ochii doamnei Miga și durerea i se încolăci ca un șarpe în jurul inimii.

*

Raul Ionescu se răsuci fulgerător. Dascălu, pe vine, se zguduia de rîs.

— Ți-a plăcut?

Pe buzele inginerului se înghesuiră vorbe groase. Femeia din ramă zîmbea în spatele evantaiului. Un zîmbet ciudat.

CAPITOLUL VIII

ȘANTAJ

"Zece pânze au luat! Rembrandt, Dürer, Botticelli... Băieții ăștia sînt într-adevăr prea lacomi, draga mea! Tu te vei mulțumi doar cu *Femeia* lui Goya. Ți se cuvine pe drept, și știi bine că ai acționat numai și numai din considerente de ordin estetic. Nu, n-ai fost niciodată o hrăpăreață și *dincolo* vei fi încîntată să te desparți cît mai repede de acești domni. O societate care nu te o-no-rea-ză. Hm, zece tablouri! Poți paria pe ultimul tău leu că vor ajunge să-și spargă capetele pentru ele. Esențial, fetițo, este că *Femeia cu evantai* s-a întors la tine. Încă nu-ți vine să crezi, deși n-ar trebui să faci acum pe modesta. De cîte ori te-au înșelat calculele tale? Dă-mi voie să te felicit, Melania, și să te sărut. O meriți cum nu știu s-o fi meritat

altcineva vreodată."

Își ȋtuguie buzele ȋn dosul palmei, aruncȋnd spre ceilalȋi priviri albe.

Șerbȃnicȃ Miga ȋnghiȋi ȋn sec holbȋndu-șȋ ochii bulbucȃȋ:
"Bandiȋii lucreazȃ ȋn stil mare! Rembrandt, Goya! Tablouri regeșȋ...
O avere colosalȃ! Cum poȋi sȃ scoȋi așȃ ceva peste graniȃ?"

Inginerul sorbi ultimele picȃturi din sticluȃ de rom șȋ trase cu poȋtȃ din țȋgarȃ. Oboseala ȋȋ dispȃruse șȋ ochii negri sclipeau vesel.
Se simȋtea fericit, o fericire febrilȃ, nervoasȃ, vorbea ȋncontinuu fȃcȋnd abstracȋie de bȃtrȃni.

— Am avut tot timpul impresia cȃ visez... Nababi, domnule! Sȃ fȋ vȃzut casa! Nu-mi venea sȃ cred."Ce caut aici?! Ce se ȋntȋmplȃ cu mine!? Am discutat ȋntr-adevȃr cu femeia?" ȋnȋelegi, toate astea nu-șȋ gȃseau loc ȋn viaȃa mea, nu se asortau cu nimic. Un coșmar de schizofrenic! Habar n-am dacȃ pricepi, e multȃ aiurealȃ acum ȋn capul meu...

Cȃrnul remarcȃ placid:

— Asta-i din cauzȃ cȃ n-ai fantezie. Mie mi s-a pȃrut totul foarte firesc. Eu nu visez decȋt atunci cȋnd dorm...

— E bine, e bine bȃieȋi, șopti mecanic Scarlat. S-a fȃcut 2, 30.
Sȃ ne grȃbim! ȋncercȃ sȃ se ridice: Va trebui sȃ mȃ ajutaȋi. Niciodatȃ nu mi-a fost așȃ rȃu.

Raul Ionescu ezitȃ nehotȃrȋt, apoi scoase din buzunar o cutie de metal.

— ȋntinde mȃna!

— Ce-i asta?

— Morfinȃ. Ultima fiolȃ. Rȃse amar: Mai degrabȃ țȋ-aș oferi un ochi... ȋ fȃcu iniecȋia apoi se ridicȃ: Șȋ cu asta basta! Let's go!

Scarlat ȋșȋ aprinse o țȋgarȃ.

— Imediat, sȃ-șȋ fȃcȃ efectul... Așȃ bea un butoi de whisky!

Florence ȋl privea pe Raul Ionescu cu ochi umezi. Erau ochii din tinereȋe, de un albastru adȃnc, safire mici scȃnteietoare tȃiate ȋn formȃ de migdalȃ.

"Ce copil nebun! Cum ȋȋ scapȃrȃ privirea! N-așȃ fȋ zis cȃ e morfinoman. Șȋ totușȋ... Ce poȋtȃ de viaȃȃ ȋn umerii ȃșȋtia largi, ȋn obrazul ȃsta supt, ȋn rȃsul ȃsta cu gura plȃnȃ, cu dinȋi puternici... Nu se gȃndeșȋte acum decȋt la banii lui. O sȃ-șȋ cumpere un yacht, un Cadillac, comandȃ specialȃ... O sȃ-șȋ mobileze un apartament *ȃ l'amȃricaine*, o sȃ se coleze cu cea mai costisitoare ȋntreȋinutȃ de pe Coasta de Azur sau California. Ce copil..."

— Cum te simȋȋi?

Nucu Scarlat gemu ȋnȃbușȋt.

— Mult mai bine, mulȋumesc. Sȃ-i dȃm bȃtaie!

Cȃrnul ȋșȋ curȃȃ pistolul.

— I-aș da un telefon amicului meu să-l liniștesc.
— Lasă, mai bine fă-i o surpriză. Îi expediezi o scrisoare cu un fluture albastru.
— Îi tot dai zor cu fluturii ca un prost! Lui îi trebuie niște piese de schimb la o mașină de cusut Singer, și eu să-i trimit fluturi! Ce-o fi în capul tău, nu știu...
— Are dreptate, interveni răgușit Nucu Scarlat. Se întoarce spre Raul Ionescu: Unde trebuie să aibă loc întâlnirea cu individul?
— Nu mi-a precizat.
— Știi ceva, cheamă-l aici! Ambianța e mai convingătoare.
Inginerul scoase un carnețel. Citi tare, rar, uitându-se pe furiș la bătrâni.
— "Alexandru Miga — 22. 60. 6..."
Florence tresări. Exclamă sufocată, cu mîna la gît:
— Sandi!
Șerbănică clipea nedumerit. Îl trase de mîneacă pe profesor.
— Ce? Ce spune? Ce se întîmplă? Nu înțeleg nimic!
Fără s-o vadă nimeni, Melania Lupu băgă o fondantă în gură.
"O meriți, draga mea."

*

Telefonul zbîrnîi lung, strident, sfredelind întunericul somnului. Tînărul întinse buimac mîna și aprinse lampa de pe noptieră. Se uită reflex la ceas: 2, 45.

— Alo!
— Domnul Alexandra Miga?
— Da.
— Sînteți singur?
— Da, răspunse încă aiurit. Cu cine să fiu?
Inginerul rîse.
— De obicei, bărbații tineri tară complicații matrimoniale își petrec noaptea ceva mai judicios. În sfîrșit! îmbrăcați-vă urgent! Sînteți așteptat la domiciliul părinților dumneavoastră. Vă rog să nu întîrziati.
— Li s-a întîmplat ceva?
— Deocamdată nimic, dar li s-ar putea întîmpla multe dacă nu vă grăbiți.
— E un banc idiot!
— Ca banc, ar fi într-adevăr idiot. Vă atrag atenția că de promptitudinea și discreția dumneavoastră depinde viața lor. Accentuez! Viața lor! În consecință, nu luați legătura cu nimeni și grăbiți-vă.
— Dar ce se întîmplă, pentru numele lui Dumnezeu?
Mîna îi transpirase pe receptor, își simțea spatele și ceafa ude.

— Alo! Cine ești dumneata?

— Nu părăsiți vă rog aparatul. Vocea se depărtă de microfon:
Poftiți doamnă...

Alexandra scoase nervos o țigară, încercînd s-o aprindă. Auzi glasul lui Florence, apatic, ruginit.

— Tu ești, mamă? Ce se întîmplă cu voi?

— Vino repede, dragul meu! Fă cum ți-au spus ei.

— Care ei? Sînt mai mulți? Lămurește-mă!

— Grăbește-te! răspunse fără legătură doamna Miga. Grăbește-te și nu anunța pe nimeni. Te rog din suflet! Pentru noi, pentru...

Convorbirea se întrerupse. Alexandru rămase cu receptorul în mînă privindu-l năuc.

Sări din pat și începu să se îmbrace febril.

"Ce să fac? Ce trebuie să fac?"

Luă toți banii din casă și ieși uitînd lumina aprinsă. Sub cristalul de pe noptieră, rîdea Elvis Priesley într-o cămașă roșie, sub o pălărie enormă de cowboy.

*

Florence se întoarse la locul ei ținîndu-se de masă. Căpătase dintr-o dată un mers bătrînesc, tîrșit și nesigur. Ioniță Dragu o privea cu inima zdrobită.

"Prin ce trece, Dumnezeule! Prin ce trece!"

Cîrnul se juca expert cu pistolul învîrtindu-l pe arătător. Observă indiferent:

— Ăla s-a dus întins la Miliție, ascultați-mă pe mine!

Inginerul privea pe fereastră. Declară fără să se întoarcă.

— Nu cred...

— Pariem pe tipul cu pană verde?

Ionescu rîse.

— Ne-am dat dracului! Pariem pe Rembrandt!

— N-o s-o facă, spuse încet Nucu Scarlat. Se întinsese pe o canapea. Vorbea cu ochii închiși: De altfel, ne putem prinde imediat.

— Cum? întrebă Dascălu.

— Trebuie să sosească în 10, maximum 15 minute. Oricine ia un taxi într-o astfel de împrejurare. Dacă întîrzie...

Nu-și continuă gîndul. Ioniță Dragu interveni cu glas nesigur:

— De ce trebuie să-l amestecați și pe el în povestea asta?

Cîrnul îl privi peste umăr hlizindu-se.

— Băiețelul e curios! Toată seara a pus întrebări.

Șerbănică Miga, zdrobit de admirație, își pironi ochii în obrazul profesorului.

"Nu-l știam așa de curajos. Retractă repede, meschin: S-a zaharisit, e iresponsabil..."

Melania Lupu scînci:

— A dispărut Mirciulică. Nu-mi dau seama unde poate să fie...

"N-ai nevoie de încă un scandal, draga mea! Domnul Dascălu e prea nervos și Ioniță și-a pus în cap să-l irite. Încearcă să le abatăți atenția."

Cîrnul se răsuci fulgerat.

— Mirciulică?! Care Mirciulică?! Cîți sîntem în casa asta, la urma urmelor?

— E motanul, mîrîi Scarlat. Las-o în pace!

— Nu se simte bine, spuse bătrîna și vreau să-i dau medicamentul. Agită o sticlută: I-am amestecat aspirina în lapte. Altfel n-o înghite, oricît m-aș ruga de el.

Raul Ionescu rîse. Simți privirea albastră a doamnei Miga și cîteva clipe o măsură nedumerit. Dascălu se lăsase în patra labe uitîndu-se pe sub mobile.

— Ce dracu' faci?

— Caut motanul.

— O faptă nobilă...

— Vreau să văd cum înghite medicamentul.

Inginerul fredonă încet, cu tîlc:

— Fluturaș nu mai ai aripioare...

Ochii îi licăreau, se agita, se uita mereu pe fereastră.

— Un cîntec idiot! observă cîrnul. Nu știu unde s-a ascuns ăla. Parcă era negru...

— Exact, domnule, șopti Melania Lupu. Completă ca și cum în odaie s-ar fi mai aflat vreo cincisprezece pisici: Negru și cu o expresie extrem de inteligentă.

Șerbănică o măsură curios: "Altă dobitoacă! Auzi, expresie!"

De afară se auzi un fluierat. Inginerul se repezi la geam.

— E Sandu, spuse doamna Miga, totdeauna cînd ajunge în curte fluieră.

Căruntul își crăpă ochiul și se uită la pendulă.

— Exact 14 minute.

Inginerul se desprinse de geam.

— Asta înseamnă că...

— L-am găsit! exclamă Dascălu.

Ținea motanul spînzurat de coadă ferindu-se să nu-l zgîrie. I-l întinse triumfător Melaniei Lupu.

Mirciulică urla arătîndu-și dinții albi, mărunți și cerul gurii căptușit cu purpură.

*

Scarlat rămăsese întins pe canapea. Morfina își făcuse efectul și încerca o stare de beatitudine. Se simțea ușor, imaginile deveniseră

ceva mai limpezi, glasurile se apropiiau. Raul Ionescu îi storsese trei lămâi peste două linguri de zahăr, găsise prin casă un unguent sulfamidat și-i oblojise de bine, de rău obrazul și mâna.

Tînărul Miga ținut la respect de pistolul cîrnului le arunca priviri buimace. Se așezase pe primul scaun, lângă Melania Lupu. Bătrîna îi atinse brațul zîmbindu-i tremurat.

— Ai crescut mare, Săndel.

Îl măsură printre gene: "A luat ochii de la Florence. Gura e a lui Șerbănică. Bărbia are gropiță... Pe vremea ta, draga mea, asta însemna două căsătorii. Cînd era mic, maică-sa îl purta cu bluze ca pe o fetiță, și în spielhosen. Văd și acum puișorii galbeni de pe buzunar. Erai pe plajă, la Rex cu colonelul. Cum a trecut timpul... Trebuie să împlinească 28 de ani. Florence l-a avut destul de târziu. Un tînăr drăguț și cumsecade... Nu înțeleg de ce băieții întîrzie să-i explice. Vor să-l fiarbă probabil..."

Alexandru se uită îngrijorat la doamna Miga. Își dresе glasul.

— Vreți să-mi spuneți în sfîrșit despre ce e vorba?

Cîrnul îl studia rînjind tîmp.

— Ce-au zis șmecherii de la Miliție?

Celălalt ridică din umeri, strîngîndu-și buzele.

Scarlat îi șopti inginerului;

— Explică-i cum stă chestia și terminați bîlciul mai repede.

Da... Poți să-mi dai o țigară.

Ionescu o aprinse tacticos și i-o vîrî între degete. Se așeză apoi zîmbind în fața tînărului.

— Aveți o profesiune interesantă...

— Depinde.

— Pentru noi este!

— Oricum, nu văd legătura.

Dascălu behăi, nu se știe de ce, încîntat și făcu un pas la stînga să-l vadă mai bine.

— Lucrați la Aviasan...

Doamna Miga tresări. În ochi i se aprinse o flăcăruie. Își mușcă buzele nehotărîtă. Melania Lupu o privi iute.

"Florence a sesizat, draga mea, a sesizat imediat. Nu și Ioniță, iar bietul Șerbănică se va dumiri abia săptămîna viitoare."

— Pilot, completă inginerul. De trei ani și jumătate zburați pe avioane sanitare.

— Observ că sînteți extrem de bine informat. În fond, ce doriți?

— Avem nevoie de dumneavoastră și de avionul dumneavoastră.

Șerbănică Miga întinse gîtul: "Sînt nebuni? Ce să facă cu un avion?"

Ioniță Dragu scoase o exclamație ușoară și închise gura repede.

Dascălu se amuza copios rotindu-și ochii de la unul la celălalt.

Alexandru, palid, cu figura încremenită, șopti:

— Nu înțeleg...

— Sîntem șapte inși în această încăpere. Ne veți scoate din țară. Tînărul sări în picioare.

— Absurd!

Dascălu îndreptă arma spre el.

— Stai jos, tăticle!

— Absurd! repetă agitat Alexandru.

Inginerul clătină din cap.

— Chestiunea se prezintă astfel, domnule Miga: În situația în care refuzați, ori vă trece prin cap ideea nefericită de a informa autoritățile, părinții dumneavoastră...

Lăsă fraza în aer privindu-l fix. Alexandru se interesă cu o voce goală, dogită:

— Ce se întîmplă cu părinții mei?

— Pac! Pac! Pac! Pac! făcu Dascălu tăvălindu-se de rîs.

— Țin să vă avertizez că nu glumesc. Deschise ușa dormitorului, arătîndu-i cadavrul șoferului: Individul a încercat să ne tragă în piept...

Doamna Miga izbucni în plîns. Scarlat îl privea printre gene: "Nefericitul are ghinion. Dormea liniștit în patul lui și dintr-o dată... Ce aiureală!"

— Șantaj deci?

— Îhî! O chestie extrem de simplă. Urmează să decideți.

— Nu puteți să-mi cereți asta!

— Am făcut-o, dragul meu, e inutilă orice discuție. Știu ce se petrece acum în sufletul dumitale. Renunțase brusc la pronumele de reverență. Surîdea și vorbea cu o voce neașteptat de caldă: Îți faci scrupule, conștiința clocotește, cuvinte mari, incendiare, îți ard creierii: datorie, trădare etc. Oricum va trebui să treci peste ele. De ce nu vrei să te menajezi?

Alexandrii își aprinse crispat o țigară. Repetă buimac încercînd parcă să înțeleagă.

— Oricum va trebui să trec...

— Evident. Speri să ne convingi cu argumente? Avem nevoie de dumneata și nu ți-o ascundem. Merg mai departe cu sinceritatea și am să-ți mărturisesc că ne aflăm într-o situație extremă.

— Asta am înțeles-o singur.

Ionescu rîse.

— Cu atît mai mult ai să înțelegi că nu încap tîrguieli. Mai lași dumneata, mai lăsăm noi... Avem în schimb un atu puternic! Dispunem de viața bătrînilor. Nu e tocmai fair-play, dar împrejurările excepționale ne obligă la un joc mai puțin elegant.

— O ticăloșie!

— În locul dumitale aş gândi exact la fel.

Raul Ionescu oftă. Bătea darabana pe marginea mesei privindu-l lung.

— O să ți se pară cinic probabil, dar rahatul în care sîntem nitrați pînă în gît nu ne îngăduie să fim milostivi.

Florence reuși să articuleze printre suspine:

— Să nu te gîndești la noi, Sandi, sîntem bătrîni. Tu...

— Cred totuși că exagerezi, reluă Raul Ionescu. La urma urmelor, ajungi în străinătate împreună cu familia. Un pilot nu moare de foame nicăieri.

Cîrnul interveni generos. Părea emoționat.

— Dacă vrea, îl iau în combinația mea. Chestia e să-i placă fluturii. Întrebă timid: Îți plac fluturii, Sandi?

Melania Lupu îi privea cu coada ochiului.

"Trebuie să accepte, draga mea. Sandi o adoră pe Florence. Și lui Șerbănică îi e extrem de devotat. Nu va suporta niciodată să-i piardă. Bietul băiat... Cînd a împlinit 10 ani, i-ai făcut cadou un cal de lemn. S-a ridicat pe vîrfurile picioarelor și ți-a încolăcit brațele după gît: «Mulțumesc, tanti Melania... » În realitate, ideea domnului Ionescu nu e rea. Ajunși toți în străinătate... Desigur, nu i-ai lăsa de izbeliște. Ar fi contrar principiilor tale."

— Dacă problemele de conștiință îți tulbură somnul, spuse încet Ionescu, nimeni nu te va împiedica să te întorci împreună cu familia. Autoritățile vor înțelege că nu puteai proceda altfel.

Alexandru stinse țigara apăsînd mult mucul în scrumieră. Își ridică ochii clipind des, încercînd să alunge usturimea.

— Ceea ce-mi cereți este imposibil. Sînt de acord, mă aflu la dispoziția dumneavoastră, nu-mi voi asasina părinții, cu toate acestea...

— Cu toate acestea? Tînărul rîse amar.

— Dumneata îți închipui că pot să fac tot ce-mi trăsnește prin minte numai pentru că sînt pilot? Ai impresia că dacă îmi cășunează duminica viitoare să plec în excursie de plăcere cu avionul n-am decît să-l scot din hangar și să-mi poftesc familia? Presupun că la chestiile astea n-ați avut timp să vă gîndiți.

— Esențial este acordul dumitale. Amănuntele le punem la punct ulterior.

— Aveți acordul meu. Și?

Inginerul îl privi țintă.

— Îți atrag încă o dată atenția că în jocul ăsta nu încap șmecherii. În clipa în care ne trădezi, nu mai avem ce pierde. Dacă-ți faci cumva socoteală că plecînd de aici te duci întins la Miliție în speranța că or să găsească ăia o formulă să ieși din încurcătură, poți

fi sigur că vei asista la patru înmormântări!

Făcu un gest circular spre bătrâni. Alexandru înghiți în sec. Întâlni ochii speriați ai lui Șerbănică. Desluși în ei o implorare mută, disperată. Avea fruntea roșie și în mod ciudat obrajii rămăseseră palizi. Ioniță Dragu, complet stors, părea de cârpă. Privea fix într-un singur punct, neîndrăznind să se uite la Florence.

Pilotul întrebă gîțuit fără să-și ridice ochii:

— Cum trebuie să procedez?

Inginerul îi azvîrli o privire iute, subțire. Încerca parcă să-l cîntărească, îl evalua ca un geambaș la un târg de vite.

Alexandru Miga cu obrazul crispat, strîmbat parcă de-o greață fizică, repetă întrebarea:

— Cum trebuie să procedez?

CAPITOLUL IX ÎN ALERTĂ

Pe birou se aflau două gume, un etu complet de Carioca și-o carte cu coperte liliachii. În scrumiera ieftină ardea o țigară din care maiorul Cristescu trăsese o singură dată. Din cînd în cînd se auzea sfîrșitul hîrtiei.

"Virginia roșii, gîndi abstract tînărul Miga. Cum naiba le suportă? O țigară iute, de femei..."

— V-au urmărit?

Alexandru tresări.

— Nu, nu cred... Am fost foarte atent. Știam la ce mă expun. De fapt, la ce îi expun pe ai mei.

— O poveste fantastică! Aveți idee care poate fi miza?

— Habar n-am. Tot ce știu e că vor să-i scot peste graniță.

— Am înțeles... Deși realmente nu văd cum. Nu este avionul dumneavoastră.

Tînărul îl întrerupse nerăbdător. Avea expresia rățăcită.

— S-au gîndit ei la toate. Singura mea obligație e să aranjez astfel lucrurile încît să fiu mîine dimineată de serviciu. Spuneau că dispeceratul mă va trimite urgent la Stîlpi, o localitate lîngă Craiova. Voi ateriza într-un zăvoi, la 8 kilometri de comună.

— O alarmă falsă...

— Bănuiesc.

Își șterse mîinile asudate plimbîndu-le discret în lungul pantalonilor. Ținea spinarea încordată și clipea des, fără să-și ia ochii congestionăți de la maior.

— Liniștiți-vă, spuse blînd Cristescu.

Pilotul respira greu. Izbucni:

— Mi-e frică! În viața mea n-am fost atît de înspăimîntat! Unul

dintre ei e nebun. Nu glumesc, vreau să spun, nu exagerez.
Reacționează ca un dement, râde, urlă, e duios, n-are nici un fel de control.

— Nu mi-ați spus cine sînt invitații părinților dumneavoastră.

— Doi prieteni vechi. Îi știu de cînd eram copil, într-un fel fac parte din familie. Profesorul Ioniță Dragu și doamna Melania Lupu.

Cristescu tresări puternic. Întrebă încă o dată:

— Cine?!

Alexandru, surprins, se bîlbîi:

— Profesorul Ioniță Dragu și doamna Melania Lupu. Niște oameni extrem de cumsecade. Cel puțin tanti Melania... Surîse palid. M-am obișnuit să-i spun așa de cînd eram puști. O femeie încîntătoare.

— Cum vi s-a părut că privește incidentul?

— Era total distrusă. Ca și ceilalți... A avut totdeauna o viață liniștită, ferită de emoții. Îi place liniștea. Mi-aduc aminte că am rugat-o odată să mă ducă la circ. Aveam vreo 11 ani. A fost singura dorință pe care mi-a refuzat-o de cînd mă știu: "Nu suport, Săndel... Stau tot timpul cu sufletul la gură... Nu sînt amatoare de senzații tari..."

Maiorul surîdea alb.

— O femeie sensibilă...

— Extrem de sensibilă, întări pilotul. Zîmbi jenat: O să vă închipuiți probabil că sînt sentimental.

— Nu-i o crimă:

— Am considerat-o totdeauna ca pe o soră a mamei. O soră neajutorată, șubredă. Inima, știți... Mi-e teamă că nu va rezista.

Maiorul îl privi lung încercînd să nu zîmbească. Rosti absent:

— Strada Aristide Condurache, deci...

— Da, o vilă mică, vopsită în galben... În cartier i se spune Căsuța cu zorele. De la Grădina Icoanei o luați la stînga și...

Cristescu clătina din cap pe gînduri. Privirea îi căzu întîmplător pe ceasul pilotului: 4. Se crispă brusc:

— Ce-ați spus?

— V-am oferit un punct de reper. Imobilul se află chiar vizavi de Muzeul Chiusbaian. O distanță de 30-40 de metri cel mult.

Maiorul se agăță de brațele fotoliului. Simțea că amețește.

"Muzeul Chiusbaian... Acolo au expus *Femeia cu evantai!*"

Revăzu surîsul din spatele dantelelor albe apoi un altul, ofilit, dar încă fermecător: surîsul Melaniei Lupu.

*

Inginerul își privi ceasul: 4.

Se simți dintr-o dată neliniștit, o neliniște de esență specială,

fizică. Avea impresia că se sufocă, voia cer deasupra și nu tavanul cu lustră scînteietoare din care picurau stropi de cristal, nu mai suporta figurile livide ale bătrînilor, maimuța spînzurată în mijlocul odăii, fără un ochi, cadavrul de alături, chipul tumefiat al căruntului.

— Ce ai? întrebă Scarlat încercînd să-și îndrepte trupul între pernele canapelei. Pari agitat.

— Trebuie să plecăm!

— E prea devreme. Abia 4.

— N-are importanță.

Dascălu își smulgea fire din sprîncene pe care le privea în dreptul luminii fix, pînă i se încrucișau ochii. Intervenii placid, fără să întrerupă operația:

— Ce-ți veni? Stăm destul de bine.

Căruntul își umezi buzele.

— De ce vrei să plecăm?

— Nu știi! Dar trebuie! Știi că trebuie!

— Nervii...

Ionescu își aținti privirea pe fața desfigurată a căruntului:

— Crezi că ți-ar veni foarte greu?

— Pe mine nu mai puteți miza, băieți! Sigur, dacă e neapărată nevoie...

— Sîntem în primejdie. Am impresia că din clipă în clipă o să-mi cadă o cărămidă în cap. O văd cum se apropie. N-am simțit niciodată ceva asemănător și sînt convins că nu mă înșel.

Cîrnul îl măsură surprins. Rămase cîteva momente nemișcat, atent parcă să înregistreze ceva. Își strîmbă buzele dezamăgit.

— Eu nu simt nimic. Sînt un tip normal.

— Știi... Scarlat zîmbi doar cu jumătate de obraz. Se adresă inginerului: Să fi turnat ăla?

— Nu-i exclus.

Doamna Miga rosti încet:

— Vă înșelați... Fiul meu n-o să mă... N-o să ne sacrifice niciodată.

"Asta-i și părerea ta, fetiço, gîndi Melania Lupu. De fapt ai scontat pe acest amănunt. Ți-am spus-o și ți-o repet! Sandi își adoră părinții și chiar pentru tine are multă afecțiune. Deși presimțirea domnului Ionescu e în-gri-jo-ră-toa-re. Și pe tine, draga mea, te avertizează uneori instinctul."

Ioniță dădu din cap. Sensul era ambiguu: "Nimic nu-i imposibil sau poate Florence are dreptate. Sandi n-o să-i sacrifice".

— De ce să nu fim prudenți? Inginerul se așeză lîngă Nucu Scarlat șoptind precipitat: Dacă tipul s-a dus la Miliție, într-un sfert de oră sîntem înconjurați, prinși în capcană ca niște șobolani.

— Îi avem peăștia!

— Ei și? Interesul nostru e să ne salvăm pielea, nu să-i lichidăm pe ei.

— Nu înțeleg de ce te impacientezi acum, așa dintr-o dată, oftă căruntul. În fond, ăsta era planul inițial. Am avut timp să ne gândim și să ne răzgândim, să-l sucim pe toate părțile și ai fost de acord. Mă rog, presupun că ai fost de acord. I-ai ridicat obiecția individei?

Inginerul își trecu degetele greblă prin păr.

— Nu! Atunci, la rece, totul mi s-a părut bine chibzuit. Relația mamă-fiu-tată ce vrei tu am considerat-o suficientă. Acum însă văd... Își scutură capul: Nu, nu văd... Simt altfel și de obicei nu mă înșală presimțirile.

— Ești obosit și înfierbântat. Nimeni nu poate fi acum lucid, perfect lucid... Și-apoi unde să te duci? Sînt cîteva ore bune de așteptat.

— Oriunde! Numai să scăpăm din cursa asta.

— Nu fi copil! spuse Scarlat. Ridică-mi puțin perna... Așa, mi-a înțepenit ceafa. Dacă băiatul a avertizat Miliția, nu mai e nimic de făcut. Gîndește-te o clipă! Vin și găsesc cuibul gol. Un renghi frumușel și atît. Cunosc următoarea etapă a itinerarului. Întîlnirea cu pilotul la Stîlpi. Ne așteaptă acolo. Ce-ai cîștigat? O plimbare cu mașina?

— Atunci?

— Nu ne rămîne decît să sperăm că individul și-a văzut de treabă. Adăugă după o pauză privindu-l în ochi: Cred că neliniștea ta e de altă natură. Nu trebuia să-mi dai ultima fiolă...

Melania Lupu închise ochii.

"S-ar putea ca domnul Ionescu să aibă totuși dreptate. Ce spune celălalt e logic, dar incomplet. Știu planul tău, draga mea, dar un bun strateg se orientează pe picior, în funcție de cir-cum-stan-țe. Îmi dau seama la ce te gîndești. Este posibil ca cei din muzeu să fi constatat furtul tablourilor. Lipsesc prea multe pentru ca și cel mai neavizat paznic într-un rond întîmplător să nu observe. Ia să vedem care ar fi consecințele directe ale acestei situații..."

Bătrîna duse mîinile sub masă și începu să enumere pe degete:

"Desigur, draga mea, că întîi și întîi va alarma Miliția care, — doi — se va deplasa de urgență la fața locului. Trei — nu va exista un singur centimetru pătrat în tot cartierul care să nu roiască de milițiști, ceea ce — patru — e departe de a te avantaja, dat fiind că mîine dimineată părăsind locuința veți alcătui un grup, cum să-ți spun fetițo, mult prea pi-to-resc pentru a nu atrage atenția. Dar — cinci — mai ales cinci, vor descoperi tunelul subteran. Nu vor avea decît s-o ia de-a bușilea pentru a ajunge de la muzeu aici. Închipuiește-ți surpriza domnului maior Cristescu!"

Curmă brusc firul gîndurilor atingînd superstițioasă lemnul. Își

țuguie buzele bosumflată.

"De ce tocmai el, draga mea? De unde ideile astea? Nu-ți dai seama? Ar fi suficient să audă numele tău ca să-și imagineze cine știe ce bazaconie. Nu-ți îngădui sub nici o formă să cobești și află că m-am supărat pe tine."

Inginerul repetă cu ochii în gol:

— Degeaba! Trebuie să plecăm. Simt! Degeaba... Orice-ai spune!

"Și tu simți la fel, draga mea. Propun să ne supărăm mai târziu, fiindcă acum ești o-bli-ga-tă să născocești ceva pentru a-l ajuta pe domnul Ionescu. Cu cât veți pleca mai repede de aici, cu atât va fi mai bine."

Inginerul îi întâlnește privirea fixă, palidă, apoi lasă ochii să-i alunece în altă parte.

*

La 4, 30 apărură locotenentul Azimioară. Se răsesse în grabă și pe bărbie îi rămăsese un punct negru, ca o musculiță. Îți venea să întinzi mâna și s-o alungi.

Maiorul Cristescu vorbea la telefon. Îi făcu semn să ia loc. Întrerupse legătura și se uită la locotenent lung, fără expresie, declarând uscat:

— *Femeia cu evantai* a fost furată.

— Din momentul în care tânărul Miga mi-a pomenit numele invitaților am intrat la idei. Bătrîna a devenit pentru mine o obsesie de vreme ce nu mă mai pot ocupa de o dandana fără să presupun spontan că la ea duce capul liniei. Când pilotul mi-a comunicat că Muzeul Chiusbaian se află vizavi de Căsuța cu zorele...

Cristescu făcu o spirală în aer fluierînd ușor. Azimioară își holbă ochii mici.

— E uluitoare! Parcă totuși nu-mi vine să cred...

Maiorul își săltă obosit umerii.

— Muzeul mi-a confirmat adineauri cele mai sumbre ipoteze. Numai că de astă dată pretențiile i-au sporit. Paznicul a descoperit că lipsesc zece tablouri. Bineînțeles, "comorile": Fragonard, Dürer, Monet, și, desigur *Vînătorul* și *Femeia cu evantai*.

Azimioară își strânse sceptic buzele.

— Furtul mi se pare de prea mare anvergură ca să fie opera Melaniei Lupu. Acționează altfel, în sfîrșit, așa o văd, mai ocult, fără complici, mai... dosnic.

Cristescu surîse amar.

— Nu ți se pare destul de dosnică pătrunderea într-un muzeu prin canalul colector? Începu să se plimbe agitat: Are idei, domnule, înțelegi? Mă înnebunește cu ideile! Când i-am spus că Doru Matei s-

a înzdrăvenit, a intrat în panică. Mă rog, e un fel de a vorbi. Individu nu și-ar pierde cumpătul nici în fața unui regiment de marșieni. Hm, cred că exultă, se topește de plăcere la gândul că ne joacă o festă superbă. Ține minte ce-ți spun! Ajunsă în străinătate, o să-mi trimită toată viața felicitări duioase de Paști și Crăciun.

— Încă n-a ajuns, observă moale locotenentul. Mă surprinde chestia cu cadavrul din dormitor. Crima nu se înscrie printre metodele ei de lucru.

— Altcineva l-a omorât. Sînt convins de altfel că prietena noastră, doamna Melania Lupu, și-a ales rolul victimei inocente. Pilotul mi-a spus că abia respiră, îi era chiar teamă de un atac... Ce să mai discutăm, e machiavelică, domnule!

Își desprinsese din mers pardesiul și pălăria. Fularul îi atârna afară din buzunar.

— Hai să vedem Căsuța cu zorele.

— Ce facem cu șantajul?

— Habar n-am! Aș vrea să-l cunosc pe ăla în stare să-mi dea o idee.

Azimioară își coborî privirea. Nu-l văzuse niciodată atît de iritat. Și limbajul îl surprindea.

— Mai plouă?

— Plouă.

Pe scări maiorul continuă agitat:

— Cel mai mare ghinion pe care poate să-l aibă un anchetator în viața lui e să dea de-o nebună ca asta! Culmea, tocmai pe mine m-a pocnit!

Trînti nervos portiera și se adresă șoferului:

— Muzeul Chiusbaian.

Tăcu multă vreme privind stropii de apă care se lăteau pe parbriz apoi se răsuci spre Azimioară și declară mocnit, îndesat, pe tonul unei sentințe fără drept de apel:

— Femeia asta o să mă bage în spital! Ascultă ce-ți spun!

*

— Parcă umblă cineva prin curte, șopti Ioniță Dragu.

Florence clătină capul și răspunse neașteptat de tare:

— Ți s-a părut. E vîntul. Cu tapițerul am aranjat să vină la 6. E abia 5.

Melania Lupu îi aruncă o privire ascuțită. Se interesă melodios, picată din lună:

— Ai de gând să renovezi, Florence?

— S-a stricat somiera. Acum...

Ridică obosită din umeri.

— Ar trebui să contramandezi.

— Cum? N-are telefon.

Dascălu behăi încântat:

— Mai pică unul în plasă! Să vezi drăcie că nu încăpem în avion.

Melania Lupu își flutură pleoapele: "Bine că și-a adus aminte de tapițer. Se vor hotărî în sfârșit s-o șteargă".

Își întrerupse gândul atentă la inginer care argumenta înfierbîntat:

— Poftim! Cu ăsta ce mai faci?! Individul e în stare să trezească tot cartierul. L-au chemat oamenii să le facă treabă și dă cu nasul de ușa închisă. Nu, băieți, eu v-am salutat! Ne întâlnim dimineață la iarbă verde. Am impresia că dacă mai rămîn cinci minute explodez!

— Împreună am venit, împreună plecăm, spuse abia auzit Scarlat.

— Atunci faceți-vă bagajele! Repet, nimic nu mă mai poate reține aici.

Căruntul își mișcă privirea spre Dascălu. Întrebă în doi peri:

— Tu ce spui?

— Mi-e egal.

Scarlat rămase un timp pe gânduri. Se uitau toți la el.

Bătrînii livizi, prea storși ca să mai reacționeze, Dascălu amuzat, indiferent în fond și iresponsabil, inginerul nerăbdător, numai nervi, încordat la maxim.

Șopti într-un târziu.

— Bine, o ștergem.

*

— De ce ocolești? întrebă Cristescu.

Șoferul arată spre dreapta o pancartă așezată în mijlocul străzii.

— Bagă gaze și tot bulevardul e desfundat. Azimioară remarcă filozofic:

— Nu mai contează cîteva minute acum.

— Probabil ai dreptate, dar nu mai am răbdare. Cînd Melania se află undeva poți să te aștepti la toate surprizele. Te asigur c-o să dăm de niște chestii care o să ne lase cu gura căscată. N-am cu destulă fantezie ca să-mi închipui jumătate din tot ce-i trece ci prin minte.

*

Bătrînii așteptau îmbrăcați. Ioniță Dragu își încheia nasturii paltonului demodat cu guler de vidră îngălbenită, fără să scoată un cuvînt. Șerbănică își plimba ochii bulbucați luîndu-și parcă pentru totdeauna rămas-bun de la pereții plini de tablouri cu flori mici. Florence, înfășurată într-o haină de astrahan, cîndva superbă, și cu

pălăria în cap, privea în gol, ignorându-i pe ceilalți. Șerbănică îi atinse mîneca.

— De ce-ai luat blana? Dacă n-o menajezi...

— Așa am avut chef! M-am săturat s-o țin în dulap și să umblu în gioarse!

Își fixă mai bine poșeta umflată sub braț.

Melania Lupu încruntă sprîncenele.

"Cu ce Dumnezeu o fi umplut-o, draga mea? E grozav de ciudată azi Florence, orice-ai spune. Cred totuși că știi ce se întîmplă cu ea, dar ți-ai închipuit că de la o anumită vîrstă intervine re-semna-rea. Îngropi în adîncul sufletului visele frumoase, castelele de frișcă — ești incapabilă, fetițo, să nu te gîndești la dulciuri — și începi să te mulțumești cu tocana cotidiană. Bănuiesc că și pentru Florence constituie o surpriză ceea ce simte. Viața alături de Șerbănică a fost un calvar. Gîndește-te doar la temperamentul ei! Era cea mai veselă fată din cîte ai cunoscut vreodată, de-a dreptul încîntătoare. Din păcate, Periețenii scăpătaseră și au fost fericiți cînd Șerbănică i-a cerut mîna. Un mariaj nesperat. Iar acum... Florence își închipuie că domnul Ionescu e bărbatul pe care și l-a dorit toată viața, și-i pare rău că l-a întîlnit prea tîrziu. Știi cum sînt fetele! Se îndrăgostesc pe la 14-15 ani de cîte o imagine, și după aceea încep s-o caute. Parcă tu nu l-ai adorat pe tînărul Werther, iar Lupu, Dumnezeule mare, nu i-a semănat deloc, așa cum nu seamănă Șerbănică cu inginerul. Desigur, nu te așteptai la o reacție atît de violentă dar, ținînd seama de firea lui Florence, nu știu dacă trebuie să fii chiar atît de surprinsă."

Din geanta mare, Mirciulică scosese capul și coada. Scarlat și inginerul sușoteau.

— S-a brodit bine chestia cu getaxul, observă Ionescu. Urci tu și babalîcii. O să conducă cretinul. Eu opresc o mașină și aduc cucoanele.

— Să nu-ți faci vreo figură.

— Vezi-ți de treabă! Unde zici că stai?

— Intrarea Domnița Anastasia 1B. O casă roșie cu ferestre înalte franțuzești.

— Perfect. Cum te simți?

Nucu Scarlat rînji descoperindu-și o parte din dinți.

— Cred că frica mă mai ține pe picioare. Încolo...

Cîrnul își strecură capul pe ușa. Rîdea bine dispus încrețindu-și mult nasul.

— Mașina e la scară. Cu cîntec înainte, marș!

Șerbănică vru să stingă lumina. Ingerul îl împinse ușurel înainte: "Lasă-i să-și imagineze că sîntem înăuntru. Îmi pun gîtul că nu trec zece minute și casa va fi înconjurată".

Stropi mărunți udau obrajii palizi ai Melaniei Lupu. Își aduse brusc aminte de ceva și ridică poșeta.

— Bagă capul înăuntru, Mirciulică, vrei să răcești iar?

*

Mașina se angajă pe o stradă largă cu două șiruri de castani. În spatele lor strălucea câte un acoperiș ud, în curți arbuștii înfășurați în ziare și plastic ca niște momîi așteptau zilele cu soare de la sfîrșitul lui martie ori începutul lui aprilie.

— Prima la dreapta Aristide Condurache, spuse Cristescu și Azimioară zîmbi din nou.

Șoferul cunoștea Capitala, palmă cu palmă. Pe vremuri, taică-său ținuse birjă. Un uriaș îmbrăcat în catifea pe care-l știau toți cheflirii. Se purta cu floare la ureche și bea cu țigăncile pînă cădea sub masă.

La capătul străzii se încrucișară cu două taxiuri burdușite.

— Vin de la vreo petrecere, mormăi locotenentul.

Nici unul nu distinsese, lipit de geam, chipul mic al Melaniei Lupu. Înregistrară doar o pată albă, ceva nedeslușit ca un filfîit de aripi, ca o adiere, un obraz șters și anonim dispărînd în dimineța bucureșteană.

*

Prin storul lăsat se strecura o ață gălbuie de lumină. Maiorul și Azimioară înconjurară curtea vilei fără să sesizeze ceva deosebit. Lăsară cîțiva oameni de pază și se întoarseră la muzeu.

— Totuși tipul are dreptate, mormăi locotenentul.

Cristescu clipi absent.

— Care tip?

— Directorul! De unde știau că există o cameră secretă? Ani de zile a stat închisă, nici măcar funcționarii nu auziseră de ea. Logic...

— Nu-mi vorbi de logică, dragul meu! Tot ce face femeia asta se enfîșează și se contraenfîșează de logică. Caută un raționament isteric, absurd, sfidînd orice bun-simț și atunci poate o să înțelegem câte ceva. De unde știa? A visat, i-a ghicit cineva în cafea sau poate că ea a inventat camera. Pe măgădăii ăia i-a dresat formidabil, nu-i ies din cuvînt, de vreme ce nu au comis încă nici o greșeală.

În biroul directorului îi așteptau tînărul Miga și două cafele. Pilotul sări în picioare.

— Ce s-a întîmplat?

— Liniștiți-vă, nu s-a întîmplat nimic. Avem nevoie de dumneavoastră.

Cristescu duse ceașca la gură și sorbi cîteva înghițituri.

— Vreau în primul rînd să mă conving că cei trei împreună cu ostaticii se mai află în casă. Dați-le un telefon sub un pretext oarecare. O informație suplimentară, asupra locului de întîlnire, să zicem...

— Credeți că răspund?

— Deocamdată încercați. Vom vedea după aceea ce ne rămîne de făcut.

Intră directorul, un bărbat uscățiv, cu nas coroiat și părul adus peste chelie, îmbrăcat în cenușiu închis. Exclamă aiurit:

— Ce poveste, domnule! Au operat ca niște gangsteri. Parol, ca niște gangsteri!

Cuvîntul îi plăcea grozav și-l repetă încă o dată.

— Extraordinar, îngîină locotenentul de circumstanță.

— Nu-i așa? Cui i-ar fi trecut prin minte să folosească canalul colector?! Iar pierderile, ce să vă spun, sînt ireparabile! Mi-aduc aminte de-o istorie asemănătoare prin '35 sau '36...

Alexandru lăsă receptorul. Avea o mină înspăimîntată.

— Nu răspund.

— Hm, făcu maiorul, nu mă miră...

— M-aș duce pînă acolo. Mă știu după fluierat.

— Da, da... Duceți-vă, mormăi Cristescu.

Pilotul o zbughi pe ușă. Ascultară pașii care alergau în curte împrăștiind apa din băltoace. Apoi zvonul streșinilor acoperi totul într-un susur neîntreput.

Azimioară se uită la maior și se înfioră. Un cap de ceară cu ochi goi fără expresie.

*

Se strecuraseră în locuință fără să-i vadă nimeni. Vecinii căruntului, o familie de medici, erau plecați pentru doi ani în Iran. Pășeau totuși în vîrful picioarelor. Scarlat cu degetul la buze solicita liniște. Alcătuiau un grup bizar: bătrînii speriați, cu hainele trîntite alandala, tinerii murdari, aproape în zdrențe, febrili, mereu atenți. Ochii le luceau în întuneric ca la pisici. Se mișcau precipitat cu o grație sălbatică.

Nucu Scarlat avea fața asudată din cauza efortului. Își dădu drumul pe un divan scund, acoperit cu o cergă miștoasă, galbenă.

— Dă-mi ceva de băut, gîfii. Ceva tare! Caută în frigider. Dacă ai găsi nitroglicerina ar fi perfect...

Bătrînii rămăseseră lîngă ușă stingheri.

— Nu mi-aș fi închipuit, continuă Scarlat zîmbind, că-mi va veni rîndul atît de repede să fiu gazdă. Ajutați, vă rog, doamnele să se dezbrace și luați loc.

Arată cîteva x-uri cu perne de piele, risipite în jurul unei măsuțe

lungi cu un sfeșnic de cristal și o scrumieră de argint. Melania Lupu își plimbă ochii discret prin odaie. Se uită la marina uriașă — mult violet, alb și albastru-cobalt — de-o stridentă agreabilă, acidulată ca un pahar de șampanie foarte sec, apoi la fotografia așezată pe bar lângă un pur sînge englezesc de abanos. O femeie brună, foarte zveltă, cu bucle paj și un obraz mic triumfiular contempla cu atenție concentrată ceva ascuns altor priviri. Ceva care nu intra în cadrul imaginii și care nu se aflase probabil acum 25 sau 30 de ani nici în atelierul fotografului.

Melania Lupu simți, cu o strîngere de inimă, că femeia nu mai există — un sentiment cert, deși inexplicabil. Chipul acela n-avea nimic dramatic, nimic care să sugereze că buclele n-au ajuns coc sur, că n-ar fi putut ajunge niciodată, că peste privirea neagră nu s-a așternut aburul tulbure, nesigur al quinquagenarilor.

"Trebuie să fie prima lui soție, draga mea. A fost o femeie frumoasă. Locuința însă, hai, recunoaște, te surprinde. Te așteptai să găsești aici nichel, mochetă roșie și ororile acelea de la fondul plastic, și cînd colo dai peste un interior destul de rafinat. Asta înseamnă că perspicacitatea ta lasă uneori de dorit și sînt obligată să-ți dau o notă proastă. Cel mult minus trei! Aveam de gînd să-ți ofer o bomboană, uite, era pregătită, dar nimic nu mă va convinge că o și meriți!"

Înghiți în sec și lăsă paltonul să-i alunece de pe umeri. Inginerul umplu șapte pahare cu rom cubanez. Dascălu îl mirosi și-l dădu peste cap.

— Nu știu cum dracu' vă place chestia asta! Eu prefer lichiorul de portocale.

— Văd aici ananas, vrei?

Șerbănică Miga se uita pe furiș la ceilalți. Întinse mîna nesigur spre paharul oferit de inginer și zîmbi jalnic, scuzîndu-se.

— Mi-e frig. Oboseala...

Nevastă-sa îl privi uscat: "Poate face o apoplexie. N-are voie să bea alcool".

Simțea că nu-i mai pasă, sau nu-i păsase niciodată cu adevărat, cum nu-i mai păsa de ceea ce lăsase acasă. Avea sentimentul că nu se va mai întoarce niciodată acolo, că încheiase un capitol îngrozitor de lung, se gîndea înfrigurată că era pentru prima oară după foarte mulți ani cînd nu știa ce se va întîmpla mîine, săptămîna viitoare.

"Parcă sînt la cinema, sau citesc o carte captivantă și am uitat tot, nu-l mai simt pe Șerbănică alături, în pat, nu-i mai aud respirația, frazele întretăiate de coșmar. Sînt din nou liberă, tînără... Firește, e o minciună, am 60 de ani aici și voi avea tot atîția oriunde în altă parte, dar vreau să mă mistific. Îngăduie-mi, Doamne, să mă mistific! Nu doresc să fiu lucidă! Nu mi-ar servi la nimic."

Șerbănică se apropie de profesor.

— Ce crezi c-o să facă Sandi? Ce crezi?

Răsuflarea neplăcută îi atinse obrazul și Ioniță Dragu se dădu imperceptibil înapoi.

— Un singur lucru. Adăugă și mai încet: Și sînt convins că l-a făcut.

Miga clipi nedumerit.

— Adică?

— A avertizat Miliția.

— O... prostie! Șerbănică Miga se congestionase brusc pînă în albul ochilor: Un act iresponsabil! Ne masacrează ăștia!

Profesoral ridică din umeri apoi rămase țeapăn. Florence agasată de privirile lungi, goale, îi întorsese spatele.

— La ce oră plecăm? se interesă Nucu Scarlat. Mai toarnă-mi puțin...

— La 7. Încearcă să dormi măcar un ceas.

— Eu mă plictisesc, spuse Dascălu. Se plimba fără rost prin cameră, căutînd parcă o idee: Aș face o baie.

— Fă, rîse inginerul dînd la o parte măștile din fața barului. Astea ce naiba le-ai mai cărat încoace?

— Nu sînt ale noastre? De ce să le las?

— Mă rog... Să-ți pregătesc cada?

— Cada! Am poftă să înot! Se azvîrli pe un fotoliu cu picioarele repezite înainte: Ți-am spus că mor de plictiseală... Povestește ceva!

Inginerul rînji.

— Uite, flăcăule, n-aș vrea să te dezamăgesc, dar, spre deosebire de alții, mie cercul de astă-noapte mi-a cam epuizat resursele. Și ce mi-a rămas păstrez pentru zile negre. N-am nimic împotriva însă să te ascult pe tine.

Se așază călare pe un scaun cu paharul în mînă. Scarlat închise ochii.

— Ai dreptate. O să mă culc totuși.

Cîrnul îi măsură sîcîit pe bătrîni.

— Hai, spuneți ceva!

— Lasă-i în pace. Ți-au făcut program artistic, ce mai vrei de la ei?

— Îneebunesc! Nu pot să stau să mă uit așa la tine șapte ceasuri. Sînt un tip activ!

— Descoase-ți pantalonii și coase-i la loc. O să te liniștească!

— Ești tîmpit! Vreau o poveste!

— Aș încerca eu, interveni timid Melania Lupu. Știu foarte multe povești pe care i le spun lui Mirciulică. Nu văd de ce nu i-ar plăcea și dumnealui una din ele.

Dascălu bătu din palme. Alunecă de pe fotoliu și se așază

turcește în fața bătrânei. Melania ridică motanul în poală.

Obrazul i se limpezi dintr-o dată. Ochiul îi alunecă peste creștetul cîrnului. Povestea în șoaptă, făcînd abstracție de Ioniță, de Florence și de Șerbănică care o ascultau cu fețe livide, de strigoi.

— "... o grădină minunată cu copaci și flori și fructe de aur. Și păsări cu ciocul de mărgean, cu ochi verzi de smarald și aripile bătute în nestemate, și fluturi albaștri...

— Și fluturi albaștri... suflă fermecat Dascălu.

Inginerul își făcu semnul crucii: "Dacă aș fi citit undeva chestia asta, n-aș fi crezut-o în ruptul capului. Un muzeu spart, canalul, noaptea de coșmar, pistoale, sînge, un motan cult, bătrînii, noi și o poveste cu ciori și pitpalaci de aur... Unde-i logica? Sînt nebun? Ce se întîmplă?"

Rîse multă vreme, îndesat pînă simți că i se face rău.

"Criza! Dacă nu fac rost urgent de morfină, partida e pierdută!"

CAPITOLUL X

O SINUCIDERE ROMANTICĂ

Lampa încovoiată cu o căciulă de tablă verde și gît inelat lumina masa și mîinile lui Cristescu. Trapul rezemat de spătar se ascundea în întuneric. Privind degetele lungi, nervoase de chirurg sau de cartofoi, Azimioară încercă sentimentul că există separat, trăiesc cumva o viață a lor, aparte, ca în tablourile unui pictor pe care-l iubea și unde vibrau doar chipuri și mîini, trupurile ghicindu-se greu sub pasta întunecată.

Maiorul își încîrligă brusc degetele și pe birou rămaseră doi pumni cu venele umflate gata să spargă pielea subțire și transparentă.

— M-am gîndit... M-am gîndit mult... Glasul uscat îl făcu pe Azimioară să se foiască în scaun. Totul e drăcesc! Combinația, îndrăzneala, siguranța cu care se consumă etapă de etapă. O singură abatere deocamdată de la un calcul exact: reacția pilotului. Dar chiar dacă a mizat sută la sută pe discreția lui — înțeleg aici șantajul de sentimente — pariez pe ce vrei că are pregătite în poșetă cel puțin trei soluții pentru o situație neprevăzută. Melania Lupu nu cunoaște termenul "imposibil", nu poate fi luată prin surprindere!

Azimioară zîmbi blajin.

— Cred că bătrîna ne-a cam speriat. În fond, rîndul trecut am punctat noi. Faptul că a scăpat deocamdată de sancțiune mi se pare subsidiar. Evident, vizavi de anvergura mizei ratate.

— Sînt trei existențe în joc, spuse maiorul cu pumnii la gură. Trei existențe contra zece tablouri. Poți să alegi? Ai ce să alegi? Oamenii trebuie în orice caz salvați, dar cum? Pînzele trebuie să

rămîină în țară. Și, din nou, cum?

Părea că vorbește singur. Se oprea din cînd în cînd gesticulînd agitat, apoi își relua plimbarea între fereastră și biblioteca scundă cu cărți puține.

— Competiția e neloială, remarcă locotenentul. La tot ce a născocit ea luni de zile, trebuie să găsim rezolvare în cîteva ore.

Maiorul își privi ceasul.

— Exact două ore și jumătate. La 9 au întîlnire cu Miga la Stîlpi. Am dat dispoziție să fie supravegheată discret șoseaua. Vor părăsi Bucureștiul în două mașini. Așa-mi imaginez! Trenul e prea riscant... Au un rănit printre ei și, în afară de aceasta, în mijlocul oamenilor nu poți ține la respect trei ostatici. Nu sper mare lucru, dar poate că reușim să-i neutralizăm înainte de a ajunge la destinație.

— La prima mișcare suspectă vor împușca bătrînii. Cînd mă gîndesc la cadavrul șoferului, mă înfior. Zece gloanțe!

— Mda, un sadic. Alexandru Miga pretinde că unul din ei e nebun...

Se apropie de fereastră. Se auzeau camioanele, autobuzele și tramvaiele dimineții, siluete cenușii se strecurau pe lîngă ziduri ocolind cu pași inegali bălțile. Deși întuneric, se simțeau zorile, atmosfera înfrigurată a începutului de zi, se vedeau serviete, sacoșe, copii mici cu căciulite albe ținute în brațe, morfolind adormiți un covrig cald.

— Plouă! Maiorul vorbea cu spatele întors: Du-te la laborator și roagă-i pe căpitanul Dinu să-ți fabrice în timp record două sau trei dispozitive de gaze.

Azimioară se holbă năuc.

— Gaze?

— Da, dragul meu, gaze! E singura soluție. Le vom instala în avion. Atrage-le atenția băieților că trebuie să fie atît de puternice, atît de date dracului, încît să-mi adoarmă un cal în mai puțin de cinci secunde. Au un ceas la dispoziție. Pe urmă cheamă-l la telefon pe tînărul Miga și trimite-l la mine. A avut și ăsta o noapte...

Dincolo de ușă, pe coridor se deslușeau pași grăbiți și cîte un bună dimineața mîrîit mahmur, într-un birou suna telefonul, pe pervazul de tablă picăturile de ploaie cădeau mărunt.

*

Ușa de la intrare se închise și Scarlat pătrunse în hol sprijinindu-se de pereți. Ținea în mînă un pachetel. Inginerul îl măsura surprins.

— Ce-i aia?

— Morfină! Ți-am spus, am tot felul de relații. Sper să ne ajungă pînă "dincolo".

Tablourile se aflau într-o valiză mică. Inginerul, cu trenziul pe umeri, se uită încă o dată în jur. Îl trase pe mînici, mormăind mulțumit:

— Cred că asta e totul.

Dascălu se privea încîntat în oglindă. Împrumutase din garderoba lui Scarlat o haină în dungi, o cămașă galbenă și un papion violet.

— Nu prea țin chestiile astea dimineața, remarcă zîbind Raul Ionescu. Parcă ești un papagal.

Cîrnul îi scoase limba și continuă să se strîmbe în oglindă.

Morfina încă nu-și făcuse efectul și Nucu Scarlat închise ochii.

— Aș rămîne aici... Nu vreau decît să dorm... Cred...

Inginerul îl întrerupse:

— Nu vorbi copilării! Ne aflăm pe ultima sută de metri. O să meargă splendid, ai să vezi, mai ales dacă dumnealor continuă să fie cuminți.

— Getaxul... E imprudent pe șosea.

— Bravo! Văd că mintea îți funcționează, rîse Ionescu. M-am gîndit și eu la treaba asta. Vom lua mașina ta și Fiatul amicilor... Pînă se întorc ei din Iran...

Ioniță Dragu scutură umărul lui Miga.

— Hai, Șerbănică, plecăm

Bătrînul deschise ochii speriat.

— Unde?

Florence se ridică anevoie. Își simțea picioarele grele și umflate, gura coclită. N-avea curaj să se privească în oglindă. Își trecu degetele mecanic prin păr și se înfășură strîns în blană. Urmărea absentă manevrele Melaniei Lupu care conjura motanul să intre în geantă.

— Hai dragul meu, fii înțelegător și nu mă supăra. Te-ai purtat bine toată seara, ai lăsat o impresie admirabilă și tocmai acum... Ce vrei să-și închipuie dumnealor despre tine?

Dascălu se încruntă.

— Ai de gînd să-l iei și pe el?

— De ce nu? Mirciulică participă la toate evenimentele importante din viața mea. Nu-l pot părăsi acum.

— Ei asta-i! Mai cărăm și animalu'!

Bătrîna își țuguie buzele ofensată.

— În primul rînd îl car eu! Adăugă aproape plîngînd: Nu plec fără Mirciulică! Acesta e ultimul meu cuvînt și sînt gata să suport toate consecințele!

— În regulă! interveni împăciuitoare inginerul. Nu sîntem noi ăia care să despărțim doi prieteni. Calmați-vă, doamnă.

Melania Lupu, cu ochii palizi, inundați de lacrimi, dădu recunoscătoare din cap. Dragu, clătinându-se ca un cocostîrc bolnav, înalt cît ușa, o privea îngăduitor: "Nu-și dă seama de situație. E atît de copilăroasă! Norocul ei... Florence, în schimb, suferă groaznic" și scrută pe furiș chipul boțit al bătrînei.

Doamna Miga își înfundase bărbia în gulerul de blană ridicat peste urechi. Rămăseseră afară ciuful alb și ochii vii, strălucitori ca niște pietre mobile.

— Mă duc să scot mașina, anunță Ionescu. Verifică-ți arma, cîrnule! Se opri în fața lui Scarlat: Dă-mi cheile!

Căruntul ezită.

— Mai stai o clipă. Avem încă timp...

— Ce naiba mai e?

— Gîndește-te! Dacă totuși ăla a avertizat sticleții?

— N-am isprăvit eu bine și începi tu! Oricît ne-am gîndi, n-avem ce face.

— Cum ai proceda în locul lor?

— Uite, iubitele, mi-e destul de dificil să ghicesc cum trebuie să procedez eu în fiecare clipă. Nu-mi cere acum să gîndesc pentru toată lumea.

Aproape strangulat de fermoarul poșetei, Mirciulică se zbătea și miorlăia înfricoșător. Consternată, Melania Lupu încerca să-l mîngîie:

"Tocmai acum îți face figuri, draga mea, și nu te supăra numai tu ești vinovată. L-ai răsfățat nepermis de mult. Dacă Sandi a vorbit... Bate-n lemn, Melania, și fă cornițe cu inelarul și degetul cel mic ca să alungi piaza rea! Oricum, ești obligată să reflectezi. Ce ar inventa domnii de la Miliție într-o asemenea situație? După cum bine știi, n-ar avea prea multe soluții la îndemînă. Inversează rolurile, Melania! Să zicem că tu ești în locul lor. Ai încerca să faci ceva pe șosea? Nu, bineînțeles că nu. Un accident ar periclita viața ostaticilor și chiar soarta pînzelor. Acolo, în zăvoi? Con-cen-trea-ză-te, fetițo! Ce s-ar putea născoci în zăvoi?"

Bătrîna calcula înfrigurată. Pe figura senină nu se citea nimic, ochii alunecau indiferenți tară să se împiedice de vreun obstacol.

Scarlat insistă.

— Încearcă să te gîndești.

— Degeaba! E inutil acum. Nu-mi trece nimic prin minte.

— Nici mie, rînji încîntat Dascălu. Și dacă mie nu-mi trece nici o idee înseamnă că nu există.

Inginerul rîse.

— Flăcăiașul e logic!

Căruntul clătină încăpățînat capul.

— Dacă ar ascunde pe cineva în avion...

— Fleacuri! Ce-i Boeing? Unde să-l ascundă?

Bătrîna își camuflă zîmbetul: "Domnul Scarlat e înțelept, dar din păcate n-are strop de fantezie. Hai, fetițo, trebuie să găsești! Sper că nu vrei să mă dezamăgești tocmai acum."

Dascălu căscă plictisit apoi își dădu cu presupusu':

— Eu aş arunca avionul în aer.

— Nu vrei să le comunici ideea la telefon?

Nucu Scarlat șopti cu privire tulbure:

— M-am convins de atîtea ori... Am trecut prin cîteva situații dificile. În combinațiile cele mai bine ticluite, cele mai subtile, se strecoară totdeauna o gafa tîmpită. De asta mi-e teamă.

Melaniei Lupu îi sticliră ochii:

"Cred că ai găsit, draga mea... Nu cunoști denumirea exactă, dar știu ce vrei să spui. În locul domnului milițian ai folosi ceva care să ne adoarmă... Un anumit gaz să zicem. L-ai introduce în avion. O soluție simplă și fără riscuri. Trebuie deci să ia măștile cu ei. Dar cum să le-o sugerezi? Ar putea constitui o probă capitală împotriva ta. Cum? Cum, Melania? Te întreb!"

Privi în jur disperată, ascunzîndu-și palmele asudate în cutele rochiei. Apoi ochii îi căzură pe bibliotecă.

— Eventual... Căruntul își umezi buzele arse: Eventual benzina.

— Ce-i cu benzina?

— Să nu umple suficient rezervorul. Înțelegi? Ne-ar obliga la o aterizare forțată.

Cîrnul chițăi:

— Vezi! Tot la ideea mea vă întoarceți. Și sărim în aer frumușel!

Perspectiva părea să-l înveselească grozav. Melania atinse cu degetul o carte.

— Ce copertă frumoasă! Mi-aduc aminte că am văzut-o la librărie, dar n-am avut destui bani s-o cumpăr.

"Ioniță nu va rezista, draga mea. E prea mare amator de cărți, le iubește prea mult, ca să nu se uite la ea. Mai ales că-i despre război... Are o adevărată pasiune. Știe să vorbească mi-nu-nat despre luptele domnului Hanibal, ale domnului Napoleon, Jukov și ale altor generali vestiți. Firește, ca toți oamenii fricoși, se dă în vînt după isprăvile altora..."

Profesorul Ioniță Dragu se întoarse. Spuse răgușit:

— O am acasă... *Privighetorile morții*, documente din primul război mondial. Nemții inventaseră gazele de luptă. A fost prăpăd în tranșeele aliaților.

Raul Ionescu tresări. Se răsuci iute ca un șarpe.

— Gaze! Asta ar putea fi într-adevăr o idee! Cum dracu' nu ne-am gîndit?

Ioniță Dragu își mușcă buzele pînă la sînge: "Cu ce-am greșit

Dumnezeule! De ce trebuie să trec prin toate astea? De ce tocmai eu să..."

— Luăm măștile cu noi, hotărî inginerul. Mă duc să scot mașinile. În zece minute să fiți gata!

Melania Lupu răsuflă ușurată:

"Te sărut, draga mea. Iar bomboana aceea, știi pe care n-ai meritat-o... acum ți-ai câștigat dreptul s-o savurezi."

Scotoci în pungă și scoase două.

*

Alexandru Miga îl măsoară îngrijorat. Clipea des, mărunț, tic nervos deprins peste noapte. Cristescu îl conduse pînă la ușă.

— În mod normal, vor cădea în capcană. Dumneavoastră vă cer un singur lucru: calm, calm și iar calm.

— Mi-e frică să nu se prindă.

— N-au cum! După ce s-au urcat, apăsați pe butonul cafeniu instalat de noi. Nu vor trece 60 de secunde și vor adormi toți buștean.

— Să dea Dumnezeu, șopti pilotul.

Cristescu închise ușa în urma lui.

— Peste zece minute plecăm. La 8, 30 vom fi la Stîlpi.

— Dacă vrea Dumnezeu! constată placid Azimioară.

Se priviră în ochi și își zîmbiră.

*

Dascălu se lăsă pe o aripă.

— Asta roșie e a ta?

— Îhî.

— Suspensia e proastă.

— N-am de gînd să ți-o vînd. Hai! Dați-i drumul mai repede, A început să plece lumea la serviciu.

— Ei și?

— Explică-i, Ionescule, eu am obosit.

— Arătăm al dracului de bine, rînji inginerul. Ochi luminoși, zîmbet și flori... Pînă și babacii au aere de conspiratori.

Scarlat, sprijinit de un copac aruncă țigara.

— Cum ne împărțim?

— Prima mașină o va conduce profesorul Ioniță Dragu. Alături va lua loc domnul Miga, iar eu în spate.

— În regulă.

— Cîrnul trece la volanul Fiatului. Tu stai între cucoane.

Căruntul surîse amar.

— Dacă le vine cumva ideea să se ocupe de mine...

— Fii serios, sînt ramolite rău.

Doamna Miga tresări apoi chipul redeveni rigid. Melania Lupu zîmbea serafic.

"Ce s-a șifonat tenul lui Florence, draga mea, e de neînchipuit! Parcă s-ar fi plimbat cineva cu bicicleta pe obrazul ei. Da, domnul inginer a gîndit bine. Mai îngrijorată sînt de ceea ce se va întîmpla în cealaltă mașină. Ioniță parcă e în transă..."

— Dar nu știi să șofez, bîlbîi Dragu surprins. În viața mea...

Inginerul îl muștră dulce:

— Se poate, domnule profesor? Zeci de generații au trecut prin mîinile dumneavoastră și, sînt convins, nu o dată le-ați atras atenția elevilor că nu e frumos să mintă. Oferiți un exemplu dezastruos tînărului cu fluturașii...

— Ați căpătat informații eronate...

— Urcați la volan! Domnule Miga, poftiți lîngă dumnealui. Melania Lupu, între Scarlat și Florence, declară senină:

— Sper că va fi o călătorie comodă. În general, automobilul nu-mi face bine. Nici eu nici Mirciulică nu suportăm benzina. Prima oară cînd m-am urcat într-o mașină am avut o senzație de vertij.

Raul Ionescu începu să rîdă și trînti portiera. Prinse în aer brațul cîrnului care făcea exerciții de gimnastică.

— Ai grijă! Te ții după noi și fără exhibiții pe șosea. Nu vreau probleme cu șmecherii de la Circulație.

Mașinile — una albă și una roșie — demarară. Pe parbriz, ștergătoarele ticăiau ritmic ca un ceasornic. La o fereastră, un bărbat cu nasul strivit de geam scruta cerul ud.

"Vrea să știe dacă trebuie să ia umbrela" gîndi Melania Lupu.

Scoase motanul din poșetă și-i șopti la ureche:

— Drum bun, Mirciulică!

*

Din spate, Azimioară vedea profilul maiorului. Tîmpla cărunță, nasul subțire, încovoiat și cu pielea mult întinsă pe os, ridul adînc care se oprea în colțul gurii. Bărbia puternică dispăruse în fular... Vorbi fără să se uite la locotenent.

— Sper să ajungem cu cel puțin o jumătate de oră înaintea lor. Ne vom ascunde în pădurice. Pentru orice eventualitate, locotenentul Ciobanu și Popa vor tăia retragerea spre șosea. Rămase pe gînduri și adăugă șoptit, fără să se adreseze cuiva: Nu-mi place ploaia...

Azimioară își aprinse calm o țigară. Făcea parte dintre fericirile care nutresc convingerea că lucrurile sfîrșesc totdeauna prin a se aranja.

*

Ioniță Dragii conducea crispat, cu degetele încîrligate pe volan. Pe tîmple îi curgea sudoarea, ținea gura deschisă, respirînd greu. Gîtul lung și subțire ieșea caraghios din gulerul de vidră.

Inginerul îi căută privirea în oglinda retrovizoare.

— Conduceți admirabil. Felicitări!

Șerbănică Miga încercă să-i intre în grații:

— A fost campion pe vremuri. Nici Nababul nu era mai abil.

— Interesant, observă de circumstanță Raul Ionescu. Aveți mașină?

Profesorul clătină capul. Tot Șerbănică explică:

— Nu. De unde să scoți așa, șaptezeci-optzeci de mii?

Ioniță Dragu viră brusc. Se simțea din ce în ce mai stăpîn pe volan.

"O mașinuță bună... Motor excelent... Ce-ar fi să intru într-un stîlp? Dacă-l ucid pe ăsta, rezolv problema. Cîrnul e nebun, celălalt, aproape inofensiv. În fond, ce mai aștept? Ce mai aștept în general? O moarte frumoasă... N-am mai condus de mult. Lecții, elevi, situații de sfîrșit de an și iar de la cap: Vine inspecția! Ce-i cu Dragomir dintr-a X-a? Ai chef să-l meditezi la vară? Crăciun, Paște... Ce cadou îi fac lui Florence? Jurnalul de zi... Ieri m-am plimbat cu Florence aproape o oră pe lîngă lacuri... Florence se simte rău, ar trebui să fie atentă cu rinichii... Am citit niște versuri splendide. I le voi trimite lui Florence împreună cu niște toporași... E de ajuns să mă ciocnesc cu stejarul ăsta... N-am făcut nimic pentru ea toată viața. Poftim la tablă, Iordache! Conjugă-mi laboro-laborare, indicativ prezent. Laboro, laboras, laborat..."

Apăsă brusc pe accelerator. Cu un scrîșnet, mașina se năpusti spre stejarul de la cotul șoselei.

*

Azimioară întrerupse convorbirea. Maiorul ridică sprîncenele.

— Ce-au vrut?

— Două turisme, un Fiat și o Dacie, în total șapte persoane, au trecut prin fața postului de control din Mărăcineni. Ei trebuie să fie.

— Da... Cristescu își privi ceasul: Avem un avans de 35 de minute.

*

Dascălu cînta cît îl ținea gura:

— *În țara fluturilor albaștri / O muscă și un leopard, ha, ha / Jucau de o oră biliard, ha, ha / Mamutul chel și ambițios ha, ha / Dădea cu glaspapir pe jos, ha, ha / O oaie creață pensionară, ha ha...*

Ridică mîna de pe volan și pocni în ciudat din degete:

— Dă-mi o rimă la pensionară. Repede!

— Aeroplan, mormăi Nucu Scarlat.

— Aiurea în tramvai! Unde e rima? Reluă pe melodie: Deci! *O oaie crează pensionară ha, ha...*

— *Dădea cu pudră întâia oară*, sugeră sfioasă Melania Lupu. Și completă: *ha, ha!*

Florence Miga oftă.

"Biata Melania! S-a zaharisit de tot."

Cîrnul exclamă pe neașteptate.

— Ce fac ăia, domnule?! Au înnebunit?

*

În ultima clipă, viră reflex ca și cum nu și-ar fi putut stăpîni mîinile. Șerbănică veni peste el bolborosind speriat:

— Ce-a fost asta?

— Fără demonstrații, scrîșni Raul Ionescu. Ne-am înțeles? Ioniță Dragu își înghiți lacrimile: "Sînt un laș! Un laș mizerabil".

Mașinile goneau lăsînd în urmă ogrăzi pustii, mușcate rîzînd rural pe perdele croșetate, birturi fără mușterii, cu firma strîmbă, o basma albastră răsărită de după niște uluci. Pe o cutie poștală, o cioară croncănea Scuturîndu-și penele ude.

*

Avionul cu o cruce mare roșie zugrăvită pe fuselaj aștepta la marginea pădurii. Pilotul se apropie de maior.

— Cum a mers?

— Pînă aici a mers bine, surîse Cristescu. Să ne grăbim. Ar putea sosi mai devreme. Păstrați-vă calmul, domnule Miga, și totul va fi în regulă. Se întoarse spre ceilalți: Ciobanu, Popa camuflați mașinile!

Îl luă pe Azimioară de braț și dispăru printre copaci.

*

Inginerul sări din mașină, azvîrli furios țigara și se îndreptă alergînd spre pilot.

— De ce dracu' n-ai aterizat chiar pe copaci? Unde te-ai băgat în pădure?

Alexandru desfăcu brațele neputincios, privindu-i pistolul.

— Dincolo e lacul. Dacă veneam mai aproape, mă reperau toți fraierii de pe șosea. N-ar fi fost unul care să nu coboare să vadă ce se întîmplă. Aveți nevoie de martori?

Căruntul rîse amar.

— Pădurea-i plină de jivine...

— Fără chestii din astea! i-o tăie scurt Raul Ionescu. Nucu Scarlat abia se ținea pe picioare și inginerul își îndulci glasul: Am devenit superstițios...

— V-aș propune să ne grăbim. Dacă începe ploaia, nu mai putem decola.

Șerbănică Miga se agăță de brațul profesorului.

— Unde crezi că ne duc?

— Nu-mi dau seama. Poate în Turcia, poate mai departe.

— Papa a fost pe vremuri la Constantinopol. Bazarul i s-a părut foarte gălăgios, necivilizat și murdar. Orientalii...

Vorbea agitat, incoerent, incapabil să-și stăpânească emoția. Nevastă-sa ținea dinții încleștați fără să-și ia ochii de la Alexandru. Inginerul aruncă o privire circumspectă în jur. Pădurea întunecată, lacul tulbure peste care ceața plutea groasă făcându-l să semene cu un cazan în clocot, cerul scund, fețele sleite, golite de orice expresie, astrahanul doamnei Miga ridicol aici, capul motanului ieșind din geantă nefiresc de viu, aproape ceva monstruos pentru că nu i se vedea trupul și deși decapitat continua să răsuflă, să audă poate să și vorbească, toate îl indispuneau. Îngînă:

— Ca într-o mascaradă!

— Ce-ai spus? întrebă Nucu Scarlat.

Raul Ionescu se scutură.

— Sinistru peisaj! Hai să ne cărăm! Cîrnule, măștile!

Dascălu trase cu o mișcare iute fermoarul sacului. În dreapta ținea automatul. Melania Lupu îl urmărea cu un zîmbet șters strîngînd geanta sub braț. Mustățile motanului îi gîdilau bărbia.

"Ce-i cu tine, draga mea? Ce-i alarma asta? E firesc ca Sandu să fie nervos..."

Cîrnul scoase un chiot lung, apoi își potrivi masca.

— Eu n-o pun, îngînă căruntul... Aș leșina.

Inginerul îi examinează chipul umflat și rîse blînd.

— Nici n-ai încăpea. De altfel, se brodește bine. I-o dăm pilotului.

— Hai, Mirciulică, suflă Melania la urechea cotoiului. Mi se pare că o să tragem un pui de somn.

Alexandru, albit de groază, îi privea fără grai.

*

Peste ochii maiorului se lăsă o pînză groasă. Strînse tare pleoapele și se sprijini de Azimioară.

— Au măști la ei! Cum dracu'?! comentă stupefiat locotenentul.

— E diabolică! Diabolică!!

— Ce facem?

— Ia legătura cu Ciobanu.

Simți căutătura fixă, fierbinte a locotenentului și avu brusc impresia că se află pe marginea prăpastiei. Privea jos, amețit, incapabil să reziste tentațiilor adâncului. Își scutură umerii și rosti sec, cu respirația tăiată.

— Ești un trăgător bun. Și Ciobanu. Îi lăsați să se apropie. La zece metri de avion, foc simultan!

Pe Azimioară îl trecură nădușelile. Deschise aparatul de emisie portativ și îl chemă pe locotenentul Ciobanu încercând să-și stăpânească vocea nesigură.

*

În față mergea pilotul urmat de bătrâni și Nucu Scarlat. Dascălu fluiera încetișor. Inginerul își învârtea ochii în toate părțile cu degetul înțepenit pe trăgaci.

"Încă douăzeci de metri! Pare liniște. O idee fantastică pe cale să se realizeze. Abia acum îmi dau seama! N-am crezut nici o clipă în ea, practic, cu adevărat, dar n-aveam încotro..."

Melania Lupu se uită ușor, ca din întâmplare, peste umăr.

"E în ordine! Ce tare-ți bate inima, draga mea! Asta-i din cauza tensiunii și a oboselii. Nu ești obișnuită cu nopțile albe. Îți vine să crezi că a fost atât de simplu?"

Întîlni chipul lui Florence. Izbea expresia de îndărătnicie. Lîngă ea, Ioniță Dragu își mișcă buzele fără să audă o silabă. Ochii îi ardeau repeziți în fundul capului sub sprîncenele groase ca niște streșini.

"Știu că am s-o fac! Am găsit puterea! Ce liniște..."

Se întoarse spre doamna Miga și buzele îi zvîcniră a plîns. O chemă încet, cu un glas pe care nu i-l auzise nimeni, niciodată:

— Florence...

*

— Încă zece pași, calculă maiorul.

Azimioară trase piedica pistolului și întinse brațul.

*

— Florence!

Bătrîna își ridică iritată privirea. Colțul gurii tremura.

— Ce vrei?

Profesorul surîse fluturîndu-și pleoapele.

— Adio, draga mea...

Cu o mișcare neașteptată sări peste Scarlat lovindu-i mîna beteagă. Căruntul se prăbuși ca un sac. Dragu îi smulse pistolul și-l

îndreptă spre ceilalți. Degetul nesigur nu nimerea trăgaciul. Primul glonț al cârnului îl lovi în umăr. Al doilea, în piept. Căzu moale, cu ochii luminoși agățați de cerul cenușiu care se prăvălea peste el.

Maiorul strigă îngrozit:

— Foc!

Raul Ionescu și Dascălu se prăbușiră aproape în același timp.

Doamna Miga zări siluetele răsărite la marginea pădurii, apoi altele venind dinspre șosea.

Ioniță Dragu își încovoie privirea. Lumina din ea se chirci. Ochii i se stinseră cu mult înainte de a deveni sticloși.

*

Cristescu se aplecă deasupra cadavrului.

— Ce ghinion!

Azimioară încercă să-l consoleze.

— Numai la asta nu mă așteptam. Oameni în vîrstă să riște în halul ăsta!

Inginerul, rănit la cap, privea în gol. Sîngele se prelingea după ureche, scurgîndu-se pe gulerul alb. Pilotul sări din carlingă și se repezi spre doamna Miga luîndu-i mîinile. Rîdea nervos, cu ochi umezi.

— Mamă! Am scăpat! Auzi, mamă?

Florence se așeză pe un trunchi de copac. Se uita peste umerii lui fără expresie.

Locotenentul Ciobanu îl ajută pe Scarlat să se ridice.

— Țsta nu mai are nevoie de cătușe.

— Așa cred și eu, rînji amar căruntul. Faceți economie la materiale.

Cristescu îl măsură. Avea o oboseală ciudată în glas.

— Ce-a fost în capul vostru băieți?

Simți că cineva îl trage de mîneacă. Melania Lupu îi zîmbea printre lacrimi.

— Domnule maior, nici nu știu cum să vă mulțumesc! Datorită dumneavoastră... Plîngea de-a binelea în hohote. Niciodată nu vă voi putea fi îndeajuns de recunoscătoare. Ne-ați salvat viața... Dacă ați ști prin ce am trecut...

Locotenentul se holbă buimac, iar maiorul reflectă că femeia avea darul să-i taie respirația.

Azimioară consideră oportun să intervină:

— L-ați adus și pe Mirciulică?

— Oh, o coincidență nefericită. Am să vă povestesc totul la o ceașcă de ceai. Sper să nu se resimtă după aventura de azi-noapte. Are un sistem nervos foarte fragil.

Și continua să-i privească limpede, deschis cu ochii și obraji

uzi.

"Ai pierdut, draga mea. Iar lacrimile tale sînt cele mai adevărate din cîte ai vărsat în toată viața. *Femeia cu evantai* nu-ți va mai aparține niciodată! Ni-cio-da-tă!"

Cîrnul, cu mîinile încătușate pe genunchi, cînta încetișor.

— *În țara fluturilor albaștri / O broască și un vîrcolac / S-au dat cu capul de-un copac / Era acolo și un dentist, un gîndăcel micuț și trist / Voia să ajungă adventist...*

Își căuta rimele scrutînd vîrfurile negre ale copacilor, subțiri ca niște sulite înfipite în cerul vinețiu.

CAPITOLUL XI FEMEIA ÎNGER

Mașina Miliției o lăsă pe Melania Lupu în fața casei. Bătrînica îi sărută pe Florence și Șerbănică, obosiți și apatici, apoi întinse mîna locotenentului Azimioară.

— Vă aștept negreșit într-o seară împreună cu domnul maior.

Și-i zîmbi cum știa ea că-i stă bine, ca o fetiță cu privirea aburită de timiditate, neîndrăznind să se uite în ochii celuiilalt.

Înăuntru zîmbetul se șterse. Închise ușa împingînd-o cu piciorul apoi începu să se dezbrace. Avea mișcări mașinale din care dispăruse vioiciunea, nu mai fredona cu ochii în oglindă și nu mai dansa ținînd în vîrfurile degetelor poalele rochiei.

Mirciulică ocoli de două ori camera circumspect. Se instală în fotoliu adormind aproape imediat. Melania scoase lucrurile din poșetă zăbovind lung cu fiecare, neștiind parcă ce să facă ori unde să-l pună.

Trandafirii maiorului se ofiliseră. Luă glasra și se opri în fața fotografiei ei din tinerețe, cu mantilla și pieptene înalt de fildeș, cu volane și pîntece supt și brațe goale și brățări multe pînă la cot — o spaniolă de ocazie, bălaie, de-o grație subtilă, o marchiză deghizată. Își plimbă degetul pe rama prăfuită și anunță cu o voce seacă:

— M-am întors.

Pe la colțul ochiului îi fugi o lacrimă.

După cîteva ore coborî din pat. Nu-și dădea seama dacă dormise, sau pur și simplu izbutise, așa cum i se mai întîmplase de două, poate de trei ori în viață, să zăbovească amorțită undeva într-un spațiu alb, o transă fără gînduri, un refugiu al ei unde nu putea pătrunde nimeni și nimic.

În odaie se strecura seara.

— Trebuie să faci o baie, draga mea. O baie fierbinte cu multe săruri — ai să deșerți acolo toate flaconașele acelea drăgălașe — care te vor remonta cu si-gu-ran-ță. Ce e vocea asta străină? Nu-mi

place deloc cum arăți, și mai ales cum primești acest... În sfârșit, acest mic eșec. Ai nevoie de liniște ca să te gîndești. Și crede-mă, fetițo, e cazul să gîndești intens, să-ți aduni toate puterile. Domnul maior Cristescu se va strădui grozav ca să o demaște pe necunoscuta de la telefon. Băieții i-au vorbit despre ea, iar dumnealui nu-i va scoate nimeni din cap ideea că doamna aceea ești chiar tu.

Deschise robinetele la maximum și cînd cada se umplu cu o spumă roz, parfumată se strecură înăuntru oftînd de plăcere. Pe marginea de faianță își pregătise piatra ponce și o farfurioară cu stafide.

— Asta ca să te stimuleze, draga mea.

Roși brusc și exclamă indignată:

— Mirciulică! Nu ți-e rușine să intri în baie fără să bați la ușă?

Motanul întoarse spatele și se îndepărtă tacticos ținînd coada sus, ca pe un stindard. Bătrîna luă o mîină de spumă și-o răsfiră printre degete.

"Gîndește-te, Melania! Gîndește-te bine!" Adăugă încet privind fix steluțele de săpun care se spargeau cu un sfîrîit ușor:

— Îți urez succes, fetițo.

*

Maiorul recunoscî în atitudinea inginerului reacția clasică ce urmează mărturisirii. Raul Ionescu vorbea degajat, părea în mod straniu bine dispus, și făcînd abstracție de bandajul de la cap — o rană superficială — părea în vizită la Cristescu, gata să discute despre mașini, fotbal și femei. Zîmbi.

— Inutil insistați. Nici unul din noi n-o cunoaștem.

— Ce vă determină să credeți că a procedat la fel și cu ceilalți doi?

— Îmi vine greu să presupun, domnule maior, că individul s-a ferit de mine în mod special. De fapt, ăsta a fost jocul și n-a gîndit rău. Și-a luat toate măsurile ca să nu puteți pune mîna pe ea. Aș fi procedat la fel dacă mi-ar fi venit ideea.

Cristescu pocni sîcîit din degete.

— Nu pot înțelege cum v-a convins să intrați într-o astfel de combinație. Telefonul, discuția din confesional, incognito-ul, toate acestea seamănă cu un film candid, un film prost de la care pleci la jumătate.

Inginerul se aplecă peste masă căutînd ochii lui Cristescu.

— Trebuie să vă explic eu ce înseamnă disperarea? Nu cunosc motivele care l-au determinat pe Scarlat să accepte colaborarea. Dar pentru Dascălu și pentru mine propunerea a reprezentat un cadou la care nici nu îndrăzneam să visăm. Bani! O grămadă de bani! Mi-e teamă chiar că ne-am fi dat consimțămîntul și pentru un cambriolaj

la Banca Națională sau în lună. Aceasta făcând abstracție de faptul că pe nefericit l-ai fi putut agăța în orice capcană unde zumzăie fluturi albaștri. Oamenii dumneavoastră mă caută de șase luni. Cît timp puteam să mă ascund?

— Mda...

Cristescu bătea darabana pe masă. Știa că inginerul nu minte, știa că are dreptate, știa cît de atent "lucrează" Melania Lupu și totuși se agăța disperat, scormonea, în speranța că bătrîna ar fi putut lăsa în urmă ceva cît de mic, infinitezimal despre care să se poată afirma cu certitudine că-i aparține: un fleac, o scamă, o dîră ușoară de parfum. Presimțea, presimțise de la început că indiferent de soarta tablourilor (faptul că le recuperase i se părea cum un aspect subsidiar) Melania Lupu i se va strecura din nou printre degete, zveltă, proaspătă, cu eleganța ei discretă și surîsul acela subtil de fetiță și mare cucoană.

— Mda, reluă, există totuși cîteva momente-cheie pe care aș vrea să mi le limpeziți. Îi întinse pachetul de țigări și rămase cu el în mîină, mult timp după ce inginerul se servise. Mă întorc la confesional. Înainte de întîlnire sau după...

Raul Ionescu îl întrerupse rîzînd:

— Nu vă vine să credeți, dar habar n-am cine-i persoana. Vă dau cuvîntul meu de onoare!

— Ciudat! V-ați înfrînt o curiozitate legitimă sau pur și simplu nici n-ați încercat-o?

— Mi-a fost teamă să nu fac o prostie. Desigur, mi-ar fi plăcut să văd cum arată, dar mi-era frică să nu descopere inițiativa și să mă lase baltă. N-a trebuit să fiu prea perspicace ca să sesizez că nu vrea în nici un chip să-și arate fața. Împrejurările îmi interziceau orice risc.

— Mi s-a spus că la un moment dat s-a primit un telefon. Știți cumva despre ce era vorba?

— În principiu. Șoferul lăsase taxiul în fața casei și femeia ne-a cerut să-l parcăm în altă parte. S-a dus Dascălu. Eu mă aflam în muzeu și nu cunosc alte amănunte.

— Cînd Dascălu s-a întors v-a pomenit de un bilet...

— Da, îl găsisese chiar el sub ușă. Sosise la țanc!

— L-ați văzut?

— Nu. Probabil a rămas în sufragerie. Dacă-l căutați...

Maiorul zîmbi amar.

— L-am căutat... Apropo, nu vi s-a părut curios că deși departe de dumneavoastră necunoscuta era la curent cu ce se petrece în casă?

— N-am prea avut timp de reflecții. Oricum, trebuie să vă fac o mărturisire. M-am simțit al dracului de bine știind că individa a rămas aproape de noi. Înțelegeți? Nu eram singuri, nu eram

abandonați. Textul, dacă nu mă înșel, suna cam așa: Pentru orice eventualitate căutați și în bibliotecă. Pe-aici!

Maiorul ezită câteva clipe. Îi privea atent chipul palid cu trăsături slăbite.

— Spuneți-mi, domnule Ionescu, v-a trecut prin minte — cu titlu de ipoteză firește — că necunoscuta se afla în casă?

— Nu pricep... Unde? Ascunsă pe undeva, sub pat, în dulap sau în frigider?

— Nu! Că ar putea fi una din cele două bătrîne.

Inginerul se holbă câteva secunde apoi izbucni în râs.

— Absurd! Dumnezeu, absurd! Cele mai caraghioase bătrîne pe care le-am întâlnit în viața mea! Nu susțin că doamna Miga e lipsită de o oarecare îndrăzneală, presupun că în tinerețe a fost o femeie și jumătate, dar...

— Nu la ea m-am gândit, îl întrerupse Cristescu vorbind din vârful buzelor, ci la cealaltă, la doamna Melania Lupu.

Ionescu îl măsură năuc și în clipa următoare maiorul își zise că inginerului i se va face rău de atîta râs.

*

Se înfășurase în capotul alb din lînă moale și sorbea încetișor din ceașca de ceai.

— Un ceai admirabil, draga mea, știi să-l prepari ca nimeni altul! O linguriță de frunzulițe verzi și negre — Liptonul e preferabil — fierte timp de 2 minute. Împreună cu o felie de cozonac cu stafide... Nu cunoști nimic mai bun!

Se uită înduioșată la motan. Dormea încolăcit pe canapea. Sforăitul lui împreună cu susurul ploii împleteau o melodie de toamnă cu aduceri aminte și regrete molcome. Nările delicate ale bătrînei aspirau arome vechi din casa bunicii. Mosc și Patchuli, vanilie și mere ionatane adăstînd lucioase și roșii peste iarnă, parfumul butucilor din soba înaltă de porțelan, tutunul auriu prizat dintr-o tabacheră albastră, mirosul călimării cu cerneală violetă...

Își ridică brusc capul Scuturîndu-și buclele albe.

— De ajuns, Melania! Nu e acum momentul să visezi. Îți propun s-o iei sistematic. În primul rînd, trebuie să fii absolut convinsă că domnul maior va discuta mai întîi și întîi cu Raul Ionescu. Bietul Scarlat e prea bolnav, iar celălalt... Va insista desigur asupra întîlnirii din confesional, dar în problema aceasta nu ai de ce să fii îngrijorată. Îți dau cuvîntul meu! Inginerul nu te-a urmărit, ai avut grijă să te asiguri. Orice corelație cu persoana ta este exclusă! Să zicem însă că i-o va sugera domnul maior...

Bătrîna își îngroșă instinctiv vocea și declară pe un ton important:

— "Nu credeți că necunoscuta ar putea fi doamna Melania Lupu?" Reveni la vocea normală chicotind: Fii convinsă, fetițo, aici, domnul Raul Ionescu aproape va muri de rîs. Îi va vorbi în primul rînd de glas — prostuțul nu știe că acesta îmbătrînește cel mai tîrziu — care aparținea unei femei dure și cam grosolane. Cu totul altceva decît bleaga de Melania... Ce să mai discutăm, lucrurile sînt clare, nu merită să pierzi timpul. Gîndește-te bine însă la scăpările tale pe care le-ar fi putut sesiza eventual inginerul și pe care, desigur, le va specula domnul maior. Uite, oricît te-ai strădui, nu cred că ai să găsești altceva în afară de istoria măștilor. Unde ți-e capul, fetițo, cum nu-ți amintești? Atunci cînd le-ai sugerat foarte fin că ar trebui să le ia cu ei. Nici aici însă nu ai motive prea mari de neliniște. La urma urmelor, cel care a pronunțat cuvîntul ga-ze nu ai fost tu, ci bietul Ioniță. Chiar dacă domnul maior va sesiza micul șiretlic cu cartea din bibliotecă, și fii sigură că-l va sesiza, nu-l va putea transforma niciodată într-un cap de acuzare. Cine s-ar găsi să te condamne pentru că te-ai interesat de o carte?

Rămase multă vreme cu ochii aninați în calele albe prinse în ramă florentină și conchise ferm:

— Așa e cum ți-am spus! Domnul Raul Ionescu nu poate declara nimic împotriva ta... Te-ai trezit, Mirciulică? Hai să mîncăm! Căutăm ceva bun în bucătărie și după aceea ne vom gîndi împreună. Nu, dragul meu, fără televizor azi!

*

— Nu, domnule maior! Raul Ionescu își ștergea lacrimile. Nu mai rîdea, dar un zvîcnet nervos îi întindea încă buzele. Vă înșelați! La urma urmelor, eu am pierdut partida și din punctul meu de vedere mi-e absolut indiferent dacă o prindeți sau nu pe necunoscută. Amănuntul nu are cum să influențeze situația mea. Nu e cazul deci să-mi suspectați buna-credință. Sînt convins că urmăriți o pistă falsă.

Cristescu, care știa ce avea să urmeze, întrebă totuși:

— Adică?

— Bătrîna cu motanul nu poate fi femeia de la telefon. Nu încape nici cea mai vagă asociație. E ca și cum ai încerca să compari un leopard cu o veveriță, cu un coyot, cu un colibri. Nimic nu mi se pare mai nesăbuit, mai imposibil! Necunoscuta e o femeie tînră, dură, tăioasă și incomodă, al dracului de deșteaptă! Un creier de milioane! Asta făcea carieră în *Cosa Nostra*. Pe cînd cealaltă... Doamne sfinte! Merita s-o auziți discutînd cu motanul sau în general bătînd cîmpii despre tot felul de fleacuri. Aveam la un moment dat impresia că nu sesizează situația, că e total...

— Senilă, surîse maiorul.

— Exact! De altfel, și ăilalți o tratau cu menajamente. Știți, cum

te porți cu copiii mici sau cu alienații.

— V-ați gândit vreodată că glasul se maturizează foarte târziu? Cunosce femei de 65 sau chiar 70 de ani care la telefon ar putea fi luate drept eleve de liceu.

— Sînt gata să admit și varianta aceasta. Există însă anumite tonalități, un timbru ce nu poate fi confundat. Necunoscuta e o femeie care știe să poruncească, o bucată de granit. Nu vă supărați, dar însăși discuția pe această temă mi se pare ridicolă.

Maiorul începu să rîdă și întoarse o foaie din dosar netezind-o îndelung.

— Să trecem la altceva. Mă voi referi la un incident petrecut în locuința lui Nucu Scarlat. Înainte de asta însă aș vrea să vă pun o întrebare: Ce anume v-a determinat, părăsind apartamentul familiei Miga, să luați măștile cu dumneavoastră?

Inginerul ridică din umeri și aprinse altă țigară.

— N-a existat nici un motiv, domnule maior. Dascălu a considerat că fiind ale noastre trebuie să le ia. După ce l-am cunoscut, mai bine zis după primele cincizeci de secunde, mi-am dat seama cu cine am de-a face. N-are sens să căutați logică în conduita lui.

— Perfect. Să ne întoarcem acasă la Scarlat. Cine, vă rog să fiți foarte atent, cine a propus sau, mă rog, a sugerat eventualitatea unei capcane? Mă refer la dispozitivul de gaze barbiturice instalat în avion.

— Nimeni nu a formulat o astfel de eventualitate. Ideea îmi aparține.

— Sigur?

— Sigur. Pe Scarlat îl obseda gândul că pilotul a făcut o vizită la Miliție. Adevărul e că încercasem aceleași temeri cu două ore mai devreme. Eu i-am convins să mutăm cortul.

— Ce v-a liniștit ulterior?

— Nu m-am liniștit, convenisem însă odată pentru totdeauna că oricare ar fi situația nu mai puteam da înapoi. Scarlat o ținea una și bună. Parcă consulta bobii încercînd să ghicească cum veți proceda, dacă bineînțeles ați fi fost avertizat. Nu-mi trecea nimic deștept prin minte și nici nu-l mai ascultam. La un moment dat însă, unul din bătrîni, cel care a murit...

— Profesorul Dragu.

— Exact. A început să vorbească despre prăpădul pe care l-au semănat boșii în '916 parfumînd cu gaze tranșeele aliate. Asta mi-a dat ideea. "Ar putea fi o chestie" mi-am zis, și l-am rugat pe Dascălu să ia măștile.

— Un moment! Ce înseamnă *a început să vorbească*? Așa, din senin, la ora 6 dimineața și-a amintit de primul război mondial?

— Nu, rîse Ionescu, bătrîna cu motanul văzuse la Scarlat în bibliotecă o carte.

Maiorului îi luciră ochii.

— Ce fel de carte?

— *Privighetorile morții*. Are o copertă frumoasă celofanată, și i-a atras atenția. L-a întrebat pe profesor dacă a citit-o.

— Ăla a început să-i povestească cîte ceva din subiect, printre altele istoria cu gazele. Îl văzu îngîndurat și continuă: Domnule maior, e caraghios să ne imaginăm că doamna cu pisica a intenționat, mai mult, a izbutit să găsească formula aceasta subtilă pentru a ne pune în gardă. A fost o simplă coincidență.

— Vi s-a părut firesc ca în conjunctura dată să o preocupe cărțile din biblioteca lui Scarlat?

— După o astfel de noapte, nimic nu ți se mai pare nefiresc. Și-apoi omiteți observația făcută adineauri. Fetița e plecată cu sorcova rău de tot. Ce să vă spun? Pe undeva e surioara mai în vîrstă a cîrnului. Rîse stînjenit: Ciudat! Încerc sentimentul că aveți ceva cu ea și o așteptați la cotitură... În sfîrșit, bat cîmpii!

Maiorul îl privi iute apoi coborî pleoapele.

"Eram convins că a fost ideea ei. A găsit și mijlocul de-a o comunica fără să se deconspire. Dar asta nu-i o probă. Nu, o aiureală ca asta n-o poți susține în fața unei instanțe! Melania... Încep să cred că face parte din specia invincibililor."

— Ascultați-mă pe mine! surîse inginerul. O urgisiți de pomană pe biata bătrîna.

CAPITOLUL XII

PLEDOARIE PENTRU INOCENȚĂ

— Să-ți fie de bine, Mirciulică! Nu, dragul meu, napolitanele le mîncăm în odaie. Mai discutăm, mai gustăm! N-am găsit jeleuri, degeaba de uiți așa urît. Mi-e teamă că ai deprins obiceiuri extrem de necuviincioase. Eu una am învățat că trebuie să spui mulțumesc pentru masă și să te declari încîntat de orice ți se pune înaintea.

Se instalară amîndoi în fotoliu. Melania scoase dintr-un ghem roșu două andrele, înfășură firul de lînă pe deget și începu să tricoteze.

— Asta calmează nervii, dragul meu, și oferă în același timp un spectacol liniștitor. Da, acesta e termenul: li-niș-ti-tor. Îți face impresia că nu s-a petrecut nimic rău. Doi prieteni care stau la taclale într-o seară de toamnă. Afară plouă și o doamnă distinsă croșetează un ciorap roșu. Știu, ce am eu în poală nu va ajunge niciodată ciorap pentru că în afară de tricotatul pe față, alandala, n-am învățat nimic altceva, acesta este însă un amănunt lipsit de

importantă dat fiindcă doar aspectul pitoresc ne interesează. După cum îți spuneam, din depoziția inginerului, domnul maior nu va putea reține nimic împotriva noastră. Te rog să mă crezi! Să vedem acum ce va relata domnul Nucu Scarlat. Fiind accidentat, multe elemente i-au scăpat din vedere. Nu însă și cele e-sen-ția-le, accentuă ridicînd degetul îmbrăcat în lînă. De pildă telefonul acela care de fapt era o greșeală. N-ai să pretinzi că nu-ți amintești! Dumnezeu m-a rugat să ridic receptorul și nimeni nu va putea demonstra vreodată că am reprodus conținutul unei conversații absolut fan-te-zis-te. Ideea n-a fost rea, recunoaște cinstit, dar nici nu trebuie să ne împăunăm căci totul s-a datorat întîmplării. La ce se va mai referi domnul Scarlat? Hai, Mirciulică, ai fost și tu de față!

Cotoiul o privea concentrat, nemișcat ca un sfînx. Făcu pe neașteptate un salt acrobatic peste marginea fotoliului și traversă încăperea îndreptîndu-se spre ușă. Bătrîna îl măsură contrariată apoi se ridică să-i deschidă.

— Nu înțeleg cum poate să-ți ardă de plimbare tocmai acum. Aceasta nu-i o dovadă de sensibilitate, ci doar o manieră de a protesta pentru că nu ți-am adus jeleuri. Să știi că persoanele ranchiunoase îmi plac și mai puțin!

Mirciulică se strecură afară. Melania Lupu, bosumflată, se ciupi ușor de bărbie.

— Hai, fetița mea, nu te posomori! Toată viața a trebuit să te descurci singură, e destinul tău... Deci povestea cu telefonul nu e serioasă. Să vedem mai departe. Faptul că ai leșinat în fața ușii cînd bietul șofer încerca să scape... Vai de mine și de mine! Cine și-ar fi putut păstra cumpătul asistînd la o astfel de dramă? Și apoi erai chiar acolo, cum să-ți spun, pe loc. N-ai avut nevoie să faci nici măcar un pas pentru a bloca ieșirea, ci doar să aluneci.

Bătrîna se opri în fața oglinzii amenințîndu-se cu degetul.

— Fii atentă, Melania, este un punct asupra căruia domnul maior va insista enorm! Va stoarce tot nu numai de la Scarlat, ci și de la Florence și Șerbănică. Iar bieții de ei vor relata cît de greu le-a fost să te smulgă din leșin. Ai făcut foarte bine că ți-ai revenit tîrziu. Degeaba, degeaba, draga mea! Nici aici nu te poate prinde.

Schiță cîteva piruete apoi începu să se învîrtească din ce în ce mai repede și se lăsă să cadă pe pat. Părul i se zbîrlise iar ochii îi străluceau plini de tinerețe. Își duse mîna la inimă și la obrajii înfierbîntați.

— Ce nebună mică ești tu, Melania! În realitate, n-ai mai dansat de mult și, recunoaște deschis, tare ai avea poftă s-o faci. La urma urmelor, nu înțeleg de ce n-ai pune patefonul: Jalousie și Comparsita! Nu, nu, nu! Fii înțeleaptă! Să medităm acum puțin la scrisorica găsită de domnul Dascălu. Nu zău, arată-mi un singur om

căruia i-ar putea trece prin minte că hîrtiuța a ajuns în vestibul dusă de curent și mă dau bătută! Toți vor jura că a fost strecurată sub ușă căci, ți-am mai explicat, e chestiune de psi-ho-lo-gie. Șmecheria asta n-o va ghici niciodată domnul maior. Îți spun tot eu ce i se va părea ciudat: lipsa biletului. De ce a dispărut și cine a avut interesul să-l facă să dispară? Există mai multe posibilități, va reflecta domnul maior. L-a rupt Nucu Scarlat! Ipoteza cade. Unde sînt bucățile și apoi de ce l-ar fi rupt? L-a rătăcit domnul Dascălu și crede-mă — chicoti — persoanele de la Miliție sînt foarte conștiincioase. Ar fi în stare să scotocească centimetru cu centimetru prin canal și prin muzeu ca să dea peste el. Știi care va fi concluzia? L-a sub-ti-li-zat doamna Melania Lupu! Ei, ce-ți bate inima așa, prostuț!? Cum poate s-o demonstreze? Vezi? Vezi cum te pripești? Și apoi atîta lucru ști și tu! Probă negativă nu există! Adică să se tragă o concluzie împotriva ta plecîndu-se de la lipsa unui element. Pentru că n-avem scrisoarea, înseamnă că a furat-o Melania... Așa-i cum îți spun, draga mea! Nucu Scarlat și inginerul nu pot susține nimic care să te le-ze-ze. Domnul maior va fi extrem de dezamăgit, iar tu nu ai nici un motiv să nu ascuți puțină muzică.

Mirciulică se întoarce cam după vreo oră. Mirosi cutia neagră din care ieșeau sunetele ciudate, ciulindu-și alternativ urechile. Cu privirea subțiată, Melania încerca să deslușească titlul unei plăci. Peste literele mici un cîine de vînătoare adulmeca pîlnia unui gramofon.

— Cum e afară, Mirciulică? Destul de umed, nu-i așa? Mi-am închipuit. Adăugă importantă: Vom avea o seară muzicală. Trebuie să recunoști, educația noastră lasă mult de dorit în privința aceasta. Pentru început vom pune piese mai ușoare. Ce preferi? Tino Rossi sau Lucienne Boyer? Nu, pe Jean Moscopol îl găsesc cam îndrăzneț pentru noi și nu îndeajuns de distins. Am auzit că a deschis un bar la Paris. O îndeletnicire extrem de vulgară, nu crezi?

*

Bandajul îi acoperea toată fața, i se vedeau un singur ochi și urechile. Cuvintele se strecurau șuierate printre benzile de tifon. Maiorul cunoștea însă trăsăturile dure, osoase și masculine pe care vîrsta le accentuase. Studiase la arhivă dosarul lui Scarlat și un zîmbet îi înflorise pe buze. În absolut toate fotografiile — și în cele de la 19 ani și în cele de la 30 sau 40, ca și în ultimul set întocmit de poliția italiană cu ocazia expulzării — Nucu Scarlat își purta pecetea ca un sigiliu mare, roșu, înfipt în mijlocul frunții: aventurier.

— Vă amintiți ce-au spus italienii cînd v-au făcut pachet?

— Îhî."Avem escrocii noștri. N-avem nevoie și de-ai dumneavoastră." Au fost totuși măgari! După ce m-au ținut trei ani în

pușcărie, nu mai meritam figura asta.

— Și v-ați gândit că e cazul să vă întoarceți ca să le arătați că nu i-ați uitat?

Căruntul emise un sunet care semăna a râs.

— Aceasta ar fi o interpretare romanțată a intențiilor mele.

— Atunci?

— Nu mai aveam ce căuta aici. Mi-am petrecut în Italia cea mai mare parte din viață. Acolo am prieteni, un copil... Nu m-aș mai fi simțit atât de singur. În sfârșit...

— Nu exista nici o altă modalitate de a vă atinge scopul?

— Care? Figurez în fișele Interpolului. Cine să-mi dea viza?

Trebuia să intru submarin, și în afară de asta sînt lefter. Luna viitoare împlinesc 50 de ani. Pentru vârsta "mijlocie" în meseria mea există trei posibilități: cadavru neidentificat, caid sau un așternut sub zidurile Romei.

Maiorul începu să se plimbe prin rezervă cu mâinile la spate.

— V-am rugat de dimineață să vă gândiți la câteva chestiuni,

— Inutil! Îmi pare sincer rău, dar nu vă pot oferi nici un amănunt în plus. Sînt incapabil să-mi aduc aminte ce s-a întîmplat cu biletul acela. Ce știu sigur e că l-a găsit Dascălu sub ușă.

Ridică din umeri. Cristescu se opri în fața lui ținînd în mînă o țigară neaprinsă.

— Vi s-ar părea imposibil ca biletul să fi fost expediat chiar din casă? De exemplu, unul din bătrîni deplasîndu-se sub un motiv oarecare și scontînd pe un element psihologic — o scrisoare găsită în antreu îți poartă automat gîndul dincolo de ușă — să-l fi lăsat anume acolo?

— Exclus! Mă simțeam într-adevăr înfiorător, dar am fost foarte atent. Nimeni nu s-a ridicat de la masă cît a lipsit Dascălu. Iar dacă hîrtia s-ar fi aflat în vestibul mai de mult ar fi remarcat-o la plecare și nu la întoarcere.

Cristescu clătină capul: "Degeaba! A prevăzut totul matematic, pas cu pas, mutare cu mutare".

Căruntul dădea semne de oboseală și maiorul se ridică.

— Da, plec îndată. Aș mai avea o singură întrebare: Dacă doamna Melania Lupu nu ar fi leșinat în fața ușii era posibil ca șoferul să scape?

— Știu eu? Probabil. Adevărul e că trăgeam orbește, nu mai vedeam aproape nimic. Desigur, bătrîna a constituit o piedică, care mi-a mai dat o șansă. Întîmplarea...

— Sînteți sigur că a fost o întîmplare?

— Sfinte Doamne! Ce să fi avut senila aia cu bietul șofer?!

— Nu știu. Mă întreb.

— Hm, presupun că încă n-ați stat de vorbă cu ea. Zece replici

vă vor fi suficiente pentru a vă edifica. Nu știu dacă la mijloc e scleroza sau așa a fost toată viața, în orice caz impresia pe care o lasă mi se pare neîndoielnică: Are nevoie de guvernantă.

Cristescu zîmbi sleit și celălalt completă lăsîndu-se pe spate:

— De aceea am și pus-o să răspundă la telefon. E complet "nevinovată", înțelegeți ce vreau să spun. Pe vremuri, în cazuri din astea neamurile te puneau sub interdicție.

"Da, își zise maiorul, îmi închipui ce-a fost în stare să facă Melania acolo. Cu ce partitură formidabilă le-a luat ochii ăstora. Ea și Mirciulică... Și totuși nu se poate! Nu se poate să nu fi greșit undeva! Dar unde?"

Se uită la chipul căruntului căutînd parcă acolo răspunsul, dar nu văzu decît feșele albe și un ochi toropit de somn.

Cristescu ieși pe culoar. Părea adus pe spate, iar pe umerii căzuți paltonul devenise prea larg. Mergea încet, aproape tîrșit, cu fruntea în pămînt. O soră cu o cutie de seringi în mînă îi aruncă o privire indiferentă și deschise o ușă. Maiorul zări sala cu aparate complicate. Întoarse iute capul și își continuă drumul.

*

Primii fulgi de zăpadă cădeau la fereastra Melaniei Lupu.

Bătrîna deschise ochii. Un zîmbet de fericire îi inundă fața. Sări sprintenă din pat și alergă desculță la geam, împiedicîndu-se în cămașa de noapte lungă imprimată cu ursuleți și ciupercuțe. Bătu din palme încîntată.

— Ninge, Mirciulică! Ninge! Vino să vezi! Parcă sînt flori de măr. O ploaie de flori de măr.

Ridică motanul în brațe arătîndu-i strada. Mirciulică atinse sticla cu mustățile și se zgribuli.

— Ești un tremurici și jumătate! rîse Melania. Un frigurilă! Cînd era mică și ninge prima oară, bunica azvîrlea pe geam o coajă de pîine, un pumn de sare și cinci părăluțe mici: "Asta-i baba iarna". Mă întorceam de la școală și toată casa mirosea a budincă. Nici nu știi tu, Mirciulică, ce budincă! O budincă specială, abia scoasă din cuptor, cu orez, cu vanilie și stafide și nucșoară. Îți dai seama ce minunăție? Deasupra turnam rom fierbinte îndulcit cu zahăr candel și-i dădeam foc. Uite, dacă ai să fii cuminte o să facem budinca asta. Pentru azi, bineînțeles, ce credeai? Avem totul în casă, trebuie să ne suflecăm doar mînele și să ne așezăm pe treabă. Ei, de unde să-ți iau zahăr candel! În schimb, o să punem așa, de la noi, cîteva bucățele de portocală glasată. Am ascuns un borcânel în cămară. Nu te supăra, Mirciulică, dar ai devenit atît de lacom! Atît de lacom! Ce spuneai tu de domnul maior Cristescu? Bineînțeles că l-aș pofți și pe el, dar n-are timp. Te asigur că e ocupat pînă peste urechi. Să stai așa

de vorbă toată ziua, ba cu inginerul, ba cu domnul Scarlat, ba cu domnul Dascălu? Crezi că e lucru ușor? De ce să ne fie nouă teamă de domnul Dascălu? Nu numai că are o fire nervoasă dar nici cu memoria n-o duce prea bine. Și-apoi nu poți pretinde că în schimb e foarte inteligent! Nu, Mirciulică, cu el n-avem de ce să ne facem griji. Nici cu Șerbănică sau Florence. Mai degrabă m-aș gândi la Doru. Trebuie să iasă din spital. Cum? Nu-l ții minte pe Doru Matei, sculptorul, care locuia cu noi, dincolo, în Crăiței? Ei, vezi, problema lui mă cam sîcîie, dar e prea frumoasă ziua asta ca s-o stricăm ocupîndu-ne de lucruri neplăcute.

Melania Lupu își petrecu toată dimineața în bucătărie. În casă era cald și mirosea a vanilie și rom. Mirciulică dormea pe canapea lîngă basmele lui Ispirescu. Se trezea din cînd în cînd și se uita la fulgii care pluteau lin, înflorind văzduhul.

Auzi în bucătărie glasul cristalin al bătrînei:

— Nu cunosc altceva mai bun cînd ninge decît o budincă fierbinte... Ce faci, Melania? Ai pus prea mult lapte... Să nu uiți să-i povestești azi lui Mirciulică Albă ca zăpada. Mi se pare extrem de potrivită.

Apoi motanul adormi din nou.

*

— Ce-i cu Dascălu?

Azimioară începu să rîdă.

— Cîntă toată ziua despre țara cu fluturi albaștri. Se pare că e inepuizabil. În recreație se interesează cum o mai duce prietenul lui Scarlat. I-a făcut și o poezie...

— Spune-mi, crezi că băiatul e chiar așa țicnit?

— Fără dubii! Se uită mai atent la Cristescu: Nu vă simțiți bine?

Maiorul își trecu degetele peste ochii încercănați apoi le lăsă să alunece în lungul obrazilor.

— Am răcit puțin... Nu mare lucru...

Locotenentul continua să-l examineze.

"A îmbătrînit dintr-o dată, peste noapte. Avea dreptate: nebuna aia cu motanul o să-l vîre în spital."

Cristescu își băgă mîinile în buzunare. Declară cu o voce de gheață:

— Știi ceva? M-aș da cu capul de pereți!

Azimioară tresări. Încercă să zîmbească.

— Îi venim noi de hac!

— Ești convins? Melania e un număr mare! Probabil prea mare pentru mine!

*

"Dacă n-ar avea privirea asta şuie ar arăta destul de bine, reflectă maiorul. Chiar frumuşel. Genul napolitan..."

Dascălu surîdea rotindu-şi ochii prin birou. Declară pe un ton firesc:

— În locul vostru, m-aş muta acolo la muzeu, c mai elegant.

— Nu e rea ideea. O să ne gândim... Cine te-a ajutat să evadezi? Expresia cîrnului se schimbă brusc.

— Asta nu v-o spun! Nu-s turnător!

— Bine, atunci povesteşte-mi altceva, de exemplu, de ce n-ai aşteptat să-ţi execuţi pedeapsa? Mai aveai doar cîteva luni şi toată lumea e de acord că te-ai purtat foarte frumos.

— Nu-i adevărat, replică senin Dascălu, nu m-am purtat frumos.

— Direcţiei aşa i s-a părut. Oricum, nu strica să mai ai puţină răbdare.

— Mă plictisea! Şi, în afară de asta, mă simţeam jignit... M-au jignit pînă în adîncul sufletului!

— Cum aşa?

— Voiau să mă trimită la ospiciu! Nu şi nu, că-s nebun! Or, eu nu sînt nebun.

— A, înţeleg.

— N-aţi fi procedat la fel în locul meu?

— Ştiu eu?! Cred că mai degrabă reclamam situaţia.

— La chestia asta nu m-am gândit.

— O scăpare, fireşte, comentă fără nuanţe Cristescu. Cum te-a descoperit cucoana cu tablourile?

— Habar n-am! Mi-a dat telefon şi gata!

"Deci amicul are telefon, conchise maiorul. Şi ce-i cu asta? Cîţi abonaţi sînt în Bucureşti?"

— Ce s-a întîmplat mai departe? Povesteşte!

— Păi, n-am mare lucru de povestit... M-am dus acolo la biserică şi taca-taca uite ai să faci aşa şi pe dincolo, o cheie...

— După ce model?

— După un film.

— Ți l-a dat ea?

— Nu. Ionescu. Cînd am plecat de la biserică m-am întîlnit cu el în oraş. Adică i-am dat telefon şi a venit.

— Vrei să mi-l arăţi şi mie?

— Pe Ionescu?

— Nu, filmul.

Dascălu rînji.

— Păi, nu mi-aţi făcut percheziţie? Ştiţi bine că nu-l am.

— Unde l-ai lăsat?

Cîrnul ezită imperceptibil.

— L-am ars...

— Uite, la asta nu mă așteptam. Maiorul îl măsură abătut: Un băiat ca dumneata nu minte niciodată.

— Chiar, nu mint. Să știți că nu mint!

— Atunci de ce pretinzi că ai ars filmul? Ia zi, unde l-ai lăsat? Dascălu lăsă capul în jos și se strîmbă.

— Nu pot să vă spun.

— Înseamnă că a rămas la amicul dumitale. Știu, știu, nu ești turnător!

— Înțelegeți? Cîrnul zîmbi încîntat: Aici e toată șmecheria! Nu pot să vă dau adresa, ar fi prea de tot! De altfel, nu făceați nimic cu filmul. Tipa s-a distrat fotografiind niște tablouri și niște tipi aflați în muzeu. Dacă ar fi fotografiat numai grilajul și broasca ar fi dat de bănuț, dar așa n-a luat-o nimeni în seamă. Probabil mai fotografiau și alții. Eu nu i-am dat importanță, nici nu m-am uitat la el, pe mine mă interesau grilajul și broasca și nu ăia de se căseau la tablouri.

— Dacă Ionescu a dezvoltat filmul s-ar putea ca el să se fi uitat pe film, să vadă ce este acolo?

— Pe dracu'. Nu era treaba lui, habar n-are cum se pilește o cheie. Și ce să vadă? Niște vizitatori și tablouri? Pariez pe ce vreți că n-a văzut filmul, de altfel nici n-a avut timp, trebuia să mi-l aducă mie. Eu eram specialistul grupului. Am făcut un cîntec cu o broască. Alta nu aia de la muzeu: *Broasca pușcăriașă*. Aici l-am inventat!

Cristescu îl privea cu inima strînsă. Celălalt întrebă sfios, cu o voce mică:

— Să vi-l cînt?

Maiorul înclină ușor capul. Dascălu își schimbă fericit poziția. Înfipse mîna stîngă în genunchi și cu dreapta începu să zdrăngăne la o gitară imaginară.

— *Odată, într-o țară fără fluturi albaștri / O broască și un cânta lup ha, ha / Au intrat la zdup! Ha, ha / Pe cantalup îl chema Lae / Și-i plăcea la pîrnaie, ha-ha / Pe broască o chema Lența / Și-i plăcea existența, ha-ha / Au murit într-o seară, pe vînt și ploaie...*

Lăsă "gitară" lîngă scaun și chicoti încet:

— V-a plăcut?

Maiorul zîmbi stors și apăsă pe buton.

— Și-a făcut numărul? întrebă Azimioară.

Cristescu oftă.

— E inconștient. Mai inconștient decît un copil de 5 ani. Nefericitul... În sfîrșit! Ia dosarul lui și culege toate adresele. Veri, cumnați, neamuri, amici, martori la proces, cine venea să-l vadă la vorbitor, tot, tot, tot! Nu neglija nimic. Trebuie să dăm de persoana care l-a ascuns.

Locotenentul îl privi curios și maiorul ridică din umeri.

— Filmul a rămas la individul respectiv. Să vedem ce iese și de

aici. Dacă intervine ceva, sună-mă la familia Miga.

CAPITOLUL XIII

MAIORUL CRISTESCU ABANDONEAZĂ

Pe peretele ciuruit de gloanțe familia Miga agățase provizoriu o bucată de brocart, iar pe parchet apăruse încă o carpetă. Oglinda plesnită, acoperită parcă de păianjeni, singura mărturie evidentă a incidentelor ce avuseseră loc cu o zi înainte, rămăsese deasupra servantei.

— N-ani putut s-o dăm jos, explică Florence, e prea grea.

Șerbănică interveni repede:

— Oglindă venețiană, domnule! O pagubă de peste trei-patru mii!

Doamna Miga dădu din mână plictisită.

— Lasă asta...

— Cum să las? Eu cunosc prețurile! Umblu la Consignația. Am să cer despăgubiri. Mi se cuvin ca parte civilă.

— Evident, surîse maiorul, trebuie să consultați un avocat.

Doamna Miga, apatică, trase un scaun pentru Cristescu, apoi se așeză și ea, greoaie, cu mâinile în poală. Își pierduse vioiciunea obișnuită, iar privirea îi devenise sumbră. Nu mai semăna cu Florence de ieri sau de alaltăieri, amuzantă, cu replică acidulată, plină de viață și de vervă, de-o cochetărie subtilă cum puține femei știu să o aibă după ce au împlinit 50 de ani. Acum, în fața maiorului se afla o bătrână posacă, în ochii căreia ceva murise pentru totdeauna.

Urmărea discuția cu intermitențe, fără să-și ascundă plictiseala. Șerbănică vorbea mult, abia prididind să răsufle, gesticula, împungea cu degetul spre Cristescu, se ridica, apoi se așeza iar, emitea ipoteze, se contrazicea, o lua de la capăt. O făcea cu o voluptate și dispoziție de zile mari.

Mayorul dădea din cap trăgînd cu coada ochiului spre Florence. La un moment dat, femeia tresări. Intervenți brutal:

— O iei razna! Melania se afla pe scaun, chiar lîngă ușă. Mă uitam la cameea aia caraghioasă și mă întrebam de ce o mai poartă. Tot timpul a stat acolo, fără să se miște. Da, da chiar pe scaunul dumneavoastră.

Șerbănică o măsură confuz.

— Dar am afirmat același lucru, draga mea! N-ai fost atentă. I s-a făcut rău și a alunecat de pe scaun.

— O natură impresionabilă, sugeră maiorul.

— Flească! se strîmbă Miga. Una-două leșină! Am avut și cu ea de tras o porție bună.

— Ghinionul șoferului. Altfel ar fi izbutit să scape.

— Hm, discutabil! Ăla trăgea ca un nebun.

— Mda... Mă voi referi acum la un alt moment.

Dar femeia nu-l mai asculta. Gîndul doamnei Miga alunecă din nou. Își plimba privirea peste obiectele din casă, lucruri vechi pe care le știa de 50 de ani.

— Exclus, domnule maior! Șerbănică își ridică palma: Biletul a fost strecurat pe sub ușă. Au complici, organizatori, ce mai tura-vura o bandă întreagă!

— înțeleg. Sînt dator totuși să verific toate ipotezele. De pildă, dacă nu cumva expeditorul biletului se afla printre dumneavoastră.

— Cine adică? Eu? Nevastă-mea? De bietul Ioniță ce să mai discutăm! Atunci cine?

— Observ, surîse maiorul, că pe Melania Lupu o treceți deliberat cu vederea.

Florence Miga izbucni într-un rîs îngrozitor. Un rîs dogit, amar, de bărbat care bea singur într-o cîrciumă cu capul căzut pe masa udă.

— Melania, șef de bandă! E prietena mea din copilărie, domnule maior, și țin la ea. Ne leagă niște ani, o tinerețe, mi-a botezat băiatul, dar asta nu mă împiedică să vă spun că, oricît te-ai strădui, n-ai să întîlnești într-o viață o ființă mai tîmpită! Cine își închipuie că e senilă se înșală amarnic! Așa a fost și la 20 de ani și la 40. Și pe urmă, cum să fi strecurat biletul în antreu? Nu s-a clintit! Nici ea, nici eu, nimeni.

— Florence are dreptate! Cum?

Doamna Miga sugeră sarcastică:

— O fi Mirciulică poștașul, mai știi? Începu să-și frece gleznele umflate și se întoarse spre Șerbănică: închide ușa la bucătărie, trage!

Cristescu încercă un sentiment nedeslușit ca și cum o șoaptă i-ar fi trecut pe lîngă ureche fără să-i prindă sensul.

— Și totuși ce s-a întîmplat cu biletul? Oamenii noștri au cercetat palmă cu palmă și canalul, și muzeul, pivnița, aici...

Șerbănică se întoarse repede, îngrijorat să nu piardă o singură silabă.

— Degeaba! Trebuie înlocuit oberlihtul. Apoi fără tranziție: Biletul... E curios, într-adevăr! Scarlat l-a citit...

— L-a citit vezi bine, spuse doamna Miga, dar ce-a făcut cu el?

— Poate l-a înghițit. Am mai auzit de cazuri din astea.

Cristescu zîmbi stînjenit.

— Îmi dau seama că vă obolesc, dar amănuntul are pentru mine o importanță deosebită.

Miga declară rituos:

— Nici vorbă de oboseală, domnule maior! Am trecut desigur prin momente îngrozitoare, atroce aș spune, dar am înțeles totdeauna

să ne facem datoria față de organele... nu-i așa...

Florence îi azvîrli o privire de gheață și Miga se înecă. Repetă punînd punct:

— Față de organe. Sînt incapabil să-mi amintesc unde s-a rătăcit biletul.

— Concluzia se impune deci, remarcă Cristescu, cineva l-a distrus. Mai precis, l-a recuperat profitînd de neatenția celorlalți și apoi l-a făcut să dispară.

Doamna Miga rîse:

— Te pomenești că tot Melania o fi!

— N-ai luat carbociful, îi aminti din senin Șerbănică, la noapte iar o să...

Florence vru să spună ceva, dar telefonul începu să sune.

— Da, Melania, eu sînt... Drăguț din partea ta. Bine, bine. Să vedem...

Se auzi un fișîit și Șerbănică dădu fuga la ușă.

— A venit jurnalistul! Trebuie să-i plătesc.

Cristescu, fulgerat de o idee, rupse o foaie din carnet, o îndoi și o puse pe parchet. Așteptă cîteva clipe pînă auzi ușa de la intrare închizîndu-se, apoi mototoli cu un gest crispat hîrtia.

"Nu! Nu așa a expediat biletul. Curentul nu-i destul de puternic. Nici măcar nu s-a clintit. Atunci cum, Dumnezeule? Cum?!"

— Ce-a vrut? se interesă Șerbănică.

— Aiureli! A făcut o budincă teribilă cu rom și stafide... Ne-a oprit și nouă o bucată. Întreba dacă nu vrei să te repezi pînă la ea. Hm, șef de bandă! Mata-Hari face budinci!

Cristescu își luă rămas-bun. Ceru permisiunea să-i mai deranjeze și-i părăsi cu o expresie întunecată. Șerbănică îl conduse pînă la ușă. Se întoarse frecîndu-și palmele:

— E un om cumsecade... Ce zici, să mă duc pînă la Melania?

Florence ridică din umeri.

— Du-te...

Nu se putea urni de pe scaun.

"Curios! Nu mă doare nimic, n-am amețeli, nu mi-e rău... Și totuși nu pot să mă ridic. La urma urmei, de ce să mă ridic?"

— Trec pe la ea diseară, decise Șerbănică cu ochii pe fereastră. M-aș întinde nițel... Tu ce faci?

Nu așteptă răspunsul. Luă din raft o cărțuie pe care Florence o identifică imediat după copertele verzi și intră în dormitor tîrșindu-și pașii.

Cînd se trezi, Șerbănică o găsi tot acolo, înșurubată în scaun, cu ochii pe fereastră. Fulgii se așterneau mari și cuminți învăluind seara în giulgiul alb.

Maiorul sorbi din ceașcă. Încercă s-o țină în mână împreună cu farfurioara, dar degetele îi tremurau prea tare.

— Am avut la un moment dat ideea că biletul a fost dus în vestibul de curent. E un curent groaznic acolo, ai observat. M-am gândit că bătrîna l-a lăsat să alunece pe parchet. Stătea chiar lîngă intrare. În momentul cînd Dascălu a deschis ușa...

Făcu un gest de oboseală.

— Înțeleg, spuse Azimioară cu o privire ciudată.

Cristescu îl examinează mai atent.

— Ce s-a întîmplat? De ce te uiți așa la mine? Locotenentul îi ocoli ochii. Rosti greu, parcă opintit:

— Dom Matei...

— Ce-i cu el?

— A suferit un accident azi-dimineață.

Maiorul se ridică livid.

— Accident?!

— Ieșind de la spital a intrat în primul bar. N-a băut mult... Pe Bălcescu, a traversat aiurea și a dat un troleibuz peste el.

— Mort? întrebă sufocat Cristescu.

— Mort.

*

Spre seară, Șerbănică sună la ușa Melaniei. Îi puse în brațe o cutiuță Vinga și își scoase galoșii Tretorn cumpărați înainte de război.

— Ce bine păstrezi tu lucrurile, Șerbănică, zîmbi Melania după ce-i mulțumise excesiv pentru bomboane. I-am luat o pereche la fel colonelului prin '39, la Pop și Bunescu. Cum se simte Florence?

— E cam indispusă. Natural, a fost o noapte de pomină. Luă loc încîntat pe cel mai comod fotoliu savurînd dinainte deliciile celor ce aveau să discute.

— Cînd mă gîndesc prin ce am trecut...

Bătrîna îl întrerupse cu un surîs:

— O să ne punem imediat pe pălăvrăgit, dar dă-mi voie ca înainte de asta să fiu o gazdă amabilă. Budinca ți-am împachetat-o, ai s-o mănînci împreună cu Florence. Cu ce vrei să te servesc?

Miga se opuse de circumstanță. Bătrîna se apropie de vitrină.

"Șerbănică nu mai are răbdare. N-a avut deloc cu cine trîncăni azi. Florence are una din zilele ei negre. Parcă o vezi înțepenită pe scaun și făcînd bot. Și-acum să vedem ce mai zice domnul maior Cristescu. Nu te pripi! Șerbănică îți va povesti singur."

Bătrînul o urmărea cu o expresie nostalgică. Melania pusese pe tăviță două cești, adusese din bucătărie o farfurie cu prăjituri calde,

abia scoase din cuptor, pregătise păhărele cu picior.

"Ce femeie adorabilă e Melania asta! Ce spontană! Câtă sensibilitate! Ar fi fost o nevastă ideală. Bine educată, fără capricii, fără mofturi, fără țițete... Când te gîndești, la ei acasă am cunoscut-o pe Florence. Cred că Melania n-ar fi spus nu, în fața unei propuneri serioase, iar papa ar fi fost încîntat de partidă."

Și divagă un timp imaginîndu-și cum ar fi arătat viața alături de bătrîna micuță care se învîrtea plină de grație prin încăpere. Și-o amintea tînără, foarte tînără de 18 sau 19 ani cu fruntea boltită, senină și ochi limpezi, pieptănată cuminte cu părul adus după urechi și împletit într-o coadă groasă, îmbrăcată totdeauna în rochițe simple écolière, cu gulere și manșete proaspete din linon sau pichet alb. Mama lui Șerban o cultiva, și ar fi dorit-o de noră."Cam prostuță Melania, dar cel puțin n-are gărgăuni. O nevastă ca ea îți mănîncă din palmă. Nu umblă după fleacuri! Ghitară, castaniete, dans apaș... Cu astea faci un bordel, nu casă."

Zîmbi încercînd să pară degajat.

— Știi că pe vremuri te-am iubit puțin, Melania...

Bătrîna roși violent și puse ceașca pe masă. Spuse tulburată:

— Doamne, Șerbănică, ce idei năstrușnice îți trec prin minte.

— Parole... Am avut multă afecțiune pentru tine.

— Ești un gentil și vrei să-mi faci plăcere. În realitate, știu bine, ai iubit-o toată viața pe Florence. Eu îți păream cam bleagă și nesărată. Zîmbi fermecător: Și așa eram.

Miga protestă gălăgios:

— De unde! Toată lumea te considera încîntătoare.

— Nu cînd mă găseam în aceeași odaie cu Florence, surîse liniștită bătrîna. Unde se afla ea nu mai exista altă femeie.

— Desigur, are calități, asta însă nu înseamnă...

— Ba înseamnă! Florence era scînteietoare. Avea ceea ce se numește *éclat*. De aceea am iubit-o totdeauna și o iubesc și astăzi. N-am cunoscut pe nimeni care să-i semene, iar recunoaște, ai fost un norocos. De ce nu iei o prăjitură? Dacă se răcesc nu mai sînt gustoase. Mirciulică, tu nu vrei?

Motanul adulmecă farfuria apoi se cățără plictisit pe pat. Melania oftă:

— Încă nu și-a revenit după noaptea trecută. Adevărul e că nici eu nu mă simt grozav. O înțeleg perfect pe Florence că preferat să rămîină acasă.

Șerbănică cu gura plină dădu din cap. Bătrîna reluă:

— Nu izbutesc să-mi iau gîndul de la Ioniță. Ce sfîrșit oribil!

— Un act iresponsabil! Eroisme gratuite care nu duc nicăieri. În fond putea să-și imagineze că Sandi sau eu vom acționa într-un fel, că nu-l vom lăsa de izbeliște.

Melania își șterse o lacrimă.

— Dragul meu, mi se pare urât din partea noastră să învinuim pe cineva pentru bunele sale intenții.

— Hm, rîse superior Miga, ai rămas tot fetița drăgălașă care nu vede nimic rău în jur. Bune intenții, fără îndoială, dar reflectat o singură clipă că prin inițiativa aceea dementă pune și viața noastră în joc? A fost o simplă șansă că am scăpat neatinși.

Bătrîna își ridică fața. Îl privi în ochi.

"Ce meschin ești, Șerbănică!"

— E adevărat, declară plină de admirație, la asta nu m-am gîndit. Dar cine poate să-și păstreze sîngele rece în asemenea împrejurări? Chiar vorbeam azi cu Mirciulică — surîse cochet — o slăbiciune de cucoană bătrînă și singură care n-are cu cine sta la taifas — discutam cu el cît de tare te-ai ținut toată noaptea. N-aș fi bănuț niciodată că poți fi atît de puternic, deși colonelul mă avertizase că ești un bărbat și jumătate.

Șerbănică se umflă brusc ca un balon.

— Militar! Avea ochiul format... Desigur însă că din amabilitate exagera puțin.

— Nu, nu! Acum m-am convins cu ochii mei!

Miga deveni important.

— Evident, nu fac caz din asta, dar însuși maiorul Cristescu m-a felicitat pentru conduita mea..

Bătrîna bătu din palme.

— Extraordinar! A venit special să te felicite! Îmi închipui că Florence s-a simțit destul de prost. Nu era pregătită de vizită.

— Fleacuri! Cristescu — poți să mă crezi, mă pricep puțin la oameni — e un tip superior. A înțeles perfect situația. După mine însă nu are capacitate de sinteză.

— Capacitate de sinteză! exclamă sufocată Melania. Ce vrei să spui, Șerbănică? N-am auzit în viața mea cuvinte atît de importante!

Miga, în elementul lui, se foi în fotoliu.

— Vreau să spun că nu are privirea aceea de ansamblu care triază, nu-i așa, selectează, selecționează cu discernămint înălăturînd balastul.

Bătrîna se interesă timidă:

— Adică?

— Adică se împiedică în amănunte ne semnificative. Am să-ți dau un exemplu: se frămîntă, printre altele, unde a dispărut biletul strecurat sub ușa. Unde l-a pus Scarlat, dacă nu cumva l-a rupt și așa mai departe. Jumătate de ceas a pritocit chestiunea.

Melania Lupu coborî ușor pleoapele: "Ce bine ai făcut, draga mea, că l-ai distrus! Mă cutremur doar închipuindu-mi ce probă îngrozitoare ar fi ridicat hîrtiuța aceea împotriva ta. Așadar, domnul

maior Cristescu încearcă să reconstituie momentele-cheie."

— Într-adevăr, destul de neinteresant.

— Nu? Și apoi ce rost are să-și bată capul răsucind alternative!? Dacă doamna Melania Lupu nu leșina în fața ușii, șoferul ar fi putut scăpa? Adică mai avea Scarlat timp să-și regleze tirul?

— Dumnezeu! se sperie bătrîna. Asta n-am știut-o.

— Ce adică n-ai știut?

— Că din cauza mea... Începu să plîngă: Deși nu văd legătura. Explică-mi, Șerbănică.

— Prostii! Vezi Doamne, șoferul s-a împiedicat de tine. Ca și cum ăla l-ar fi lăsat să scape! Era în stare să alerge după el pe stradă.

— îmi dai vești îngrozitoare. De ce nu mi-ai spus atunci, imediat?

— La ce bun? Și așa erai teribil de speriată. N-ai idee cât s-a chinuit Florence pînă ți-ai revenit! Am vrut să-ți demonstrez că maiorul își bate capul cu nimicuri.

— Poate că nu sînt chiar nimicuri! Ce știm noi?

— Draga mea, pretinzi că nu ești în stare să-i spui unui lucru pe nume atunci cînd îl ai înaintea ochilor?

— Mi se mai întîmplă uneori, dar nu chiar atît de des.

— Ei vezi! Lămurește-mă și pe mine ce sens are să pui o hîrtie pe parchet și să te uiți cinci minute la ea de parcă ai aștepta cine știe ce minune să se arate. Dacă tu înțelegi ceva, mă închin!

— Nu, nu înțeleg. Și ce s-a întîmplat cu hîrtia?

— Ce poate să se întîmple cu o hîrtie? Conchise spiritual: Aștepta s-o ridice dumnealui.

Melania Lupu păru decepționată: "A sesizat deci, draga mea, a intuit! Recunoaște că nu te așteptai la atîta per-spi-ca-ci-ta-te. Mă întreb însă de ce n-a zburat hîrtiuța. Probabil, curentul nu a fost îndeajuns de puternic. Nu poți spera că acest eșec îl va face să abandoneze ideea. Presupune, fetițo, că va relua experiența. Ei și? Nu, draga mea, nu-i chiar ei și! Căci amănuntul certifică o ipoteză și anume că biletul nu a fost expedit de un complice din afară, ei de către *cineva care se afla în casă!* Reține, de asemenea, că te urmărește pas cu pas. Domnul maior nu concepe că altcineva ar fi combinat povestea. Te rog nu te speria! Admițînd că ghicește șiretlicul, ceea ce nu mă îndoiesc că se va întîmpla, faptul în sine tot nu va constitui o probă: Hai, Melania, răsuflă ușurată!"

Bătrîna respiră adînc.

— Ce să-ți spun, Șerbănică, afacerile acestea sînt într-adevăr prea complicate pentru mine. Dar aș vrea să-mi explici un lucru. Ce mai caută acum domnul maior? De vreme ce a prins bandiții, totul mi se pare limpede.

— Vezi cum vii la vorbele mele? rîse Miga. Se încurcă în

prostii! Dosarul ăsta eu ți-l rezolvam în jumătate de oră. Are declarațiile noastre, declarațiile ăloră, ce mai vrea?

Se uită la ceas și Melania încercă să-l rețină politicoasă.

— Te grăbești?

— Nu pot s-o las prea mult singură pe Florence. Ei, dar văd că mi-ai băgat în plasă toată camera!

— Mai nimic, Șerbănică, o portocală, câteva chifteluțe, budinca. Știu că voi n-ați gătit nimic azi. Ai grijă să nu verși bulionul. Ți l-am pus într-un borcan, dar trebuie să fii atent. Când ajungi acasă, dă-i o ceașcă fierbinte lui Florence, o să-i facă bine.

Miga o privi zîmbind vrăjit: "Nu-i prea deșteaptă, dar ce femeie încântătoare!"

Melania ținuse sacoșa pînă-și îmbracă galoșii. Îi întinse obrazul continuînd recomandările:

— Fă-i o frecție cu spirt și bag-o în pat cu sticlă caldă. N-ar fi rău un extraveral... Vezi să nu aluneci! Și dă-mi un telefon să-mi spui dacă ai ajuns bine.

Bătrîna strînse vasele murdare și le duse în bucătărie. Deschise televizorul, stinse lumina apoi se așeză pe covor cu farfuria de prăjituri alături.

— Îți interzic, draga mea, să te mai concentrezi astă-seară! Dacă trebuie să te gîndești, ai s-o faci mîine dimineață cu mintea limpede. Esențial este că, deocamdată, poți dormi li-ni-ști-tă. Domnul maior seamănă acum cu un cățeluș care vede un os splendid închis într-o cutie de sticlă. Întinde lăbuța și nu poate ajunge la el, ceea ce nu-l împiedică să-i dea tîrcoale. Mirciulică! Unde ești, Mirciulică? A început filmul. Știi cît îți place Liz Taylor.

*

Șerbănică Miga o găsi pe Florence dormind. Își tăie în bucătărie o felie groasă de budincă apoi, măsurînd restul, încă una, mai subțire și mîncă pe marginea mesei citind gazeta de seară.

Adormi tîrziu visînd că e soțul Melaniei Lupu și că n-a cunoscut-o în viața lui pe Florence.

*

Maiorul Cristescu înghiți două pastile de cyclobarbitol și nu mai știu nimic.

*

La 7 dimineața, după un dejun copios servit de doamna Azimioară, în capot de zanana și cu bigudiurile ascunse sub un tulpan subțire, locotenentul se dresă cu trei gogoși în piața Sf.

Gheorghe apoi, curmînd o scurtă ezitare, luă un cîrnăcior fierbinte cu muștar, la dugheana alăturată. Intră în minister împăcat cu sine și cu toată lumea, cu vremea imposibilă de afară — ninsoarea se transformase în lapoviță — cu notele proaste ale lui fiu-său la geografie și științele naturale, cu proiectul nevesti-sii pentru un palton de blană și participația costisitoare la nunta unui frate mai mic. Salută jovial în dreapta și în stînga, strînse mîna unui coleg care aștepta tragerile loto în fiecare vineri și în sfîrșit intră în birou.

Cînd dădu cu ochii de maior încercă două dorințe simultane. Să intre în pămînt sau s-o ia la goană. Cristescu arăta galben, cu privirea stinsă, și trăsăturile alunecate, trase parcă spre vîrfurile bărbiei.

Locotenentul se așeză pe o jumătate de scaun neîndrăznind să-l privească. Maiorul începu brusc, pe un ton egal ca și cum nu s-ar fi despărțit cu o zi înainte, iar discuția ar fi continuat fără întrerupere toată noaptea și continua și acum.

— Îți aduci aminte ce ți-am spus la muzeu?

— Da, șopti Azimioară nesigur.

— Ei bine, nu m-am înșelat. A fost mai tare!

— Încă nu se știe.

Cristescu rîse amar.

— Se știe îngrozitor de bine! M-am gîndit tot timpul. Ieri și alaltăieri, azi-noapte. Bătrîna n-a lăsat nici o urmă, înțelegi? Nici una! E de necrezut! Se avîntă cu logoreea și înfierbîntarea, specifice, declanșate de ideea fixă. E de necrezut! Ai s-o citești pe toate gardurile, în toate abecedarele, o gînguresc pruncii în landou: nu există infracțiune perfectă.

— Într-adevăr.

— Atunci înseamnă că eu sînt un..., ceea ce, te rog să mă crezi, am început s-o gîndesc. Nu, dragul meu, nu tu ai spus-o, dar mă conving eu că așa este, ceea ce mi se pare cel mai grav.

— În anumite circumstanțe amplificăm. De altfel, ancheta nu s-a isprăvit.

— Adică ce mai avem de făcut? Să ghicesc cum a expediat Melania scrisoarea în antreu, fără să se ridice de la masă? Și ce-i cu asta? O să mă conving încă o dată că ea e necunoscuta pe care o căutăm, în sfîrșit, stația terminus. Ei și? Eu sînt convinși de pe acum. Dar va reprezenta aceasta o dovadă împotriva ei? Hai să fim serioși!

— Nu înțeleg totuși, observă locotenentul, de ce respingeți aprioric ideea unui complice. S-a primit un telefon. Toate declarațiile o atestă.

Maiorul clătină din cap.

— Nu mă interesează complicele, chiar dacă el există, deși pariez pe ce vrei că Melania a lucrat singură. Nu-i genul ei să se încurce cu colaboratori. Oricum, bătrîna e capul chiar dacă la

afacerea asta ar fi participat încă o sută de inși. Cît despre telefonul acela... Nici măcar nu mi se pare semnificativ. Are o importanță pur formală. Înclin să cred că a fost o greșeală, o atingere, un mic accident de care bătrîna a știut să profite magistral luîndu-ne piuitul. Fleacuri! Ascultă, am citit acum cîțiva ani o nuvelă. Nu rețin autorul. Toată istoria se concentrează în jurul unor pași. Urme lăsate în zăpadă, chiar la mijlocul străzii. Trei sau patru.

— Am citit-o și eu, surîse locotenentul. *Capek*...

— Povestea mi s-a părut fascinantă. Pașii aceia bizari care nu porneau de nicăieri și nu duceau nicăieri, fără început și fără sfîrșit... Ridicau o enigmă și atît.

— E o găselniță.

— Firește. Dar sentimentul mi-a rămas. Nu senzația de mister, ci de neputință. Nu inexplicabilul, ci înfrîngerea. Detest întrebările fără răspuns.

Își luă capul în mîini privind ninsoarea de afară, apoi reluă aproape șoptit cu o voce răgușită:

— Să nu mă înțelegi greșit. N-am nimic cu Melania Lupu și, întîlnind-o în alte circumstanțe, m-aș fi lăudat că sînt unul din admiratorii ei, unul din puținii capabili să-i sesizeze subtilitățile. Deci faptul că mă înfrînge a doua oară mă lasă indiferent. Ambiția mea n-a vizat niciodată aspectele competiționale. Hai să-i arătăm lui cutare că sînt mai deștept decît el! Nu, nu, departe de asta.

Azimioară își ridică sprîncenele.

"Atunci?"

Maiorul surîse chinuit vrînd să atenueze cuvintele care ar fi putut părea umflate.

— Se pune problema condiției profesionale. Nu mai am încredere, n-o să mai am niciodată încredere în posibilitățile mele. Ceea ce voi face de aici încolo va fi o simplă înșiruire de acte birocratice. În sensul ăsta, pot lucra la fel de bine într-o bibliotecă ori într-o arhivă.

— N-ați mai avut nici un eșec? Niciodată?

— Ba da. Acesta însă se înscrie într-o rubrică specială. Nu-ți îngăduie să-ți pui pălăria și să pleci mai departe spunîndu-ți că rîndul viitor vei avea mai mult noroc. Capitulările nu seamănă între ele după cum nu seamănă nici victoriile.

— Încerc să sesizez nuanța.

— Cred că mai degrabă vrei să mă faci să trîncănesc, zîmbi trist Cristescu. Îți închipui că asta mă va calma. Nu-i același lucru să găsești de pildă un cadavru în Cișmigiu și să clasezi dosarul pentru că n-ai reușit să-l prinzi pe criminal, sau să duelezi la lumina zilei cu Melania Lupu și ea să te facă knock-out — mă rog, nu cunosc corespondentul la scrimă. În prima situație pot interveni o serie de

elemente care să-ți dea peste cap ancheta: crimă întâmplătoare, lipsită de mobil, victima neidentificată, fără neamuri, fără vicii și fără carte de imobil. Noapte, ploaie, nici o urmă. Îți pot inventa o grămadă de amănunte care să-ți taie orice șansă. Nu e însă cazul cu Melania Lupu.

Se aplecă peste masă și se uită la Azimioară cu o privire sălbatică.

— Nu-mi spune că nu sesizezi nuanța. Am toate atuurile în mână. Știu că autorul e bătrîna, dispun de cinci declarații sincere ale unor oameni care au asistat la tot circuitul de cînd intră leii în arenă și pînă ies în muzică de fanfară, cunosc cu aproximație sau intuiesc fiecare șmecherie, posed și antecedentele unui caz anterior și totuși nu pot face nimic! Sînt incapabil să-i demonstrez Melaniei un singur centimetru de vinovăție. Numai cînd mă gîndesc cum zîmbește îmi vine amețală.

— Cu permisiunea dumneavoastră, nu sînt de acord!

— Nici eu n-aș fi în locul tău. Mi s-ar părea lipsit de tact.

— Nu-i vorba despre asta. Cercetările nu s-au terminat. Căutăm încă gazda lui Dascălu...

— Și ce-o să-mi spună ăla? izbucni maiorul. Bătrîna a evitat contactul cu participanții nemijlociți și dă-mi voie să-ți spun că din punct de vedere tehnic consider manevra, reușita ei, de domeniul antologiei. Nu uita că n-a avut de-a face cu niște copii și totuși au înghițit pastila. Vrei să-mi spui că în schimb s-a dus să se recomande individului care l-a ascuns pe Dascălu?

— Nu trebuie omisă nici o pistă, declară banal locotenentul.

— Știu băiete, așa am învățat la școală, așa am făcut pînă acum, și așa o să facem. M-ai văzut afectat de moartea lui Doru Matei. Desigur, îmi pare rău de el ca ins, și nu ascund că aștept de aproape zece luni să se însănătoșească. N-am înghițit ușor nici renghiul Melaniei de anul trecut. Dar pentru cazul în speță, accidentul îmi încurcă și mai mult calculele. Crezi că m-ar fi consolată în chixul pe care l-am dat ideea că execută o pedeapsă pentru fapte anterioare? Nu-mi place să-mi escamotez nici sentimentele, nici judecățile. Două rateuri la rînd e prea mult... Cu adevărat prea mult.

Azimioară își compuse o expresie optimistă.

— Să mai așteptăm. Nu se știe niciodată.

— Ești drăguț. Încerci cu orice preț să mă galvanizezi, dar eu unul mai că m-aș da bătut.

— Ce vreți să faceți?

— Multe... Nu mi-am închipuit niciodată că sînt foarte deștept. În al doilea rînd... Da, m-am gîndit mult. Ai să mă suspectezi bănuiesc de vanitate, de orgoliu oribil. Nu e cazul și poate o să înțelegi cîndva. Nu-i corect să continui ceva... Se opri parcă

însăimîntat. Reluă cu un efort, cu figura împietrită: Ceva pentru care nu sînt dotat... Sau am încetat să fiu! Nu-i corect față de mine însumi. Am toată admirația pentru oamenii care suportă să-și spună adevărul în față, mai ales dacă au trecut de un anumit număr de ani... Încerc să le semăn.

— Nu se poate, suflă speriat locotenentul. Asta nu se poate!

Cristescu îl privi impresionat și-i atinse umărul cu stîngăcie. Se îndreptă apoi spre ușă cu pași fermi, pipăind coala de hîrtie îndoită în buzunar.

CAPITOLUL XIV

BUNĂ SEARA, MELANIA!

— Degeaba, Mirciulică!

Melania Lupu ținea strîns plapuma, ridicată pînă în dreptul bărbiei ca și cum cineva ar fi încercat să i-o tragă.

— Degeaba! Nimic nu mă va determina să ies în oraș pe o vreme ca asta. Știi că detest cînd plouă iarna. Ne-au mai rămas pezmeciori și o bucățică de budincă. Găsesc chiar sănătos ca din cînd în cînd să ne mulțumim cu o masă mai simplă. Spune-mi nu ți se pare curios? N-am primit încă nici un semn de viață de la domnul maior. Pînă acum trebuia să ne viziteze de cel puțin două ori. Cum pentru ce? Pentru declarații. Ce crezi că înseamnă asta? Ne pregătește ceva, nu? Exact la fel m-am gîndit și eu. Părerea mea este că nu ne rămîne altceva decît să așteptăm. N-ai idee cît de mult îmi place să stau în pat pe o zi ploioasă. Știu și ce am să citesc. Paul de Kock! Un domn atît de distins și de spiritual! Nici n-ai zice că a trăit 78 de ani... Cred că ai observat și tu! Oamenii cu adevărat amuzanți mor tineri. Foarte puțini împlinesc 60 de ani. Sigur că există și excepții, dar n-am acum chef să discutăm.

*

Cristescu se întoarse după zece minute și începu să se plimbe agitat de la un capăt la celălalt al biroului. Azimioară fără nici o intenție de umor își trase scaunul lîngă perete făcîndu-i loc. Îl privea placid, cu un soi de curiozitate de parcă plimbarea maiorului ar fi constituit obiectul unui studiu interesant.

— Am o idee, anunță Cristescu în maniera sa nouă, bruscă, emițînd ceva fără nici o legătură cu discuția anterioară.

Ochii locotenentului luciră scurt: "Aha!"

— Ai ghicit! Cererea mea a fost respinsă. Am primit și un sfat de valoare inestimabilă. Să mai redactez vreo cînșpe demisii întrucît caligrafia e superbă. N-ar strica să fie în versuri. După cum vezi, o grămadă de lume spirituală.

Azimioară se interesă camuflându-și zîmbetul.

— Ce idee aveți?

— Vreau să verific încă o ipoteză. Orice aş face, mă obsedează expedierea biletului acela blestemat. Mă întorc repede.

Îşi luă paltonul din cuier şi ieşi cu el pe braţ. Adăugă înainte de a închide uşa:

— Dă-i drumul, dragul meu! Poţi să rîzi acum un sfert de oră.

*

Cînd auzi soneria, Şerbănică Miga strînse la repezeală prăjiturile de pe masă şi le duse în bucătărie. Se precipită apoi spre uşă strigînd:

— Vin! Vin!

Îl primi încîntat pe maior. De două zile trăia într-o stare de surescitare continuă, încerca delicii nebănuite simţindu-se un personaj extrem de important care traversase eroic ineditul unei aventuri extraordinare, pline de capcane şi pericole. La 6 dimineaţa, se dusesse după lapte. Fusesse cît pe aci să relateze povestea casieritei grase, amărîte că fiu-său nu intră de doi ani la facultate şi vînzătorului oacheş, tînăr cu perciuni negri şi inel gros de aur, calificat în alte ocazii "un individ obraznic". Îşi revizui însă în ultima clipă intenţiile, considerîndu-le sub demnitatea sa. În consecinţă, dăduse tîrcoale magazinului vreo zece minute aşteptînd doi amici pensionari care-şi făceau cumpărăturile la aceeaşi oră. Mitiţă Haznaş, fost consilier la înalta Curte de Casaţie, şi Dinu Calotă, funcţionar superior pe vremuri la Banca de Credit. Țineau în mîna plase cu borcane goale, îmbrăcaţi în paltoane care cîndva purtaseră semnăturile unor artizani iluștri, acum jalnice, obosite de perie, naftalină şi curăţătorie chimică. Şerbănică îi mobilizase sub o streăşină, cu o grimasă scurtă, conspirativă. Mitiţă, slab, sec şi băţos, se interesase cu maxilarele încleştate: "Ai auzit ceva? Tocmai aseară n-am ascultat. A avut Colette sindrofie de cucoane".

Colocviul durase două ore, întrerupt de exclamaţii de uluire, priviri holbate, respiraţii şuierătoare. Şerbănică, umflat, trăise momente glorioase. Repeta de cîte două-trei ori un amănunt, exagera, amplifica şi nu uita să precizeze că ceea ce povesteşte reprezintă un simplu rezumat, formulînd o invitaţie pentru aceeaşi seară la o relatare detaliată.

Ceilalţi doi, sufocaţi, zdrobiţi de senzational îşi făcură cumpărăturile în goană nerăbdători să ajungă acasă unde aveau să prezinte o dare de seamă, în stil propriu, a evenimentelor.

De aceea, cînd Şerbănică îl auzi pe maior că nu-l va reţine mai mult de cinci minute se simţi dezamăgit. Cristescu se opri lîngă masa din sufragerie, fără să-şi scoată paltonul. Întrebă absent,

convențional:

— Doamna e acasă?

— Nu se simte prea bine. O migrenă... Dacă trebuie, mă duc s-o scol.

— N-o deranjați. Am venit pentru o mică experiență.

Și se așază pe scaun, scaunul Melaniei Lupu cu fața îndreptată spre antreu. Îi zîmbi lui Miga clipind șăgalnic.

— Vreți să mă ajutați?

— Bineînțeles, se fistici bătrînul. Evident! Vă stau la dispoziție.

— Încercați încă o dată să vă amintiți cum arăta sufrageria atunci, noaptea. Mai precis, ce uși și ferestre erau deschise sau...

— Nu e cazul, domnule maior, îl întrerupse Miga. Casa arată totdeauna la fel. Deși e un curent groaznic, mai ales de cînd s-a stricat și oberlihtul, nevastă-mea nu suportă să stea cu ușile închise. Mă refer la cea dinspre bucătărie. Cel puțin cînd bate vîntul, ca acum, ai impresia că te afli în landă... ăă... pe Bărăgan.

Cristescu scoase din buzunar o hîrtie.

— Biletul pe care l-a găsit Dascălu era mai mare decît acesta?

— Nu. Avea aproximativ aceleași dimensiuni.

— Încă o rugăminte! Treceți în vestibul și deschideți ușa de la intrare ca și cum ați veni de afară...

Șerbănică, buimac, se execută. Maiorul puse hîrtia pe parchet privind-o intens.

"E unica posibilitate ca biletul să fi ajuns singur acolo. În noaptea aceea, a fost un vînt îngrozitor. Ca și acum. Nu și ieri... Din cauza asta nu mi-a reușit experiența. Pentru că realmente nu văd altă formulă. Doar dacă l-a dresat pe Mirciulică..."

În aceeași clipă, auzi scîrțîitul ușii. Simți un curent rece prinzîndu-i gleznele și simultan bucata de hîrtie trasă parcă de o ață spre vestibul.

*

Motanul urmărea piesa la televizor. Întoarsă cu spatele, Melania Lupu întindea a treia oară aceeași pasiență.

— E ceva interesant, Mirciulică? Dacă apare actorul acela blond, cu un aer prostuț, care ne place nouă, să mă chemi.

Încruntă sprîncenele țuguindu-și nemulțumită buzele.

— Ce să-ți spun, draga mea, nu mai înțeleg nimic. Ce sînt șeptarii ăștia la rînd? Lacrimi și necaz... Dar ce caută decanii de tobă? Și uite aici, valetul de cupă... Orice-ai spune, domnul maior nu e valet și nu e de cupă. Cred că astăzi cărțile sînt supărate pe tine. Vei mai încerca o singură dată, înțelegi Melanie? O sin-gu-ră da-tă pasiența cu ași. Este cea mai ușoară și aproape întotdeauna iese. Asta ca să-ți asiguri o bună dispoziție înainte de culcare. Contează enorm

starea de spirit cînd te bagi în pat. Nu, n-are nici un rost să-i telefonezi acum lui Florence. Dacă domnul Cristescu îi vizita și azi, cu siguranță Șerbănică te suna. Dar dacă totuși s-au văzut și nu-ți telefonează înseamnă... Ce înseamnă, fetițo? Ei bine, înseamnă că s-a discutat sau s-a întîmplat ceva dezagreabil în legătură cu tine și atunci în nici un caz n-ai voie să-i cauți. Cu nici un preț nu trebuie să pari a-lar-ma-tă sau în-gri-jo-ra-tă. Spune-ți încă o dată, Melania, că nu există o singură dovadă împotriva ta și încearcă să găsești un divertisment pentru astă-seară. Te văd plictisită, ceea ce nu ți se întîmplă niciodată.

Pasiența cu ași nu-i ieși. Strînse cărțile și începu să se învîrtească prin casă fără nici un rost. Căscînd ușor, rupse foaia calendarului. Se uită cîteva clipe la dată și se îmbujoră brusc.

— Dumnezeule! 18 noiembrie! Bine, dar mîine e ziua lui Mirciulică! Împlinește 6 ani. Scăzu vocea trăgînd cu coada ochiului spre motan: Vorbește mai încet, fetițo, nu trebuie să te audă. Și acum gîndește-te la o surpriză. Mi-e teamă că nu prea ești în fonduri, însă pentru o ocazie ca aceasta merită să umbli la pușculiță. Ia să vedem ce economii ai!

Scoase o cutie veche de bomboane din scrin și cu gesturi furișe, străduindu-se să nu facă zgomot, începu să numere mărunțișul.

*

Cînd se întoarse la minister, maiorul găsi lista întocmită de Azimioară pe birou. Erau trecute acolo vreo 15 nume cu adresele respective, ocupația și locul de muncă. Neamuri de-ale cîrnului răzlețite prin toată țara, vreo trei colegi de școală, amici din penitenciar eliberați de curînd.

Cu un creion verde, Cristescu bifă ca neinteresante pentru moment adresele din provincie și încă vreo două aparținînd unor indivizi — prieteni buni cu Dascălu în liceu — dar învîrtindu-se acum în cu totul alte sfere. Ochii i se aprinseră brusc în fața unui nume, mai bine zis în fața unei străzi: Aleea Duma 9.

— Interesant!

Locotenentul fu de acord fără să știe despre ce era vorba. Important i se părea că în jurul lui Cristescu începe să se simtă ceva din vechiul aer.

— Gelu Dincă, Aleea Duma 9!

— Contabil, preciză Azimioară. Pe listă se aflau toate indicațiile.

— Nu-ți spune nimic chestia asta?

— E văr de-al doilea cu Dascălu.

— Altceva. Adresa! Strada face colț cu cea a Melaniei Lupu!

Azimioară întrebă circumspect:

— Îți spui probabil că am un tic nervos! rîse Cristescu. Cum dau de numele bătrînei îmi vine o idee ori îmi imaginez că în perimetrul respectiv s-a pus la cale un complot tenebros. Coincidența însă nu-i de ignorat. Îngustează unghiul raționamentului și ai să vezi că sună al naibii de interesant. Una din prezumtivele gazde ale cîrnului locuiește la o distanță de cîțiva metri de Melania Lupu. Începu să rîdă încetișor: Nu zău, nu m-ar mira deloc.

Locotenentul impasibil își privi ceasul.

— E încă devreme. Abia 6.

— Perfect, mergem. Nu uita ordinul de percheziție.

*

De la fereastra lui Dincă, maiorul reperă în linie ușor deviată, la o distanță de 20 sau 30 de metri, locuința Melaniei Lupu. Recunoscuse perdeaua fină cu medalioane de dantelă apoi pentru cîteva clipe, silueta bătrînei umblînd la storuri. Jaluzelele coborîră. Cristescu privi un timp dungile subțiri de lumină care se distingeau în noapte ca un portativ și se întoarse spre Dincă.

Individul aștepta flegmatic, pe canapea cu mîinile încrucișate la piept.

— Cum de n-ai distrus filmul? întrebă maiorul strîngînd în buzunar pachetulul învelit în hîrtie neagră. E un corp delict care putea fi oricînd folosit împotriva dumitale.

Dincă dădu din umeri.

— Habar n-am avut că Dascălu nu l-a luat cu el. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l caut.

— Curios! De obicei după ce-ți pleacă din casă un astfel de musafir ai grijă să ștergi toate urmele. Faci curățenie în toate sensurile.

— În realitate am procedat destul de superficial. Dascălu n-avea cine știe ce bagaj ca să mai și uite cîte ceva. Mai știam că, indiferent de ce poate să i se întîmple, nu mă va trăda niciodată. În consecință, nu m-am apucat să scotocesc toate ungherele cu aspiratorul, n-am umblat pe brînci după fire de păr, n-am șters amprente. Trebuie să recunoașteți că ați avut noroc.

"Într-adevăr, noroc, reflectă Azimioară, să găsești ceea ce cauți în mai puțin de jumătate de oră, ascuns într-o cutie goală de ceai pe un raft în bucătărie. *Ce-o fi fost totuși în capul ăluia?*"

Cristescu se posomorî brusc.

"Bine, acum am filmul. Și ce-i cu asta? Ce-am realizat? Știu, în sfîrșit, bănuiesc cum a fost contactat Dascălu. L-a văzut de la fereastra ei. De unde-i cunoștea e un amănunt interesant, însă deocamdată subsidiar. Dar ce am realizat eu? în ce măsură filmul poate constitui o probă împotriva Melaniei Lupu, că de indicii sînt

sătul pînă în gît. Dau toate indiciile contra celei mai şubrede dovezi. Dar unde s-o caut? De unde s-o scot?"

Instinctiv privi spre geamul bătrînei. Ochii i se izbiră de gratiile înguste de lumină şi un oftat greu, ca un geamăt scăpat din fundul pieptului, i se urcă pe buze.

*

Abia a doua zi spre seară maiorul se hotărî s-o viziteze pe bătrîna. Sosi neanunţat, subţire şi amabil, cu o expresie particulară în priviri.

— Bună seara, Melania!

Melania Lupu coafată şi extrem de elegantă — din eleganţa aceea pe care o dau gesturile şi ţinuta impecabilă îi primi cu o exclamaţie uşoară de surpriză şi un zîmbet de zile mari.

— Nici nu ştiţi ce bine aţi nimerit! Cum nu se poate mai bine.

"Atenţie, draga mea! S-a întîmplat ceva. În primul rînd, telefonat că vine. Un gest neconvenabil pentru un domn atît de politicoş. În al doilea rînd, nu ţi-a adus flori. Amănuntul poate părea lipsit de importanţă, dar e departe de a fi aşa, dacă M gîndeşti la comportarea dumnealui atît de reverenţioasă de obicei. Dar mai important decît toate e «Bună seara, Melania!» Fetiţa mea, adună-ţi puterile! Nu are nici un rost să te ascunzi după deget căci concluzia se impune: domnul Cristescu se află acum la tine în ca-li-ta-te o-fi-ci-a-lă! «Bună seara, Melania!» Vreau să spun că ai devenit pentru el altceva decît un simplu martor. Te implor, Melania, fii atentă!"

— Mirciulică, ciripi, avem musafiri. Ți-ai fi închipuit?

Maiorul se uită în jur fără să-şi ascundă uluirea. Încăperea avea un aer sărbătoresc. Pe pat, bătrîna întinsese o cuvertură albă de tul, cu broderiile cam ciuruite, dar încă foarte frumoasă, umpluse cîteva glastre cu tufănele ruginii. Crizanteme galbene enorme, într-un vas japonez, umpleau de soare, un soare ca lămîia, un colţ de odaie.

Pe măsuta rotundă se aflau un tort mic din şocolată cu şase lumînări roşii, serviciul de ceai, ustensile de argint. Alături, o frapieră umplută cu zăpadă în care se răcea o sticlă de Spumos.

— Ar fi trebuit să cumpărăm şampanie, explică bătrîna, dar în ultima vreme am fost extrem de nesăbuiţi cu cheltuielile, nu-i aşa, Mirciulică?

Cristescu se uită uluit la motan. Stătea impasibil în fotoliu, pe o pernă de catifea, cu o fundă roşie, bine apretată, la gît. Maiorul fu străfulgerat de o idee şi simţi cum hohote nestăpînite de rîs îi scutură trupul. Încercă să se stăpînească şi se interesă pe un ton normal:

— Am impresia că sărbătoriţi ceva...

— Dar fireşte, surîse Melania Lupu, invitîndu-l să ia loc. E ziua lui Mirciulică. Împlineşte şase ani.

Se uită nevinovată la Cristescu. Maiorul se întrebă sincer ce aștepta bătrîna din partea lui: să-l felicite pe Mirciulică, strîngîndu-i bărbătește mîna și să strige din toate puterile hip-hip, ura?!

— Ca să fiu mai exactă, reluă bătrîna sînt șase ani de cînd l-am găsit sub o scară. Știți, cînd locuiam dincolo... Eram pe-atunci extrem de deprimată, mă simțeam îngrozitor de singură. Mirciulică a adus căldură în viața mea. În doi, pustiul e mai ușor de suportat.

— Natural...

— Probabil, surîse cochet, în sinea dumneavoastră mă considerați o bătrîna ramolită și-mi dau seama că uneori atitudinea mea iese din comun. Vorba lui Florence — și ea mă menajează — par cam excentrică.

Maiorul avu un gest evaziv din care nu se putea înțelege nimic.

— Nu, nu rîse Melania, trebuie să recunoașteți că am unele reacții bizare. Dar poate că o să mă înțelegeți. Esențial mi s-a părut în viață să-ți fii credincios ție însuși. Și atît timp cît nu deranjezi pe nimeni, nu vād de ce nu ți-ai consuma bucuriile la lumina zilei. Abia cînd le camuflezi, cînd ți-e rușine de ele, devin vicii. Nu credeți?

— Presupun că aveți dreptate.

— Din punctul meu de vedere, vă asigur că da. De exemplu chiar afecțiunea mea inofensivă pentru Mirciulică îi nedumerește pe mulți și chiar îi irită.

— Așa cum vă cunosc, zîmbi Cristescu, am impresia că aspectul nu vă deranjează.

— Firește, mi-a trebuit însă foarte multă vreme ca să pot privi lucrurile în felul acesta. În tinerețe cea mai mică grimasă de nemulțumire care mi se adresa mă necăjea grozav. După cum vedeți, bătrînețea are avantajele ei. Desigur, am și învățat să evit situațiile penibile.

— În ce sens?

— De pildă, chiar astăzi. Mi-ar fi făcut atîta plăcere să vă invit la ziua lui Mirciulică, să vă formulez o invitație în toată regula. Faptul că sînteți aici se datorează unei coincidențe fericite, dar oare putem aștepta totul de la întîmplare?

— De ce nu m-ați chemat? întrebă amuzat maiorul.

Bătrîna își țuguie buzele și clătină capul plin de bucle.

— N-am îndrăznit. S-ar fi putut ca invitația aceasta să mă umple de ridicol sau, și mai grav, să considerați că vreau să persiflez. În sfîrșit, ați fi putut-o lua drept o glumă foarte proastă.

Maiorul o examinează cu un zîmbet. Îi făcea din nou plăcere s-o urmărească captivat. O personalitate fascinantă, plină de farmec, cu o rară capacitate de a fi fericită, de a găsi bucurie în orice mărunțiș. "Da, recapitulă un gînd mai vechi, apetituri și grații de fetiță altoite pe o minte de gangster."

— Îi așteptați și pe soții Miga?

— Nu. Ei înțeleg cel mai puțin prietenia mea cu Mirciulică și n-aș fi avut curajul să înfrunt sarcasmele lui Florence. Mi-ar fi stricat toată ziua.

"Îți dă tîrcoale, draga mea, nu știe cum să înceapă. Și nu înțeleg de ce-și pipăie mereu buzunarul. Parcă se asigură că ceva mai e acolo..."

— Dacă vreți, puteți să aprindeți o țigară. În timpul acesta eu voi turna ceaiul. Hai, Mirciulică, să-i arătăm domnului maior ce gazde știm să fim noi.

— Îmi pare rău, declară Cristescu urmărindu-i degetele delicate cu un singur inel subțire — o marchiză — și așteptînd să pună pe masă ceașca, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă.

Bătrîna se sperie. Își duse mîna la decolteul îngust.

— Ce s-a întîmplat?

— Doru Matei a murit ieri dimineață. Un accident.

— Accident?

— L-a izbit un troleibuz în timp ce traversa neregulamentară strada.

— Dumnezeuule! exclamă Melania cu ochii plini de lacrimi. Ce nenorocire! Ce destin necruțător după aproape un an de spital!

"Nu-i o cursă, fetiço, poți să juri că fiecare cuvînt e adevărat. Deci pentru povestea aceea veche nu mai ai de ce să-ți faci griji. Atunci? De ce a mai venit? Înseamnă că a găsit altceva împotriva ta. Ce poate fi acest alt-ce-va?"

Își șterse lacrimile cu o batistă mică, evitînd privirea maiorului. Cristescu se simți brusc obosit. Dintr-o dată jocul nu-i mai făcea plăcere, se simțea iritat, iritat împotriva lui însuși. Știa cine-i Melania, avea impresia că poate să străvadă pînă în cele mai ascunse pliuri ale sufletului ei și totuși încerca o ciudată părere de rău. Parcă ar fi sfîșiat cu degete grosolane o țesătură scumpă, diafană, ar fi smuls brutal filele unei cărți de povești.

Căci ce era tot ce vedea în jurul lui — și își plimbă privirea mohorîtă prin încăpere — dacă nu o poveste pe care bătrîna o broda cu migală de ani de zile, probabil de-o viață? Panglica roșie a motanului, tortul de șocolată cu ghinde moi de fistic, perlele puse la rochia neagră în cinstea lui Mirciulică, basmele spuse la gura sobei, divertismentele cu Interpolul rîzînd înfundat sub sutana abatelui Brown apoi celelalte, poveștile înfricoșătoare legate de tabloul lui Goya. Toate înșăilau o atmosferă ireală, trădau vocația înnăscută a Melaniei pentru fantastic și fără îndoială o amputare la fel de autentică a simțului ei moral.

"E amorală. Ceva ciudat! Nu și-ar băga niciodată mîna în buzunarul cuiva, pentru nimic în lume n-ar comite o impolitețe,

amabilitatea și generozitatea sînt însușirile ei firești, dar la fel de firesc i se pare ca *Femeia cu evantai* să-i aparțină pentru că pur și simplu tabloul îi place, a făcut o pasiune smintită pentru el și nici nu-i trece prin cap să și-o înfrîneze."

— Vi s-a răcit ceaiul, îl trezi bătrîna. Să vă aduc altul?

Maiorul clătină mașinal capul. Cuvintele îi țîșniră singure

Înainte de a-și da seama că le rostește:

— N-ați putut renunța la ea...

— La cine?

— La *Femeia cu evantai*, spuse trist maiorul. Nu izbutesc deloc să vă înțeleg. Ați încercat odată și abia ați scăpat ca prin urechile acului. Știți foarte bine că așa e. Oricine în locul dumneavoastră s-ar fi astîmpărat.

"En garde, fetițo! A renunțat la învăluire. Probabil se simte foarte sigur de el de vreme ce abordează problema direct."

— Sînt uluită, domnule maior! Ce legătură am eu cu tabloul acela în afară de faptul că vi l-am predat anul trecut? Cu ce m-am făcut vinovată?

— Aveți idei! Țsta-i ghinionul dumneavoastră! Adăugă rîzînd: Și al meu. De astă dată ideea v-a fost sugerată de o coincidență. Expunerea tabloului lui Goya în Muzeul Chiusbaian, adică la cîteva zeci de metri de locuința prietenilor dumneavoastră, soții Miga. Nici că se putea ceva mai potrivit.

Melania luă un fursec și-l mestecă mecanic. Părea uluită, arborase cea mai veritabilă expresie de candoare ultragiată.

— Cine a scornit istoria asta? Doar nu Florence! Ea ține la mine. Chiar dacă prezența mea uneori poate o sîcîie nu va inventa niciodată lucruri neadevărate.

— Nici nu le-a inventat. De altfel, mi-ar plăcea să cunosc individul care poate născoci ceea ce imaginați dumneavoastră. Vreau să spun că n-aveți rival. Cineva mai puțin pătimaș -surîse — v-ar felicita și pentru maniera remarcabilă în care i-ați racolat pe cei trei complici fără să vă arătați fața. Confesionalul, dispozițiile telefonice, adevărate tururi de forță!

— Domnule maior, sînteți sigur... foarte sigur că la mijloc nu e o confuzie îngrozitoare? Nu înțeleg un singur cuvînt din ceea ce spuneți.

— Ce sens are jocul acesta naiv de vreme ce-ați pierdut? Știți bine că ați pierdut.

Bătrîna începu să plîngă.

— Măcar dacă ați încerca să-mi explicați, să mă ajutați să pricep...

— Ce să vă explic, doamnă? Să vă repet cum ați pus la cale combinația? Să vă povestesc încă o dată amănunte pe care

dumneavoastră le cunoașteți, pe care le-ați gândit zile de-a rîndul? Să vă istorisesc cum ați profitat de telefonul acela întîmplător, pentru a da indicații complicilor? Să vă reamintesc cum ați leșinat oportun în fața ușii împiedicîndu-l pe șofer să fugă? Sînt sigur că asasinatul nu intra în calculele dumneavoastră, dar ați găsit o soluție promptă într-o situație imposibilă. Ce Dumnezeu, toate astea sînt prea proaspete pentru a le fi uitat.

Bătrîna își ridică fața udă de lacrimi.

— Răstigniți oribil toate actele mele. Iertați-mă, dar într-adevăr oribil. Nu izbutesc să-mi dau seama de ce sînteți atît de pornit.

— Culmea, zîmbi amar Cristescu, e că nu sînt pornit. Ar trebui să fiu și totuși nu mă pot împiedica să nu-mi pară rău. Știu că mîine casa aceasta nu va mai arăta la fel, cîteva zile va mai pluti un ușor parfum care să amintească de dumneavoastră, de poezia care vă însoțește fiecare gest, apoi totul se va destrăma. De ce vă trebuia tabloul acela afurisit? Ce vrajă blestemată v-a prins în mrejele ei?

— O să vă dați seama cîndva, suspină Melania, probabil, prea tîrziu, că ați greșit. Domnii aceia executau ordinele unei necunoscute. Ce legătură am eu cu ei?

— Vreți să auziți povestea pînă la capăt. Asta e, oftă Cristescu. Știu ce vă mîngîie: Lipsa de probe.

"Da, draga mea! N-a făcut decît să reconstituie punct cu punct itinerarul tău, dar n-a demonstrat nimic. Păstrează-ți cumpătul, fetițo, și procedează ca și cum ai fi sigură de nevinovăția ta."

— Într-adevăr, reluă maiorul, nu constituie o probă faptul că am reușit să descopăr misterul expedierii scrisorii de către necunoscuta care se afla în casă, printre victime, ipostază firește ignorată în corpore. Curentul a împins biletul în vestibul. Curent amplificat de vîntul puternic din noaptea aceea. Un calcul psihologic admirabil. O scrisoare prin firea lucrurilor vine de afară. Raționament mecanic, mai ales cînd misiva e găsită lîngă ușă. Dar asta încă nu dovedește nimic. Autorul putea fi oricare dintre cei aflați în încăpere. De ce tocmai Melania Lupu? Judecînd ceva mai repede decît colaboratorii dumneavoastră, ați reflectat că Miliția ar putea împiedica plecarea avionului folosind gaze barbiturice. Și iată-vă cerînd senină informații despre o carte pe care o cunoșteți și a cărei temă, doar amintită, îi sugerează inginerului Raul Ionescu că n-ar fi rău să ia pentru orice eventualitate măștile de gaze cu ei...

— O clipă, îl întrerupse bătrîna.

Se auzi un zgomot la ușă. Mirciulică sări de pe fotoliu împiedicîndu-se între picioarele Melaniei.

Se întoarseră după cîteva secunde împreună cu o pisică galbenă care părea destul de familiarizată cu odaia.

— Vă rog să mă scuzați, suspină bătrîna, v-am spus că e ziua

lui. I-am îngăduit... În sfârșit, e o prietenă de-a lui Mirciulică, de la etajul doi. Imediat vă servesc, dragii mei.

"Fii liniștită, Melania, tot ce ți-a spus pînă acum nu sînt decît baloane de săpun. Le poți spulbera cu o singură suflare. De data asta ai avut ghinion, dar de greșit, nici pomeneală! Să-ți arate cea mai mică gafă!"

— Acestea sînt, desigur, momentele esențiale, preciză maiorul rîzînd. Momentele față de care dumneavoastră presupuneți că sînteți invulnerabilă.

— În sfârșit, domnule maior, îmi dau seama cît v-ați străduit ca să-mi explicați punctul dumneavoastră de vedere și bineînțeles nu aveți nici o vină că eu sesizez mai greu. Nu mi se pare însă un motiv destul de important pentru a rata ziua lui Mirciulică. De ce ar suferi el de pe urma unor neînțelegeri?

Scoase un băț de chibrit și aprinse cu o expresie de mucenică luminările tortului. Îi zîmbi după aceea lui Cristescu cu aerul unei persoane bine educate care știe să primească plină de curaj orice situație.

— Nici măcar nu sînt supărată pe dumneavoastră. Vă rog să mă credeți. Știu că n-ați vrut să-mi alungați buna dispoziție, urma urmelor, aceasta vă e profesiunea și vă faceți datoria.

Cristescu încetă să rîdă. "Bătrîna e un număr formidabil! La un pas de ghilotină și-i gata să-i cînte motanului *Mulți ani trăiască!*"

Melania Lupu șopti cu un zîmbet timid:

— Știam că pînă la urmă ne vom simți admirabil împreună.

Maiorul o examinează cîteva clipe apoi scoase din buzunar un pachetel negru și-l puse pe masă.

— Ce-i asta? Un dar pentru Mirciulică?

— Ați vrut o probă, spuse Cristescu clătinînd capul. O aveți!

Bătrîna desfăcu hîrtia încet. Rămase cu filmul în palmă și-l privi nedumerită.

— Ce trebuie să fac? Nu știu să umblu cu el...

— Țineți-l în dreptul luminii, zîmbi maiorul amuzat, și derulați-l încet... Destul! Imaginea nu vă spune nimic? Este filmul pe care i l-ați dat lui Raul Ionescu și, mă rog, pentru confecționarea cheii de la grilaj. Cînd v-ați întors acasă -evident, după ce ați fotografiat sălile muzeului, cîteva tablouri și chiar pe cîțiva dintre vizitatori — aparatul fiind încărcat l-ați declanșat din neatenție, și pelicula a înregistrat o parte din odaia în care ne aflăm. Se văd limpede tabloul cu cale, scrinul și pendulul, și chiar un colț de perdea. Vă dați seama că nu încap confuzii. Mi se pare de asemenea extrem de dificil să găsiți justificarea prezenței acestei imagini în filmul recuperat de la Dascălu.

Melania avu un surîs ciudat.

"Asta e proba, draga mea! Îngrozitor de caraghioasă! Cine s-ar fi gândit... Trebuia să distrugă filmul după confecționarea cheii. Cu nebunii nu e bine să pornești la drum, draga mea, lucrai acesta se plătește. Și apoi Mirciulică..."

Revăzu scena... Motanul pe masă jucându-se cu aparatul, apăsând, fără ca ea să audă, ori să bage de seamă, pe declanșator...

Se frînse dintr-o dată. În fața maiorului nu se mai afla femeia fără vîrstă, sprintenă și grațioasă, ci o străină. O străină cu chipul sleit, obosită și tristă.

Șopti, fluturîndu-și absentă degetele într-un ciudat rămas-bun.

— Mirciulică... Totdeauna mi-a fost teamă că nu-i tocmai sincer cu mine.

Motanul privea fix luminările tortului. În ochii transparenți flăcările aprindeau vîlvătai lungi de un verde-mineral ca otrava.
